ADIO ZAIR, ADIO MOBUTU

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

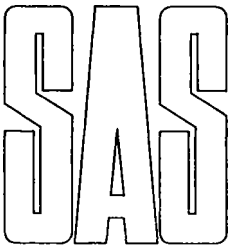

Adio Zair, adio Mobutu

V.1.0

ISBN:
973-9138-30-8

Malko Productions – Paris,
Adio Zair
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

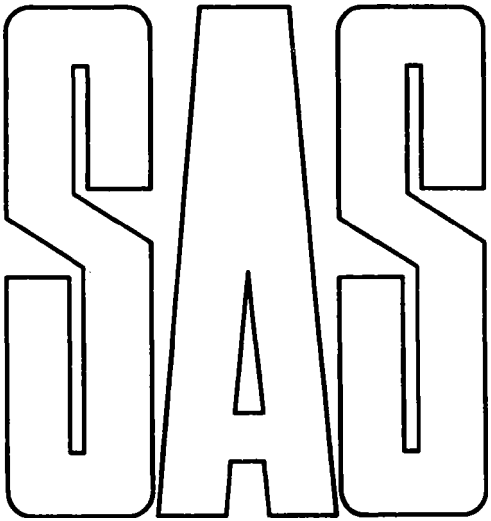

Adio Zair, adio Mobutu

În româneşte de Anca Pisică

Tineretul

1997

Capitolul I

Bulevardul Kasavubu era paralizat de un ambuteiaj greu de explicat chiar şi în cazul aplicării normelor de circulaţie existente. Gropile enorme care se înşirau pe şosea, umplute cu apă mocirloasă, în care se mai puteau vedea câteva fragmente de bitum, erau ceva obişnuit fiind de ajuns să încetinească în mod considerabil traficul. Toate arterele de circulaţie din Kinshasa păreau să fi suferit un bombardament puternic cu B 52. Serviciul de drumuri îşi încetase orice activitate de un sfert de secol şi, cu fiecare anotimp ploios ce trecea, drumurile arătau şi mai jalnic. Taxiurile, microbuzele, camioanele şi maşinile, toate îmbătrânite peste limită şi rezistând parcă numai datorită stratului de vopsea, se hurducau cu stoicism din groapă în groapă, într-un concert de pinioane martirizate.

În faţa Jeepului Cherokee al lui Hughes Thomas, drumul dispăruse aproape în întregime într-o baltă noroioasă şi americanul fu azvârlit vreo zece centimetri din scaunul său. Călcând zdravăn pedala de acceleraţie, el reuşi să scape din capcană, fapt ce îl făcu să devieze brusc, fiind cât pe-aci să intre într-un microbuz Volkswagen în care se înghesuiau vreo patruzeci de pasageri. Cei din spate, aşezaţi mai sus, se loveau cu capul de tavan la fiecare hop. Încasatorul însoţitor care lua banii pe bilete şi făcea imposibilul ca să îndese cât mai mulţi pasageri în maşină, agăţat de portiera laterală a microbuzului, fu pe punctul de a fi strivit între cele două maşini. Agăţat cu o mână de portieră şi cu un teanc de bilete în cealaltă, el îi adresă lui Hughes Thomas o avalanşă de înjurături în limba lingala.

Cu o mişcare a volanului, americanul reuşi să se îndepărteze cu câţiva centimetri, blocat în noianul maşinilor unde noul său Jeep contrasta puternic cu epavele fără vârstă, cu camioanele cârpite, fosile ce vărsau efluvii de fum negru. Din cauză că bulevardul Kasavubu avea sens unic, şoferii intrau şi pe zonele cu pământ bătătorit ce ţineau loc de trotuar pentru a evita gropile mai mari. Nenumăraţii vânzători ambulanţi care nu mai respirau decât oxid de carbon pur, îşi salvau viaţa doar fiindcă fugeau toată ziua de colo-colo.

Hughes Thomas se blestemă că a ales acest traseu, dar când

primi pe telefonul celular apelul din partea lui „Mamie”, tânăra zaireză cu care îşi împărţea mai mult sau mai puţin viaţa, rula deja pe bulevardul 30 Iunie, un fel de Champs-Elysees din Kinshasa, care tăia oraşul de la est la vest şi care era flancat de imobile moderne deja decrepite, case cu acoperişuri de tablă, terenuri ciudate şi construcţii neterminate. „Mamie” îi cerea să se întâlnească în Limete, un cartier din sud-vestul oraşului. Bulevardul Kasavubu, ce cobora direct spre sud din bulevardul 30 Iunie, părea a fi itinerariul ideal.

— *Shit!*[1]

Frână brusc şi celularul alunecă pe podeaua maşinii. Un microbuz vopsit cu o frumoasă culoare mov îşi pierduse roata dreaptă din faţă şi se înţepenise în mijlocul şoselei. Incidentul era banal, dar şoferul, aşteptând probabil depanatorul, blocase drumul pe o distanţă de un metru şi jumătate! O gâtuire de milioane! Nimeni nu protesta. Totuşi, Hughes Thomas profită de încetinire şi ridică celularul de jos. Apăsă pe „bis”, dar aparatul afişă „în afara programului”. Ciudat. Telefoanele „Telecel” erau fiabile. Numai bătrânii îşi mai aminteau de epoca în care, în Zair, se folosea telefonul normal. După câteva sondaje, investitorii particulari au lansat un satelit şi zece mii de telefoane portabile au fost puse în circulaţie în Kinshasa fără a pune la socoteală cele o sută de cabine telefonice publice. Evident că pentru o populaţie de şase milioane de locuitori, nu era mare lucru.

În timp ce Hughes Thomas ocolea cu grijă maşina rămasă în pană, auzi brusc în spatele său un concert de zbierături ascuţite. Văzu în oglinda retrovizoare o gloată de tineri zdrenţăroşi care urlau sloganuri, interpelând şoferii şi agitând pancarde de carton şi firme ce păreau a fi fost smulse de la casele de schimb valutar. Tulburând şi mai tare traficul, ei se strecurau printre maşinile ce înaintau la pas, lovindu-le caroseriile. Hughes Thomas coborî geamul din sticlă fumurie încercând să audă ce se strigă.

Oamenii protestau împotriva ratelor de schimb valutar practicate de libanezi: o sută şaptezeci de mii de zairi noi pentru un dolar, în timp ce guvernul stabilise paritatea la o sută patruzeci de mii... Imediat şoferii şi pasagerii începură să-i încurajeze. Libanezii necinstiţi meritau să fie arşi de vii. Era o dezlănţuire obişnuită în toate revoluţiile africane: o schimbare de regim în care, dacă nu erau pârliţi câţiva libanezi, nu era soare pe pământ.

[1] Ei, drăcie! (n.a.).

Iar acum, chiar că era o schimbare şi încă serioasă! Era sfârşitul celor treizeci de ani de mobutism. În câteva luni, unul dintre cele mai vechi regimuri africane se prăbuşise! Şi asta datorită unui războinic vechi, ivit din trecut, un bărbat pe care îl uitase toată lumea.

Laurent-Desire Kabila, tovarăşul lui Patrice Lumumba, vechi revoluţionar marxist, care părea a fi fost uitat în culisele istoriei. Dar Kabila revenise ca o fantomă!

Şi, cu o săptămână în urmă, mai precis pe 17 mai, Kinshasa fusese zguduită de un puternic cutremur politic. Coloanele Alianţei Forţei Democratice de Eliberare în frunte cu Laurent-Desire Kabila au intrat în oraş conduse de maşinile CICR[2], care încercau să evite orice vărsare de sânge. Soldaţii foarte tineri, vizibil extenuaţi, disciplinaţi, cu berete roşii, erau în ţinută de luptă – uniforme de camuflaj şi cizme de cauciuc. Înarmaţi cu mitraliere Kalaşnikov prevăzute cu mai multe încărcătoare, aveau privirea golită de orice expresie din cauza oboselii şi, din când în când, se arătau uimiţi în faţa impozantelor clădiri din capitala zaireză.

Cei mai mulţi erau ţărani recrutaţi pentru „eliberarea” Zairului. Tuţi ruandezi, ugandezi, banyamulanghezi[3], lubai din Katanga. Unii erau în camion, dar majoritatea se deplasau pe jos. Înaintea intrării lor în Kinshasa, localnicii au asistat stupefiaţi la fuga disperată a mobutiştilor care domniseră în ţară mai mult de treizeci de ani!

Întâi, însuşi mareşalul Mobutu Sese Seko îşi luase zborul spre Gbadolite, sediul său din nordul ţării, unde s-a oprit numai cât să-şi dezgroape nişte sicrie cu membri ai familiei sale şi cu foşti apropiaţi pentru a le lua cu el într-un exil îndepărtat. Nu l-a luat cu el nici măcar pe fiul său iubit, Kongolo!

Imediat după plecarea sa, a urmat debandada. Toţi cei care fuseseră mai mult sau mai puţin legaţi de regim şi-au luat tălpăşiţa. Ofiţeri, politicieni, înalţi funcţionari, oameni de afaceri, acoliţi de toate felurile. Nici un avion nu mai ateriza pe aeroportul din Kinshasa şi cea mai mare parte dintre ei s-au dus la Brazzaville, pe malul celălalt al fluviului, cu feribotul său chiar cu piroga. De acolo, majoritatea au luat avionul către Africa de Sud, către alte ţări africane sau europene. Unii au rămas pe loc. În anumite zone, fluviul Zair nu avea decât un kilometru lăţime.

[2] Comitetul Internaţional de Cruce Roşie (n.a.).

[3] Locuitori de origine tuţi din estul Zairului (n.a.).

La adăpost în ţara vecină, ei puteau observa mersul evenimentelor. Părăsiţi de conducătorii lor, neplătiţi de luni de zile, prea săraci ca să se salveze, militarii din FAZ[4] şi ai presupusei unităţi de elită, Divizia Specială Prezidenţială, încercau, de bine de rău, să supravieţuiască. Mai întâi, au început să jefuiască ce puteau şi să utilizeze armamentul rămas, fără iluzii în legătură cu soarta care îi aştepta. Erau urâţi de populaţia pe care o împilaseră timp de decenii şi ameninţaţi cu execuţia de către noua putere. Aşa că se târau cum puteau. Erau cu atât mai periculoşi cu cât nu mai sperau nimic.

Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că regimul mareşalului Mobutu, îndelung susţinut de CIA şi de SUA şi apoi de către Franţa, să cadă ca un castel din cărţi de joc! Această „cleptocraţie” care, de mai bine de un sfert de veac a impus ţării numeroase curbe de sacrificiu, în profitul clasei privilegiate conducătoare, a cărei rapacitate sfida orice imaginaţie, se prăbuşise! De treizeci de ani, nimic nu mai fusese întreţinut. Nici măcar minele de cupru, de mangan, de cobalt, de aur sau de diamante ale căror produse îi îmbogăţeau pe Mobutu şi pe clica lui.

Nu mai existau servicii publice, nici transporturi, nici telefoane, nici poştă, nici drumuri. Nu mai exista nici măcar Statul.

Această ţară imensă nu mai supravieţuia decât datorită iniţiativelor particulare, datorită combinaţiilor denumite „economia informală”. Spitalele cu puţini doctori nu mai aveau nici măcar cearceafuri.

Prudent, mareşalul Mobutu părăsise ţara de mai bine de un an, împărţindu-şi timpul între Franţa şi Maroc. Ca şi cum, după ce îşi storsese ţara ca pe o lămâie, nu mai era interesat de ea, fiind ocupat să-şi îngrijească o boală ce îl îndepărta acum de la putere.

Adevărata agonie a mobutismului a început cu opt luni în urmă. Atunci, când un anume Laurent-Desire Kabila a anunţat, plecând din Goma, oraş situat în estul Zairului şi la aproape două mii de kilometri de Kinshasa, că va elibera Zairul de regimul mobutist, că îl va alunga pe Mobutu şi pe ai săi şi va cuceri Kinshasa. Asta se întâmpla în octombrie 1996.

Nimeni nu l-a crezut. Specialiştii Africii au descoperit că Laurent-Desire Kabila, revoluţionar marxist al anilor şaizeci, a

[4] Forţele Armate Zaireze (n.a.).

aparţinut mişcării lui Patrice Lumumba şi s-a întâlnit chiar şi cu Che Guevara care însă nu i-a păstrat o amintire prea grozavă. El nu trecuse niciodată de mărăcinişurile din Kiwu, aflat în estul ţării şi s-a stabilit în mod definitiv, mai întâi în Rwanda, iar apoi în Uganda.

Acum el răsărea iar, pleşuv ca o piatră, rotofei ca un bătrân politician radical-socialist, conducând o armată heteroclită de desculţi.

Tuţii ruandezi urmăreau trupele de hutu ce erau responsabile de genocidul ruandez – opt sute de mii de tuţi masacraţi – care erau refugiate în Zair, amestecate cu sutele de mii de refugiaţi pe care îi împinseseră în faţa lor ca pe un scut uman. Tuţii ugandezi veneau în ajutorul „verilor" lor şi al banyamulanghezilor.

Timp de mai multe luni, lumea a urmărit cu detaşare înaintarea trupelor lui Kabila. Taberele de refugiaţi hutu au căzut pe rând, iar restul Zairului a fost cucerit de ADFL. Toate acestea se petreceau încă la sute de kilometri de Kinshasa.

Şi apoi, trupele lui Kabila au cucerit Kisangani, marele oraş din est, în ciuda prezenţei mercenarilor iugoslavi pro Mobutu. Dar între Kisangani şi Kinshasa erau mai mult de o mie de kilometri. Generalii din FAZ îşi înmulţeau declaraţiile războinice şi îi asigurau pe toţi că slabele coloane kabiliene aveau să se înnămolească în junglă.

Dar Beretele roşii ale lui Kabila continuau să înainteze ca furnicile. O coloană, prin nord, o alta, prin sud, prindeau Kinshasa în plasă. A căzut şi Lumumbashi în Katanga. Nici acum nu credea încă nimeni.

Potrivit avizului general al experţilor militari, era suficient un singur batalion ca să oprească înaintarea trupelor ADFL. Pe hârtie, FAZ dispunea de o armată destul de puternică dotată cu blindate, cu artilerie şi chiar cu aviaţie, care se putea opune celor aproape cinci mii de oameni ai lui Kabila. Numai că FAZ se dezintegrase. Lupta nu a mai avut loc. Un mesager pe bicicletă anunţa prin sate că „sosesc eliberatorii" şi asta era suficient. Distanţa ce separa coloanele lui Kabila de Kinshasa se diminuase. De la mii de kilometri se trecuse la sute, apoi la zeci. Nici măcar cu ajutorul aliaţilor lui Mobutu, Unita angoleză a lui Jonas Savimbi, nu a putut pune stavilă tăvălugului AFDL.

Şi, în 16 mai, Mobutu şi prietenii lui erau fugiţi, aşa cum şobolanii părăsesc nava înainte de scufundare, abandonându-şi

vilele somptuoase, Mercedesurile, chiar şi dulapurile cu haine!

În acea zi, a început cel mai mare jaf pe care l-a cunoscut vreodată Kinshasa. Localnicii s-au năpustit ca lăcustele asupra bunurilor abandonate, smulgând până şi pardoselile de mozaic ale piscinelor, recuperând tot ce le putea folosi şi vânzând restul. Timp de câteva zile, te-ai fi crezut la o vânzare a lui Sotheby la Piaţa Hoţilor. Aceasta era sufocată de bibelouri, lămpi, mobile cu care localnicii care trăiau în colibe nu aveau ce face.

Un coleg francez al lui Hughes Thomas a cumpărat cu o bucată de pâine o garnitură de sufragerie şi alta pentru salon în stil „Art deco" ale arhitectului de interioare Claude Dalle, furate din vila fiului lui Mobutu. În plus, obiectele i-au fost livrate cu cârca.

Iar Hughes Thomas a cumpărat o ladă cu şampanie Taittinger Comtes din 1980, pentru cincizeci de dolari. Adică a douăzecea parte din valoarea reală. A doua zi, pe 17 mai, soldaţii cu berete roşii din ADFL îşi făceau apariţia la Kinshasa, practic fără să tragă un foc de armă. Şi au fost primiţi de cei mai mulţi ca nişte eliberatori.

În câteva ore, oraşul s-a transformat: poliţişti dispăruţi, birouri abandonate, organe de securitate decapitate, oameni care se sfâşiau unii pe alţii.

Se terminase cu mafia militarilor!

Ziarele continuau să apară adoptând un ton violent îndreptat împotriva lui Mobutu, iar moneda – noul zair – să se deprecieze faţă de dolar. Dar în ansamblu, viaţa îşi continua mersul. În afară de câteva răfuieli, nu a avut loc nici un masacru, iar localnicii din Kinshasa aşteptau să vadă mersul evenimentelor.

Hughes Thomas era ca toată lumea. Habar nu avea ce-i rezerva viitorul. Pentru moment, trebuia să supravieţuiască.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi pulsul i se acceleră. Observând Jeepul său nou-nouţ, câţiva *chegues*[5] îl urmăreau. Un puşti începu să alerge pe lângă Cherokee, cerşind bani. Hughes Thomas îi dădu un teanc de bancnote. Nu avea rost să rişte. Aceşti copilaşi drăgălaşi erau înnebuniţi să dea foc la maşini, iar Jeepul lui, cu geamuri fumurii şi scaune tapiţate cu piele, abia avea la bord o mie de kilometri.

Brusc în rândul manifestanţilor au apărut câţiva soldaţi cu berete roşii şi ţinută de luptă – puşti Kalaşnikov pe umăr. I se păru că aceştia încadrau marşul. Aşadar, toată mişcarea asta nu

[5] Copii ai străzii, derbedei.

era cu totul spontană.

În afară de libanezi, majoritatea celor ce făceau schimb de valută erau partizanii lui Etienne Tshisekedi, un spin în talpa noului stăpân al Zairului, Laurent-Desire Kabila.

Vechi politician zairez, originar din Kassai, Etienne Tshisekedi fusese în repetate rânduri ministru al lui Mobutu şi chiar prim-ministru în 1991! Lucrurile s-au schimbat însă brusc, iar el a intrat în dizgraţia lui Mobutu. Din acel moment, Etienne Tshisekedi deveni un înverşunat opozant al omului cu toca de leopard. Continua să se considere prim-ministru şi chiar ţinea în fiecare joi un „consiliul de miniştri" într-o colibă din fundul grădinii sale...

Cu toate acestea, Etienne Tshisekedi fusese considerat ca fiind un original simpatic. În Zair, era incredibil de popular, iar partidul înfiinţat de el, UDPS[6], avea numeroşi simpatizanţi.

Bineînţeles că, după fuga lui Mobutu, Etienne Tshisekedi, care era singurul om politic rămas în Kinshasa, era convins că va primi din oficiu titlul de prim-ministru. Dar Laurent-Desire Kabila nu avea chef să împartă noua sa putere şi nu-i dădu acest post.

Atunci, după 17 mai, data sosirii lui Kabila în Kinshasa, Etienne Tshisekedi începu să-şi înmulţească declaraţiile incendiare împotriva noului om al puterii şi să lanseze operaţiunea „oraş mort". El conducea de la distanţă mişcările studenţeşti care denunţau dictatura lui Kabila şi a protectorilor săi ruandezi.

Deci, manifestaţia puştimii era clară ca lumina zilei. Cu o mână de bani se putea face orice. Ei ieşiseră în stradă la ordinele lui Kabila.

Hughes Thomas îşi promise să întocmească un raport la întoarcerea sa la ambasadă. În acest moment, Centrala CIA din Kinshasa nu se putea plânge de prea multă muncă. Echipa condusă de Irving Scott a văzut cum dispar cei mai mulţi dintre omologii zairezi, fugiţi de partea cealaltă a fluviului, la Brazzaville şi chiar mai departe.

În ceea ce priveşte noile autorităţi ale lui Kabila, ele se temeau de presupuşii susţinători ai lui Mobutu. Legăturile stabilite între CIA şi Kabila erau reduse la cea mai simplă expresie, după ce, vreme îndelungată, fuseseră intime şi călduroase. La început, Mobutu fusese omul providenţial pentru americanii care se temeau ca Zairul să nu cadă în mâinile marxiştilor africani. Ei jucaseră ultima carte împotriva lui Patrice Lumumba, care era

[6] Uniunea Democratică pentru Progres Social.

susţinut de sovietici. Asta se petrecea prin anii şaizeci. Patrice Lumumba fusese asasinat, spre marea uşurare a CIA, iar Mobutu, ajutat cu inteligenţă de aceasta pentru a lua puterea şi pentru a o păstra, eliminând din cale în mod sistematic tot ce putea reprezenta un pericol.

Desigur că de-a lungul anilor, el a devenit din ce în ce mai puţin abordabil.

Căderea Zidului Berlinului şi prăbuşirea sistemului sovietic au constituit ultimele cuie bătute în coşciugul politic. Dar cum americanii nu aveau pe nimeni cu care să-l înlocuiască, Centrala CIA din Kinshasa a continuat să întreţină relaţii privilegiate cu el şi cu prietenii săi. Asta până să răsară Kabila.

Copiii străzii mergeau mai repede decât maşinile. Hughes Thomas îi vedea cum se pierd în fumul gros al ţevilor de eşapament, la fel ca şi protectorii lor cu beretele roşii. În timp ce un soldat scund se strecura printre maşini, un pasager vesel din microbuz strigă în limba lingala către şoferul unui camion:

— L-ai văzut pe tuţi ăla ce mic este? A luat o frânghie ca să se urce în copacul lui!

Într-adevăr, soldatul purta în jurul taliei o funie ce avea la capăt o armă cu ţeavă scurtă care făcea parte din ţinuta de luptă. Cum nu înţelegea decât swahili, soldatul nici nu a tresărit.

Localnicii din Kinshasa îi reproşau lui Kabila că îşi alcătuiesc armata numai din străini: tuţii ruandezi erau urâţi de populaţia bantu încă din negura timpurilor. Bineînţeles că nu erau toţi ruandezi. Ei veneau de asemenea şi din estul Zairului – faimoşii banyamulanghezi – sau din Shaba şi din regiunile traversate de coloanele victorioase. Dar în ochii localnicilor, existau numai invadatorii tuţi; chiar dacă aceştia nu depăşeau un metru şaizeci înălţime. Şi totuşi, sosirea acestora restabilise starea de securitate în Kinshasa, unde soldaţii lui Mobutu, rămaşi fără soldă de ani de zile, trăiau din tot felul de jafuri, storcând de bani pe toţi în calea lor, albi şi africani la un loc.

Armata zaireză – FAZ – fiind volatilizată, nu mai rămâneau în Kinshasa decât cuminţile Berete roşii „Tach-Tach”, după cum au fost poreclite de către localnici, din cauza ţinutei de camuflaj. Aceştia nu jupuiau pe nimeni, nu furau maşini şi se mulţumeau doar cu câteva pungăşii fiind ajutaţi cu bucurie de către populaţie. Bineînţeles, se mai întâmpla să ceară politicos câte o bere. Şi cine ar fi avut inima să refuze o bere unui militar însetat? Mai ales când era echipat cu o puşcă Kalaşnikov cu mai multe

încărcătoare.

În ciuda acestei corectitudini, soldaţii lui Kabila nu erau acceptaţi, căci ruandezii, adică străinii, erau acuzaţi de toate fărădelegile. Disciplinaţi, ei se mulţumeau să păzească un anumit număr de puncte strategice, reşedinţa lui Kabila – hotelul *Intercontinental* – unde forfotea noua nomenclatură, aeroportul şi alte câteva locuri sensibile. Morţi de frică, localnicii nu mai ieşeau noaptea pe afară şi nu puteau să creadă că aceşti soldaţi nu erau hoţi.

În faţa unei gropi apărute brusc, Hughes Thomas se strecură pe trotuar, fiind cât pe-aci să calce câţiva vânzători de alune care protestară fără răutate. Un vânzător de ziare alergă câţiva metri pe lângă maşină, fluturând *Tempete des Tropiques,* ediţia de dimineaţă, dar apoi renunţă.

Hughes Thomas aruncă o privire către ceasul său *Breitling Intruder,* utilizat adesea ca busolă solară, datorită lunetei care se putea roti cu trei sute şaizeci de grade. Trecuseră treizeci şi cinci de minute de când primise mesajul lui Mamie. Oare ce făcea ea la Limete?

Acceleră când intră în cartierul Matangue. Bulevardul Kasavubu era flancat de vânzători de piese auto care ofereau caroserii, portiere, motoare, toate de furat. Tocmai intra pe bulevardul Sendwe din care putea să reintre pe magistrala Lumumba, când scoase o înjurătură. O manifestaţie bloca bulevardul Sendwe! Pancarde impunătoare cereau restabilirea de urgenţă a statului de drept! Cam bizar în această ţară unde nici măcar statul nu mai exista de atâta timp. Panourile purtate de manifestanţi aparţineau lui Etienne Tshisekedi şi UDPS-ului.

Hughes Thomas trebui să continue drumul până la Piaţa Victoriei, ocolind doi şoferi care se luaseră la bătaie în mijlocul drumului în urma unei coliziuni. În Zair, nu se auzise încă de asigurările auto şi fiecare accident devenea o problemă de stat. În cele din urmă, americanul reuşi să ajungă la intersecţia cu sens giratoriu şi se înscrise pe bulevardul Lumumba. Telefonul primit de la Mamie îl neliniştea.

Pe numele ei adevărat, Justine Bazamou, Mamie era o zaireză cu ochi mari, surâzători şi dulci, cu trăsături mai degrabă fine, în ciuda gurii mari, senzuale, cu un surâs strălucitor. Când Hughes Thomas a întâlnit-o, cu şase luni în urmă, ea frecventa cu discreţie *Savanana,* un local ia modă din Kinshasa. În fiecare seară, în sunetul unei muzici îndrăcite, câţiva expatriaţi şi

africani îşi alegeau câte o fată din cele aproape treizeci care veneau aici să danseze, să bea şi să-şi găsească un *mundele*[7].

Un amic al lui Hughes Thomas şi el membru al Ambasadei americane, i-a arătat acestuia două fete care dansau în seara aceea.

— Priveşte-le pe cele două de acolo. Sunt Justine şi Gisele, gemene, dar al naibii de diferite.

Hughes Thomas nu a văzut din primul moment ce anume le deosebea. Abia în clipa în care cele două negrese s-au rotit, a putut să înţeleagă. Amândouă aveau sânii în vânt, coapsele fine, dar una avea fesele plate, pe când cealaltă avea o crupă de vis, extraordinar de cambrată, rotundă, înaltă. Hughes îşi spuse pe loc că această fată venise pe lume pentru a fi sodomizată.

Cele două gemene li s-au alăturat după ce s-au făcut prezentările. Barmanul blond, cu mustaţă de cuceritor, a servit băuturile. Vrând să demonstreze că ştie să trăiască, Mamie a consumat o cupă de Taittinger în locul tradiţionalelor halbe de bere. Apoi au stat la taifas.

La *Savanana,* atmosfera era grozavă. Toată lumea se cunoştea. Desigur, fetele îşi vindeau şarmul, dar în mod discret, fără ostentaţie. Ele veneau aici ca să danseze, să bea şi să se distreze Mamie vorbea cu Hughes Thomas învăluindu-l cu priviri arzătoare, frecându-se de fel ca o pisică. Pipăindu-i fundul fantastic, americanul nu avea în cap decât un singur gând. Mâinile îi erau umede. Când, după „dombolo”, muzică zaireză foarte ritmată, începu un slow, Mamie l-a atras în ringul de dans. Vocea caldă a cântăreţei ruandeze scălda localul într-o atmosferă plină de senzualitate. Hughes Thomas simţi că partenera sa se încrustează în el cu naturaleţe. Purta o rochie scurtă şi uşoară care nu te lăsa să ignori nici un amănunt al corpului ei. În umbră, el îi strecură o mână pe după talie, apoi mai jos, urmărind în detaliu curbele de vis. Erecţia fu imediată şi Mamie, cu o uşoară ondulare a coapselor, îi arătă că apreciază acest omagiu.

Urmarea nu a fost decât o formalitate. Au dansat, au băut, au flirtat. Mamie a amestecat şampania cu Caipirinha punând pe barman să prepare o porţie imensă în care a mai turnat Cointreau peste jumătăţi de lămâie verde strivite pe un strat de gheaţă. Chiar şi la bar, Mamie stătea băgată în el ca o lipitoare, iar el îi mângâia curbele cu o mână lacomă, fără să-i pese de ceilalţi. Pe la patru dimineaţa, el fu cel care o luă de mână. Avea

[7] Alb (n.a.).

impresia că nu mai întâlnise niciodată un asemenea fenomen natural.

Phocas, şoferul său burundez, i-a condus fără comentarii în casa mare de pe malul fluviului, pusă la dispoziţie de Ambasada americană. La Kinshasa, moravurile erau mai degrabă libere, iar şarmul senzual al anumitor zaireze te făcea să nu îţi mai aminteşti de apartheid.

Odată ajunşi, şoferul s-a făcut nevăzut lăsându-i singuri. Mamie, fără să scoată un cuvânt, îl urmă pe Hughes Thomas în camera lui cu un zâmbet complice. Apoi îl îmbrăţişă strecurându-şi cu abilitate degetele subţiri pe sub cămaşă ca să-l excite. Cu un gest graţios, îşi scoase rochia pe cap. Era goală pe dedesubt. Sânii bombaţi, ascuţiţi ca două piramide orizontale, aveau duritatea insolentă a tinereţii, iar pielea maronie era ca mătasea.

Ea îi scoase hainele cu dibăcie, amplificându-i erecţia cu un masaj sigur, apoi se întinse în pat.

Hughes Thomas era atât de tensionat, încât îl durea pântecele. Remarcă pachetul cu prezervative pus pe noptieră de către şofer. Iată o atenţie delicată!

Mamie l-a luat în gură cu fineţe şi lipindu-se strâns de el, înfundă mădularul în gât, dar el nu avea nevoie de asta. Cu febrilitate, el s-a retras, a întors-o şi a violat-o. La început a fost mai reţinut, oprindu-se doar la deschiderea dintre fese. Mamie a gemut când a pătruns în crupa ei, dar Hughes Thomas nu mai putea să se reţină. A împins cu putere până când pântecele său a atins pielea mătăsoasă a feselor arcuite. Gâfâia de plăcere. Ţinând cu mâinile încleştate coapsele fine ale fetei, el o forţă să îngenuncheze pentru a mai câştiga un centimetru, doi. Deşi aerul condiţionat funcţiona, avea tâmplele umede.

Mamie, prosternată, sodomizată până în străfunduri, stătea pe pat cu palmele pe cearceaf, oferindu-şi fesele cu o imensă bunăvoinţă.

Tot puritanismul mormon al lui Hughes Thomas se evaporase într-o clipită. Dintr-o dată, erau date uitării severele consemne ale serviciului care erau împotriva „contactelor” cu indigenele ce puteau fi purtătoare de SIDA, spioane şi adevărate pericole pentru sănătate. Ca un nebun, el se apucă să lucreze această crupă fantastică şi începu să alunece ritmic cu o uşurinţă din ce în ce mai mare. Termină cavalcada cu un urlet sălbatic, înfipt până la rădăcină. Şi se jură să nu o mai ia de la capăt.

Seara următoare, s-a dus la *Savanana,* dar Mamie nu era

acolo. A trebuit să rabde trei zile până să o revadă. De data asta, fără sora ei. Totul s-a desfăşurat ca prima dată, în afară de faptul că el i-a cerut să doarmă acolo.

Încetul cu încetul, Mamie se instalase pur şi simplu în casa lui. Cu discreţie însă. Hughes Thomas nu se putea sătura de fundul ei extraordinar. În plus, ea era dulce, veselă, ştia să-şi folosească gura foarte bine şi mai ştia să şi gătească cât de cât.

Bineînţeles, el nu s-a lăudat la ambasadă cu acest aşa-zis menaj. Soţia sa se întorsese în Statele Unite nesuportând clima, iar el nu se simţea vinovat. Era doar fericit.

Fără să se bage de seamă, Hughes Thomas devenise nebun după Mamie, dar nu ştia nimic despre ea. Fata pretindea că are şaptesprezece ani, părea proaspătă, relativ educată şi foarte curată. Una din plăcerile ei supreme era să pregătească cocteiluri. Îi plăceau mai ales „kamikaze", un amestec de suc de lămâie, Cointreau şi votcă şi de asemenea amestecul Original. Margarita, cu tequila *Tres Magayes,* Cointreau şi lămâie verde.

Ea le gusta din belşug, devenind din ce în ce mai drăgăstoasă. Era un minunat animăluţ al plăcerii. Pentru că dispărea în timpul zilei, el îi dăduse un telecel local ca să o poată găsi oriunde. Asta în cazul în care catadicsea să răspundă...

Chiar în dimineaţa aceea, apăru pe neaşteptate cu o valiză de carton şi-i ceru să o păstreze la el câteva zile. Întrucât casa putea fi oricând prădată, Hughes Thomas încuie valiza în seiful de la ambasadă. Apoi, în timp ce părăsea biroul, primi un telefon precipitat.

— Hughes, vino repede, am nevoie de tine.

Ea îi dădu adresa din Limete închizând imediat. El presimţea că la mijloc era ceva necurat cu iz african şi se blestema că nu i-a pus mai multe întrebări. Reuşi să intre pe bulevardul Lumumba, o magistrală largă şi aglomerată ce cobora spre sud. La stânga, se afla zona industrială, iar la dreapta, un cartier rezidenţial cu vile destul de frumoase.

Mamie îi indicase o poartă albastră cu numărul 41 între străzile 12 şi 13, pe aleea paralelă, alături de zona industrială. Se angajă pe contrasens şi făcu cale întoarsă. O sută de metri mai departe, opri în faţa unei porţi de culoare albastră ce avea numărul 41.

În mod mecanic, la adăpostul ochelarilor fumurii, el luă din torpedou pistolul, un Beretta 92, pe care era obligat să-l poarte în permanenţă, deşi nu se simţea ameninţat. Munca sa consta

mai ales în a lua contact cu oamenii din anturajul lui Mobutu, în a trimite mesaje şi a redacta apoi referatele. Strecură pistolul în tocul ascuns sub vesta kaki de fotograf îmbrăcată peste cămaşă.

Abia a sărit jos din maşină, că un negru tânăr se apropie de el întrebându-l în franceză:

— Sefu', dumneavoastră căutaţi o fată tânără?

— Da.

— Veniţi cu mine, şefu'!

Negrişorul împinse poarta de fier şi intrară într-o curte înconjurată de hangare neocupate, apoi se îndreptară spre o clădire scundă din fund, cu ferestrele apărate de perdele opace. Locul era destul de sinistru, cerul cenuşiu de sfârşit al sezonului ploios apăsa ca un capac, iar noaptea cădea dintr-o dată pe la şase fix ca în fiecare zi. Tânărul împinse uşa şi dispăru. Biroul abia era luminat.

Mamie era întoarsă către el, cu faţa deformată de lovituri şi privirea speriată, răsturnată pe un birou în dezordine. Alături de ea, se afla un militar în uniformă de camuflaj, cu un aer funest. Ţinea un Kalaşnikov cu ambele mâini, iar ţeava armei era înfiptă între coapsele femeii. Rochia era ridicată descoperind blăniţa neagră. Ţeava dispăruse în sex ca un apendice monstruos.

Hughes Thomas îngheţă. Asta mirosea urât, foarte urât.

Privi bărbatul cu atenţie şi îşi dădu seama că este imposibil să determine etnia din care face parte. Ar fi putut fi un bantu, dar nu mai existau membri din FAZ în uniformă în Kinshasa după fuga lui Mobutu. Fără să-l bage în seamă pe Hughes Thomas, bărbatul se răsti la Mamie în lingala:

— La el sunt banii?

Hughes Thomas înţelegea limba lingala şi se gândi imediat la valiză. Ce dobitoc fusese! Prefăcându-se că nu a înţeles, întrebă cu voce calmă:

— Ce se întâmplă aici? De ce o ameninţi pe femeia asta?

Negrul nu răspunse. Mamie vorbi cu voce tremurătoare:

— Da, *tată,* la el.

În Zair, tuturor bărbaţilor li se spune *tată* şi tuturor femeilor li se spune *mamă...* Negrul se întoarse către Hughes Thomas cu o căutătură rea.

— La tine sunt dolarii?

— Care dolari?

Cu un gest brusc al mâinii, militarul înfipse Kalaşnikovul şi mai mult între coapsele femeii care scoase un urlet de durere.

— Tu îţi baţi joc de mine, *mundele!* Ai grijă!

Acum avea degetul pe trăgaci, Hughes Thomas avu brusc o senzaţie de vomă. El îşi lăsase celularul în maşină. Aparatul lui Mamie era pe masă. Trebuia cu orice preţ să iasă din belea.

— Mamie mi-a încredinţat o valiză. Despre asta e vorba?

Bărbatul nu-şi descleştă buzele dar Mamie şopti:

— Da.

— Vreţi să o primiţi înapoi?

— Da.

Cu un surâs liniştitor, Hughes Thomas întinse mâna către celularul aflat pe birou.

— Sun să mi-o aducă aici…

Bărbatul mormăi în franceză:

— Nu, voi veni şi eu cu tine.

Hughes Thomas nu se clinti. Îşi imagina reacţia acestui om dacă l-ar fi dus la Ambasada americană. Era mai bine să-l ducă la el acasă. Schimbă o privire cu Mamie, care era mult prea dărâmată ca să reacţioneze în vreun fel. Atunci încercă să pună stăpânire pe situaţie, cel puţin din punct de vedere psihologic.

— Mai întâi, zise el, nu o mai ameninţa pe femeia aceasta. Altfel nu mă mişc de aici.

Bărbatul în uniformă se strâmbă dispreţuitor, dar cu o încetineală voită, retrase ţeava puştii, iar rochia lui Mamie alunecă peste coapse. Arma se îndreptă însă imediat spre Hughes Thomas.

— Tu eşti un *mundele* foarte încrezut. Aş putea să te ucid.

Cu africanii nu se ştie niciodată. Acestea puteau fi vorbe aruncate în vânt sau te puteai alege cu burta ciuruită de o rafală de gloanţe. Totul depindea de numărul berilor îngurgitate.

— Nu sunt deloc încrezut, protestă Hughes Thomas, doar că nu vreau ca femeia să fie brutalizată. Dacă Mamie vă datorează ceva, vă va înapoia totul.

— Bine, mârâi negrul un pic mai calm.

Mamie, cu mâinile încrucişate pe pântece, privea în gol.

În ce belea era amestecată? se întreba Hughes Thomas.

Colegii îl sfătuiseră ca să nu se încurce niciodată cu o negresă. Chiar dacă ar fi fost cea mai bună bucăţică din lume. Întotdeauna te puteai prăji. Şi se prăjise.

Îşi dădu seama că negrul nu a observat că are o armă. De altfel, puţini albi aveau.

— Bine, propuse el, mergem?

Înainte ca acesta să poată răspunde, uşa se deschise şi a apărut un al doilea negru în uniformă cu un Kalaşnikov în mână. Nou-venitul îl scrută cu o privire pătrunzătoare. Cu părul tuns perie foarte scurt, numai pe vârful capului, părea că face parte din DSP-ul[8] lui Mobutu, una din diviziile cele mai nenorocite şi mai corupte. Privirea acestuia s-a oprit pe umflătura făcută de Beretta 92 sub vesta de stofă.

— *Mundele* ăsta e înarmat, zise nou-venitul. Cine e?

Bărbatul cu Kalaşnikov lătră imediat către Hughes Thomas:

— Arată-ne!

Acum chiar că se oţeteau treburile, mai ales dacă ar fi aflat ca lucra la Ambasada americană. Hughes Thomas se blestemă că a venit în locul acesta pustiu fără să prevină pe cineva. Cu vârful armei, soldatul dădu la o parte vesta şi scoase un ţipăt ascuţit:

— E adevărat! Are o armă.

Începu să sară de pe un picior pe celălalt pradă unei surescitări infantile.

— Dă-ne-o, ţipă nou-venitul.

Hughes Thomas nu făcu nici o mişcare.

— Nu.

— Dă-mi-o sau te ucid!

— Sunt diplomat! explică Hughes Thomas. Şi am primit arma asta ca să mă apăr.

— Eşti belgian?

— Nu, american.

— American! Atunci eşti prieten cu ticăloşii de tuţi!

Hughes Thomas simţi cum i se scurge sângele din obraji.

Da, asta era cu adevărat rău. Începu să realizeze cu cine avea de-a face.

— Nu cunosc nici un tuţi, zise el. Sunt trimis la Kinshasa de acum doi ani. (El continuă în lingala). Te cunosc, nu erai în tabăra de la Tshatshi în batalionul Dragon?

Sperase să-şi prindă adversarul pe picior greşit, dar celălalt se schimonosi beat de furie.

— Dă-mi arma, altfel te ucid!

Mamie alunecase de-a lungul mesei şi se afla acum aproape de Hughes Thomas. Brusc, ea se încordă ca o căprioară, îşi luă avânt şi, deschizând uşa cu o mână, ţâşni în curte! Afară noaptea se lăsase complet şi toţi erau surprinşi.

Bărbatul cu Kalaşnikov a reacţionat primul şi a îndreptat arma

[8] Divizia Specială Prezidenţială (n.a.).

spre uşă. Silueta lui Mamie se distingea în penumbră, în timp ce se afla în mijlocul curţii.

Hughes Thomas apucă ţeava armei şi o întoarse, iar rafala ciurui peretele.

În spatele său, al doilea bărbat tocmai îşi încărca propriul Kalaşnikov. În timp ce stătea la distanţă de el, Hughes Thomas îşi scoase pistolul din toc. Imediat însă, realiză că nu îl armase, îi trebuiau amândouă mâinile ca să tragă chiulasa. Se luptă câteva secunde, zicându-şi că cel puţin Mamie era la adăpost. Percutorul Kalaşnikovului ţăcăni în gol. Era tocmai pe punctul să-şi armeze Beretta 92, când cel de al doilea bărbat îi descărcă o rafală de gloanţe în spate, între rinichi şi plămâni.

Capitolul II

Mulţimea de „*protocolari*[9]”, escrocii de toate felurile, falşii poliţişti în uniforme, care îi întâmpinau în epoca lui Mobutu pe călătorii sosiţi în aeroportul N’Jili, se evaporase.

Nu mai rămăseseră decât câţiva soldaţi de naţionalitate nedeterminată care păzeau aeronavele, în marea lor parte bune pentru un muzeu al aviaţiei.

Câţiva poliţişti în civil, ponosiţi şi amabili, înarmaţi cu ecusoane ilizibile, surâzători, dar morţi de frică, îi îndrumau pe cei ce soseau.

Pentru modica sumă de cinci dolari, se putea obţine dreptul la salonul VIP, ceva mai puţin murdar decât restul aerogării, aflate într-o stare de decrepitudine avansată. Un negru care arbora cu mândrie o cămaşă inscripţionată pe spate „*protocol*” şi care îl conducea pe Malko, luă de la acesta paşaportul şi tichetul de bagaje. Zborul în provincia Luanda aproape că nu avea pasageri. Legăturile aeriene cu fostul Zair, întrerupte la 17 mai, nu fuseseră restabilite decât cu puţin timp în urmă.

Malko se instală alături de un grup de libanezi care discutau cu glasul scăzut în arabă. Cinci minute mai târziu, un arab cu mustaţa căruntă, în formă de ghidon de bicicletă, apăru gâfâind şi se opri în faţa lui.

— Dumneavoastră sunteţi prinţul Malko Linge?

— Bineînţeles.

— Jeffrey Lord, funcţionar la serviciul de cifrare al centralei. Domnul Irving Scott vă aşteaptă la ambasadă. Eu mă voi ocupa de paşaportul dumneavoastră. Altfel ar putea să dureze ore întregi. De când cu fuga mobutiştilor, funcţionarii au devenit paranoici.

Malko se aşeză cu băgare de seamă. Aeroportul părea abandonat, clădirile cu ferestrele sparte ameninţau cu ruina. Jeffrey Lord reapăru după douăzeci de minute cu valiza lui Malko, târând după el un vameş care pretindea că trebuie plătită o taxă vamală pentru cămăşile curate care nu puteau fi decât noi. Zairul nu se schimbase în totalitate…

[9] Persoane însărcinate cu însoţirea călătorilor şi cu rezolvarea problemelor administrative (n.a.).

Malko se urcă într-un Land Cruiser deformat în care sistemul de aer condiţionat nu funcţiona. Cum se aşeză la volan, Jeffrey Lord îşi desfăcu centura grea cu o grimasă de satisfacţie. Malko observă mânerul unui revolver care îi comprima pântecele.

— Avem ordin să fim înarmaţi în permanenţă, suspină Lord. După cele întâmplate bietului Hughes...

Se târau în mijlocul unui trafic dement. Obişnuita animaţie a Africii. Totul părea normal.

— Cum stau lucrurile pe aici? întrebă Malko, care nu citise decât relatările oripilante din ziare.

Funcţionarul CIA se strâmbă.

— Nu prea prost. Înainte de toate, s-a zis cu mafia. În ultimul timp nu mai puteai veni la N'Jili! Te luau cu avion cu tot. Soldaţii din DSP te jefuiau în plină zi, oriunde te aflai. Cu noi erau puţin mai atenţi, dar cu negrii se purtau în stilul: „Dă-mi femeia ta, banii şi maşina", dacă nu, un glonţ de Kalaşnikov în cap. Ticăloşii.

— Şi şefii lor erau de acord?

Americanul rânji.

— Şefii lor! Ăştia erau şi mai ticăloşi. Au fost cumpărate muniţii pentru DSP la cererea lui Mobutu. Generalul Nzimbi, şeful lor, le-a vândut direct la Unita[10] condusă de Savimbi. Au venit să le ridice direct de la aeroport. Erau nişte acaparatori cu capul plin de tărâţe! Au aşteptat până în ultimul moment ca să se retragă... Merita să-l vezi pe „Saddam Hussein" Kongolo, fiul lui Mobutu, cu gărzile lui de corp şi cu maşina lui blindată, fugind ca un şobolan de-a lungul fluviului în căutarea unei ambasade ca să se refugieze... Acum se află pe celălalt mal sau mai departe.

Maşina încetini ca să traverseze o piaţă plină de lume.

— S-ar zice că oamenii se organizează, observă Malko.

— În treizeci de ani, au avut timp suficient! suspină Jeffrey Lord. Statul nu mai există de multe vreme. Nici poşta, nici telefoanele, nici trenurile, nici drumurile, nici administraţia. Totul este lăsat pe seama iniţiativei particulare. Este exact opusul lui *„welfare state".* Aici, când intri în spital, trebuie să-ţi aduci medicamentele şi banii şi să-ţi plăteşti doctorii!

— Şi săracii?

Americanul făcu un gest evaziv:

— Pentru *adevăraţii* săraci există „lada lui Vasilis".

— Ce-i asta?

[10] Mişcarea anticomunistă congoleză (n.a.).

— O expresie locală; Vasilis este un împuţit de grec care a înfiinţat prima antrepriză de pompe funebre din Kinshasa şi a făcut avere. Cu epidemiile, mortalitatea infantilă, subnutriţia şi răzmeriţele, aici ar fi ţara ideală pentru genul ăsta de afaceri.

Rulau acum pe bulevardul Lumumba. Carcasa unei maşini arse bloca o parte din drum. Jeffrey Lord frână cu o înjurătură. Un grup de manifestanţi traversau bulevardul în spatele unor panouri imense pe care scria „Angajaţii de la Air Congo cer să fie plătiţi. Nu am primit nimic de treizeci şi şase de luni!”.

Asta era deci, problema socială… Americanul ridică din umeri.

— Dacă aş fi locul lui Kabila, aş lua multe aspirine. Toţi vor să fie plătiţi, dar în vistieria statului nu a mai rămas nici un bănuţ… Ca să-i mulţumească pe toţi ar avea nevoie de un milion de dolari pe lună! Asta ar însemna cam douăzeci şi cinci de centi de persoană… în ultima vreme, funcţionarii erau plătiţi cu un dolar pe lună…

Cortegiul salariaţilor de la Air Congo trecu şi maşina acceleră.

— Ce ţară ciudată… zise şoferul. Mobutiştii cei mai venali s-au dus în Africa de Sud, în Europa sau în Maroc. Ceilalţi au plecat pe malul celălalt al fluviului, în Brazzaville sau în Congo.

— Se vede uşurinţa cu are Kabila a cucerit Zairul. Asta demonstrează că nu erau prea redutabili.

Jeffrey Lord clătină sceptic din cap.

— Au fost luaţi prin surprindere, ca toată lumea de altfel. S-au salvat cum au putut. Abia acum îşi dau seama ce caimac au pierdut şi sunt destui cărora le-ar prinde bine răzbunarea. Nu aţi auzit nici o dată vorbindu-se de „Terminator”?

— Nu.

— Este porecla generalului Ileo Lopaka. Un apropiat al lui Mobutu, un ticălos foarte rău şi foarte corupt. Se spune că s-a ascuns în Brazzaville şi că, în curând, se va întoarce să facă un bordel din ţara asta. Staţia noastră de ascultare interceptează destul de bine mesajele lor codificate. Mai sunt încă în Kinshasa membri ai DSF care au păstrat armele şi stau ascunşi. La fel şi tipii din fosta armată ruandeză, refugiaţii hutu. Ăştia nu au nimic de pierdut. Oamenii lui Kabila nu pot decât să le tragă două gloanţe în cap. Aşa că, dacă sunt dirijaţi…

— Chiar credeţi cu adevărat că echipa lui Mobutu poate să revină? întrebă Malko mai degrabă sceptic.

— Să revină, nu. Dar să semene haosul, da. Uitaţi-vă la ce se

întâmplă în Ruanda. Imediat ce oamenii din FAR[11], s-au putut reorganiza în taberele de refugiaţi din Zair, au reluat incursiunile în Ruanda ca să dezorganizeze ţara. Pentru a se descotorosi de ei, Kagame, omul forte din Ruanda, a pus la cale toată operaţiunea Kabila. Aceasta a constat în lichidarea taberelor de refugiaţi care i-au găzduit pe membrii FAR, precum şi în crearea unei răceli între Ruanda şi Zair. Aşa cum au făcut şi izraeliţii în sudul Libanului.

Tocmai intrau pe bulevardul 30 Iunie. Acesta arăta ca atunci când Malko venise aici prima oară.

— Trecem întâi pe la *Intercontinental* şi pe urmă pe la ambasadă, spuse Jeffrey Lord.

Malko a recunoscut vechiul *Inter* pierdut în vegetaţia bulevardului Batelela, în vestul oraşului. Vechilor edificii li se mai adăugase recent un turn de douăzeci de etaje. Automobilul Land Cruiser se opri înaintea unei bariere păzite de soldaţi în ţinută de luptă şi berete roşii, asistaţi de paznici în albastru. O mulţime compactă se bulucea în spatele barierei, fluturând hârtii şi încercând să obţină autorizaţia de a intra în hotel. Jeffrey Lord rânji.

— Aici este ca la Meca! Cu ajutorul Internetului, Kabila i-a convocat pe toţi zairezii exilaţi prin lume în timpul regimului Mobutu. Aceştia au năvălit ca un nor de lăcuste cu speranţa că vor primi un post şi au invadat hotelul. Cea mai mare parte dintre ei au sosit fără nici un ban în buzunar şi nu mai au nici cu ce pleca. Aşa că s-au instalat pe cheltuiala revoluţiei... În plus, mai sunt şi ofiţerii tuţi care, după ce au mâncat insecte şi omizi traversând toată ţara, nu au nici un interes să lase din mână somonul afumat.

În timp ce Malko coborî din maşină, un tuţi de doi metri şi cinci, slab ca un ţâr, ieşi din hotel şi se aruncă într-un Mercedes. Jeffrey Lord rânji din nou:

— Au înţeles repede! Nici n-au întins-o bine ceilalţi lăsându-şi maşinile, că le-au şi rechiziţionat. Oricum, sunt corecţi. Ştiţi ce diferenţă este între un soldat al lui Mobutu şi un militar al lui Kabila?

— Nu.

— Soldatul tuţi al lui Kabila are pe cap o beretă roşie, iar cel al lui Mobutu are un televizor sau un aparat de aer condiţionat... O.K., vă iau peste o jumătate de oră. Cred că Irving Scott arde de

[11] Forţele Armate Ruandeze (n.a.).

nerăbdare să vă vadă.

Malko speră că Scott are un motiv precis. Iniţiativa fusese transmisă în Austria Centrală CIA din Viena, ca de obicei. Fără precizări. Mai avusese o misiune în Zair cu câţiva ani în urmă şi presupunea că a fost ales din această cauză.

Evenimentele recente din Africa centrală – genocidul populaţiei tuţi, fuga refugiaţilor şi a ucigaşilor hutu în Zair, apoi crearea AFDL-ului[12] lui Laurent-Desire Kabila precum şi „blitzkriegul[13]" care îl dusese din estul Zairului şi până în Kinshasa, provocând astfel sfârşitul regimului Mobutu, reprezentau tulburări majore. Statele Unite aveau interese în zonă, mai cu seamă în Uganda şi nu puteau rămâne indiferente la cele ce se petreceau în Zair, unde CIA era bine implantată de mai multă vreme. Între oamenii lui Jonas Savimbi, preşedintele Unita susţinută de Statele Unite şi mareşalul Mobutu, adus la putere de CIA, nu puteai să te plictiseşti…

Se duse să-şi ia cheia de la recepţie, traversând galeria comercială ce lega vechiul edificiu de turn. Negri de toate etniile, cu un aer important, purtând telefoane celulare, se agitau în toate direcţiile. Malko îşi desfăcu valiza. Camera avea ferestrele spre fluviu şi spre Brazzaville. În prim-plan se înălţa o clădire neterminată, simbol al Zairului şi copaci, foarte mulţi copaci. Kinshasa era un oraş-grădină. Pe un teren de sport abandonat, câţiva joggers alergau fără entuziasm neţinând seama de caniculă. Din punct de vedere teoretic, anotimpul ploilor se terminase, dar atmosfera continua să cocheteze cu temperaturi în jur de treizeci de grade sub un cer întunecat şi apăsător.

La ieşirea din cameră, se ciocni cu un soldat cu beretă roşie ce stătea aşezat pe un scaun pliant, care îl salută cu un „*good morning, bwana*[14]".

Era probabil un tuţi ugandez. Culoarele hotelului erau pline. Aceşti soldaţi îi păzeau pe „generalii" lor fără stele, instalaţi în cele mai bune camere. Toţi erau echipaţi cu câte un celular Motorola, model vechi, vădit semn al puterii, dar şi unicul mijloc de a fi conectaţi la lumea exterioară. Telefoanele normale din camere erau doar de decor.

Zece minute mai târziu, ajungea în cartierul elegant La Gombe, aflat la jumătatea distanţei între bulevardul 30 Iunie şi

[12] Alianţa Forţelor Democratice de Eliberare (n.a.).

[13] Război fulger (n.t.).

[14] Bună dimineaţa, domnule (n.a.).

fluviu. Vilele înalte, înconjurate cu ziduri mari, ministerele părăginite şi abandonate, cele câteva reşedinţe ale ambasadorilor şi pădurea de acoperişuri de tablă verzi sau roşii dădeau o impresie de degradare şi îmbătrânire timpurie. Automobilul Land Cruiser sălta din groapă în groapă, iar la fiecare hop, şoferul slobozea o înjurătură.

— Iată Gestapo-ul local, spuse el indicând o clădire albă de patru etaje, izolată în spatele unor ziduri înalte.

Câţiva soldaţi staţionau în faţa ei. Mai erau şi nişte Jeepuri rechiziţionate.

— Ce-i asta?

— Este vechiul SNIP, Serviciul de Informaţii al lui Mobutu. Şeful, un anume Tshibomba, a fugit în Africa de Sud după ce a dat foc dosarelor, în grădină. Oamenii săi continuă să ponteze, bineînţeles, fără a fi însă plătiţi. Şi cum ei erau cei ce trebuiau să taie urechile celor care acum sunt la putere, nu se tem încă…

Zece minute mai târziu, după ce au trecut de Ambasada Chinei, s-au oprit în faţa unei clădiri modeste care arbora drapelul înstelat. Ambasada americană, vecină cu cea a Portugaliei se afla pe liniştitul bulevard al Aviatorilor, în centrul oraşului.

Nici nu au coborât bine din maşină, că au şi fost asaltaţi de „mamele” cu veşminte largi, fluturând teancuri de zairi. Se ocupau cu schimbul ilegal de valută. Ele îi însoţiră practic până la intrarea în ambasadă.

După ce au traversat o grădină interioară, au trecut prin faţa birourilor ataşatului militar care ocupau tot parterul şi au urcat apoi la etaj. Un bărbat înalt, cu obrazul acoperit de urmele unor arsuri, cu părul ras şi cu aspect de militar, l-a întâmpinat pe Malko. Din fericire, Malko fusese prevenit de Jeffrey Lord. Irving Scott, şeful Centralei CIA din Kinshasa, avusese un grav accident de elicopter. A suferit arsuri în proporţie de treizeci la sută. Bineînţeles, în biroul său cu pereţii acoperiţi de hărţi domnea o temperatură siberiană. Pe una din hărţi era marcat cu roşu şi albastru traseul străbătut de trupele lui Kabila. Era o minunată demonstraţie de „blitzkrieg” african. Malko remarcă ceasul de mână Breitling *Chronomat* ce avea cadranul schimbat. Vechiul cadran nu supravieţuise accidentului. Nu putu să nu se uite la urechea stângă care arăta ciudat. Era o proteză grefată pe ciotul de cartilagiu ars…

Irving Scott se obişnuise să fie privit. Îşi aprinse o Gauloise

blonde cu o brichetă Zippo cu aspect cam şifonat, scăpată de asemenea din incendiu, pe care o puse cu grijă într-un toc de piele agăţat la centură.

— Bun venit în Congo sau în Zair, făcu el zâmbind. Nu se mai ştie.

— Sunteţi de mult aici? întrebă Malko.

— Nu, doar de trei luni. Asta-i problema. În sfârşit, una dintre probleme.

Merse să verifice dacă uşa capitonată în piele este închisă, reveni şi se aşeză în faţa lui Malko.

— Eu sunt cel care a cerut să veniţi aici, zise. Sper să nu-mi purtaţi pică…

— Mă cunoaşteţi?

— Doar din auzite. Sunteţi renumit. Asta îmi este de ajuns. Iar DDO[15] îmi este amic. Mi-a spus că dacă există cineva care poate să-mi rezolve problemele, acela sunteţi dumneavoastră.

— Ce problemă aveţi? întrebă Malko.

Irving Scott îi întinse un teanc de fotografii alb-negru şi color ce reprezentau imagini mărite.

— Aceasta, răspunse el aprinzându-şi o Gauloise blonde şi atingându-şi urechea artificială cu un gest maşinal.

Scott îi făcuse o impresie bună lui Malko. Era un bărbat direct, serios, puţin rigid, care nu încerca să-şi manipuleze partenerii. Semăna mai degrabă cu un militar decât cu un agent. La CIA, era un om obişnuit. Malko a examinat cu atenţie fotografiile. Toate reprezentau cadavrul unui bărbat într-un birou mic. Era culcat pe o parte, cu capul în parte ascuns şi se puteau vedea clar pe spate şapte orificii provocate de gloanţe, marcate de aureole însângerate. Celelalte clişee înfăţişau biroul luat din diferite unghiuri. În plus, mai erau câteva prim-planuri ale cartuşelor. Era scena unei crime obişnuite.

Malko aşeză fotografiile pe masă.

— Cine este?

— Hughes Thomas. Şeful nostru analist. Patruzeci şi doi de ani.

— Când a fost ucis?

— Se împlinesc nouă zile.

— Şi împrejurările?

Irving Scott aruncă o privire către uşă de parcă ar fi fost niţel paranoic.

— Iată faptele, făcu el cu o voce domoală. În ziua de 24 mai,

[15] Directorul Operaţiunilor (n.a.).

Hughes Thomas, terminându-şi treaba, a părăsit ambasada către orele cinci. De altfel, în ziua aceea nu era de serviciu, ci avea o întâlnire la *Intercontinental* cu o persoană din anturajul lui Kabila, pentru o reuniune neoficială. Nu a mai ajuns acolo. Cu două ore mai târziu, am fost informaţi de către militari că un alb fusese omorât în cartierul Limete. Maşina lui era încă parcată la locul crimei. Era o maşină cu numărul CD 103. Deci era de la noi. Am luat imediat patru puşcaşi marini şi ne-am dus să vedem. Era Hughes Thomas, împuşcat în spate cu o rafală de Kalaşnikov. Arma sa de serviciu, o Beretta 92, a dispărut. Am făcut cercetări. Am interogat martorii: trei zairezi care păzeau uzina de mase plastice unde nu se afla nimeni la ora crimei. Ne-au vorbit de doi militari cu berete roşii cu vorbeau în swahili.

— Oamenii lui Kabila?

Americanul avea un aer gânditor.

— Cei pe care i-am interogat nu vorbeau swahili. Nu puteau recunoaşte această limbă. Acum se pun toate relele în cârca ruandezilor, consideraţi ca ocupanţi. Mai există un detaliu tulburător. Cei doi nu erau singuri.

Mai era şi o fată cu ei. O fată foarte frumoasă, se pare, care a dispărut. Cei doi bărbaţi ar fi discutat cu Hughes Thomas mai înainte de a fi auzite împuşcăturile. După aceea, au dispărut. Aveau o maşină, altfel ar fi luat-o pe a lui Hughes Thomas. Acesta avea cheile asupra lui. Nici măcar banii nu i-au luat. Ca să nu mai vorbim de ceasul Breitling *Intruder* după care hoţii se dau în vânt. Nu este vorba de un omor întâmplător.

Brusc, Malko se întrebă dacă nu cumva şeful centralei încearcă să-l ia peste picior.

— De ce fel de afaceri se ocupa Hughes Thomas, întrebă el cu o voce neutră.

Irving Scott îl privi în adâncul ochilor cu sinceritate.

— *De nici un fel,* răspunse Scott accentuând fiecare silabă. O dată cu sosirea lui Kabila în capitală, am primit ordin de la Langley să fim în gardă, să întrerupem toate operaţiunile clandestine şi toate contactele. Jumătate din membrii centralei au fost repatriaţi în SUA sau mutaţi în Abidjan. Eram în criză de activitate pentru că interlocutorii noştri obişnuiţi au dispărut.

Fie că au fugit, fie că s-au ascuns de teama represaliilor. Din prudenţă, am rupt legăturile cu agenţii din SNIP şi din DST, cu care avem legături. Aşadar, Flughes Thomas se mulţumea în acest moment cu întâlnirile „deschise” pentru a putea redacta

rapoartele privind situaţia generală…

— Ce căuta el la Limete în uzina aceea?

Şeful centralei clătină din cap.

— N-am nici cea mai mică idee. Între momentul părăsirii ambasadei şi momentul în care a fost ucis, a făcut un singur apel la celularul său. Apel către alt telefon mobil, înregistrat tot pe numele lui. Dar aparatul era mort.

— A fost găsit?

— Nu. Am încercat în numeroase rânduri să sunăm la acel număr, dar nu răspunde nimeni. Aparatul este deconectat sau nu mai are baterii.

— Nu aveţi idee cine poate fi persoana care are acel aparat?

— Nu.

— Nu este un agent cu care „trata” Hughes Thomas?

Irving Scott făcu semn că nu. Scoţând bricheta din toc, îşi aprinse altă ţigară.

— În acest caz, ar fi fost fără autorizaţia mea.

— Dar ar putea explica crima, sublinie Malko.

A urmat o tăcere grea ca un cer înainte de furtună. Malko nu putea înţelege de ce l-au făcut să vină în inima Africii pentru o afacere atât de banală. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, şeful centralei continuă:

— Eu am sosit aici abia acum trei luni şi nu cunosc mare lucru despre ţara aceasta. Am găsit o echipă dezorientată. De ani de zile, au „tratat” cu Mobutu având toate contactele în raport de dependenţă cu acesta. Sigur că multe lucruri nu erau prea clare… Livrările de arme, toate afacerile cu vagabonzi ticăloşi… În sfârşit, asta era treaba. Numai că, atunci când au venit „ceilalţi”, s-au uitat la noi chiorâş. În plus, oamenii lui Kabila sunt „trataţi” de multă vreme de către omologii noştri din Kampala şi Kigali. Nu suntem departe de a fi consideraţi nişte mobutişti îngrozitori… Gata să-i ajutăm pe fugari să destabilizeze ţara. Scott duse mâna la ureche. Malko se gândi la ce-i spusese Jeffrey Lord.

— Există vreo şansă ca asta să se întâmple?

Irving Scott ridică din umeri.

— Ca să poţi destabiliza ceva, acel ceva ar trebui să fie stabilizat! Kabila a sosit acum cincisprezece zile, ivit din trecut, însoţit de soldaţi ruandezi, banyamulanghezi şi de lubas care trăiau în Katanga şi nu cunosc această parte din Zair. De atunci, s-a închis în reşedinţa lui şi a făcut apel la toţi expatriaţii zairezi

şi la forţele populare pentru a reface ţara. Dar totul este încă pe muchie de cuţit. Oamenii ar trebui să fie plătiţi, iar bani nu mai sunt. Localnicii îi reproşează că a dus cu el pe „ocupanţi” şi aşteaptă de la el bani. Mai mult, opoziţia legală în vremea lui Mobutu aşteaptă şi ea felia ei de tort… Etienne Tshisekedi, fostul prim-ministru, este furios că este ţinut la distanţă. Studenţii se agită. Soldaţii pierduţi din FAZ încă fac să domnească insecuritatea în oraş şi Kabila este avertizat că cei mai duri dintre mobutişti pregătesc o lovitură de stat.

— În ce fel?

Irving Scott răspunse cu scepticism:

— Echilibrul este atât de fragil, încât un singur gest ar fi de ajuns ca totul să sară în aer… La sosirea lui Kabila nu au fost tulburări. Pe de o parte, pentru că lumea nu-i mai suporta pe mobutişti şi pe de alta, pentru că, de şapte ani, li se promite democraţia. Democraţie simbolizată de şapte luni de regim Kabila. Prezenţa ruandezilor a fost ca un duş rece.

În plus, Kabila a interzis toate partidele politice. Aşa că, orice scânteie ar putea fi fatală. Tuţii nu se joacă: ei trag mai degrabă în cap decât în picioare. Iar dacă Kabila ar fi alungat de o insurecţie populară, doar Dumnezeu ştie ce s-ar mai putea întâmpla. Noi am primit ordine stricte de la Washington: să facem tot posibilul pentru ca tranziţia să se petreacă fără vărsare de sânge. Dacă Kabila eşuează, totul se poate transforma în haos, cu albi masacraţi, cu jafuri şi cu tot felul de atrocităţi.

— Există vreo şansă de reuşită?

Irving Scott îşi ridică ochii către cer închizând capacul brichetei sale Zippo. Clicul caracteristic sună ca un avertisment.

— Una la mie! Nici măcar o echipă de japonezi burduşiţi cu bani, nu ar fi în stare să pună ţara pe roate, după treizeci de ani de jaf sistematic. Dar să nu cobim. Ferească Domnul de o nouă Sierra Leone sau o nouă Liberie…

Irving Scott părea serios îngrijorat. Malko se gândi că între moartea inexplicabilă a unui analist obscur de la CIA şi înaltele consideraţii geopolitice, se căsca o mare prăpastie. Oare putea fi vreo legătură? El înfruntă privirea americanului care schiţă un surâs stângaci şi suspină.

— Şi acum că am făcut cunoştinţă, vă voi arăta motivul îngrijorării mele.

El se ridică şi merse să deschidă un dulap blindat. Scoase o valiză maro uzată, destul de jerpelită, pe care o puse pe masa

joasă, apoi apăsă pe butonul care declanşa deschiderea ei. Capacul se ridică. Teancurile de bancnote de o sută de dolari, de culoare verde, săriră în ochii lui Malko. Erau bine aşezate, fără nici un spaţiu liber între ele. Era acolo o mică avere.

— Iată ce am găsit în casa de bani a lui Hughes Thomas, anunţă cu o voce cavernoasă şeful Centralei CIA.

Capitolul III

Irving Scott îşi aprinse altă ţigară Gauloise blonde şi, cu o voce dezamăgită şi puţin ironică, zise:

— Astea nu erau economiile sale…

Malko era sigur de asta. Luă un teanc de bancnote – zece mii de dolari – şi îl răsfiră. Bancnotele erau noi, foşnitoare, de un verde viu.

— Aveţi vreo idee în legătură cu proveniența acestor bani?

— Nici cea mai mică! Am făcut o anchetă la ambasadă, preciză Irving Scott. Gardianul îşi aminteşte că Hughes Thomas a venit cu valiza în *dimineaţa* zilei în care a fost asasinat. A încuiat-o direct în dulapul său blindat şi nu a vorbit cu nimeni. Secretara sa nu a îndrăznit să-l întrebe nimic. Oricum, există un ordin care interzice personalului ambasadei să păstreze bani aici. Bineînţeles, dacă nu au autorizaţie oficială.

— Credeţi că există o legătură între bani şi asasinat?

— Dumneavoastră nu credeţi că există? a replicat iute americanul. Iată un tip care se lasă ucis fără un motiv aparent, nici profesional, nici personal şi care, dintr-o dată, se dovedeşte a fi avut pe cap trei sute cincizeci de mii de dolari. Aici este o sumă enormă.

— Oriunde este, sublinie Malko gânditor.

Tocmai el care trebuia să verifice cu minuţiozitate facturile pentru întreţinerea castelului său din Liezen! Nimeni nu-i adusese niciodată o valiză plină cu dolari. Pe care, bineînţeles, i-ar fi refuzat din cauza eticii un pic învechite care nu-i îngăduia să accepte… Dacă făcea ocolul Pământului, colindând cele mai amărâte ţări, era numai pentru că dorea să trăiască după bunul său plac, între două călătorii şi să-şi poată întreţine totodată castelul moştenit de la familie, somptuoasa sa logodnică, contesa Alexandra şi rangul său de Alteţă Serenissimă, Prinţ al Ordinului Negru, Cavaler de Malta, Cavaler al Sfântului Mormânt, Voievod al Serbiei, ca să citãm numai câteva dintre titlurile sale. Acum era aici, departe de tot, în căldura asta îmbâcsită de praf, printre negrii surâzători, amabili, mai degrabă timizi, dar gata să se aprindă din te miri ce. Ceea ce înţelegea Irving Scott din situaţia politică se sintetiza simplu: Kinshasa era un vulcan gata

să erupă. Un ţinut bântuit de forţe oculte atât din exterior, cât şi din interior. Iată de ce moartea fără motiv a unui obscur agent CIA devenea o problemă de stat.

— Motivul principal pentru care v-am chemat, adăugă americanul, este că aici nu am încredere în nimeni *cu adevărat.* Toată centrala a fost amestecată în tot felul de combinaţii şi compromisuri cu mobutiştii. Prea mulţi bani au fost în joc.

— Cu alte cuvinte, bănuiţi că Hughes Thomas a fost amestecat într-o afacere politică?

— N-am spus asta, dar nu pot să înlătur această posibilitate. Trebuie să aflu *de ce* şi *de către cine* a fost ucis. Acesta este principalul motiv. Pentru că pot să mă trezesc în rahat până în gât şi dacă nu fac nimic…

Scott lăsă fraza în suspensie.

Malko îşi mai turnă cafea. În sfârşit, intrase în miezul problemei. CIA bănuia că agentul ei fusese asasinat pentru că se amestecase într-o întunecată manevră politică, desigur, nu în avantajul lui Kabila…

— Ce gen de om era Hughes Thomas? întrebă el.

— Un tip foarte dotat. Un specialist în problemele Africii. A fost în post în Burundi, Abidjan, Lagos şi Nigeria. Vorbea la perfecţie franceza şi îi adora pe africani. Chiar un pic cam mult.

— Era homosexual?

— A, nu, nici chiar aşa! Îi plăceau femeile frumoase, în special cele foarte tinere, iar pe aici sunt destule, slavă Domnului. Nişte bombe sexuale, între cincisprezece şi douăzeci de ani. Problema este că toate sunt târfe. Celelalte nu-şi ridică poalele cu *mundele.* Cum ne spun nouă. Predecesorul meu i-a făcut deja o notă lui Hughes cerându-i să nu apară prea mult în localurile cu târfe sau în restaurante, în compania „fetiţelor”. El nu s-a sinchisit deloc şi, pentru că era un excelent specialist în problemele Zairului, l-au lăsat în pace.

— Avea o amantă recunoscută?

Irving Scott privi cu atenţie oţelul şlefuit al brichetei sale ca şi cum ar fi încercat să descifreze inscripţia gravată în metal, *Peace and Love,* înainte de a aprinde o nouă ţigară.

— Nu, se pare că nu avea ceva constant, după părerea cunoscuţilor. Personal, nu m-am interesat de latura aceasta. Dar există cineva care poate să vă ajute, Phocas, şoferul său burundez. Erau destul de intimi pentru că Hughes Thomas îl adusese din Burundi.

— Dumneavoastră nu l-aţi interogat?

— Ba da. Dar în ziua crimei nu era cu Hughes Thomas. Plecase mai devreme să se ocupe de BMW-ul acestuia. Ne-a spus că şeful lui era de mai multe luni interesat de o anume Justine, pe care o întâlnise la *Savanana.* Dar în noaptea precedentă, ea nu s-a culcat cu el. Ieşeau adesea împreună la restaurante.

— Nu era oare fata care se afla la locul crimei?

Irving Scott se strâmbă.

— Nu cred. Am impresia că acest asasinat este legat de cele trei sute cincizeci de mii de dolari. Or, genul acesta de femeie nu are niciodată în faţă mai mult de o sută de dolari.

— El ar fi putut-o utiliza ca intermediar… făcu Malko.

— Este posibil, recunoscu americanul. Întâlnirea soldată cu moartea era una de afaceri. Hughes Thomas nu avea nici un motiv să se ducă în acea uzină părăsită în Limete atunci când avea o întâlnire importantă la *Intercontinental.*

— Aţi încercat să o găsiţi pe această Justine?

— Nu. Phocas mi-a spus că nu a mai văzut-o de la moartea şefului său. Ştirea despre crimă a apărut în toate ziarele şi s-a vorbit despre asta în toată Kinshasa. Nu a mai fost ucis de multă vreme un *mundele.* Mai ales, un diplomat. Chiar dacă nu a citit ziarele, această Justine a aflat. Între ei nu era o poveste de dragoste adevărată, ci mai degrabă un contract pe o durată determinată. Probabil că a pornit imediat în căutarea unui nou sponsor…

— Este foarte posibil, recunoscu Malko, dar dacă a stat împreună cu Hughes Thomas, a auzit sau a văzut ceva…

Irving Scott aprobă cu tărie.

— Cu siguranţă. Cum putem da de ea dacă nu mai calcă la *Savanana?* Pe aici oamenii nu au adresă, cu atât mai puţin un telefon. Phocas, şoferul, v-ar putea ajuta.

— Aţi menţionat apelul unui telefon mobil înregistrat pe numele lui Hughes Thomas. Cine îl utiliza?

— Nu există o înscriere nominală, explică şeful Centralei CIA. Hughes Thomas îl împrumuta uneori persoanelor cu care avea relaţii, pentru a le putea contacta mai uşor. Uneori, aparatul rămânea neutilizat într-un colţ al casei.

— Phocas ştia de valiza cu bani?

Irving Scott tresări.

— Bineînţeles că nu! Nu ştie decât secretarea lui Hughes Thomas, dumneavoastră şi cu mine. Malko strănută de trei ori la

rând. Instalaţia de aer condiţionat întreţinea în birou o temperatură siberiană. Ca să se mai încălzească, probabil, Irving Scott fuma ţigară de la ţigară.

— De unde începem? întrebă Malko.

— Phocas aşteaptă jos. Ştie că veniţi să anchetaţi în legătură cu moartea şefului său. Îl iubea mult, aşa că aveţi asigurată cooperarea lui. Vă va arăta casa şi vă va conduce. Veţi folosi automobilele lui Hughes Thomas, un Cherokee şi un BMW. Iată şi celularul său..

Scoase dintr-un sertar un aparat portabil vechi Motorola care cântărea o tonă şi i-l întinse lui Malko. Acesta l-a luat cu un zâmbet.

— Aveţi noroc că nu sunt superstiţios. Maşina, şoferul, telefonul şi locuinţa unui mort... Mai era şi altceva?

Irving Scott îşi atinse urechea de plastic cu un zâmbet stânjenit şi zise ca să schimbe subiectul:

— Ar mai fi şi astea.

Scoase dintr-un sertar al biroului un săculeţ de plastic plin cu cartuşe.

— Aici aveţi cartuşele goale găsite la locul crimei. Am putut identifica deja lotul din care fac parte. Este vorba de muniţiile livrate DSP-ului lui Mobutu prin intermediul nostru, pentru a-l ajuta în lupta împotriva trupelor lui Kabila.

Malko clipi. Probabil că aceasta era informaţia crucială.

— Credeţi, aşadar, că Hughes Thomas avea legături cu oamenii din echipa veche pregătind ceva împotriva noii puteri a lui Kabila.

Şeful centralei coborî privirea.

— *For Christ's sake,* nu mă faceţi să afirm aşa ceva. Este numai *o posibilitate foarte îndepărtată.* Dacă n-ar fi existat aceste trei sute cincizeci de mii de dolari! Vă imaginaţi impactul politic care ar avea loc dacă s-ar descoperi că agenţi ai guvernului american complotează cu mobutiştii pe care întreaga Africă îi urăşte, pentru a-l destabiliza pe Laurent-Desire Kabila?

— Având în vedere viteza cu care se destabilizează, remarcă Malko, riscul nu pare chiar aşa de mare.

— Regimurile africane sunt fragile. Mai ales cel al lui Kabila, autoproclamat şi susţinut de ruandezii detestaţi în Kinshasa. Veniţi, vi-l voi prezenta pe Phocas.

Un negru scund cu o faţă rotundă şi cu privire inteligentă aştepta la intrare, în faţa biroului ataşatului militar. Văzându-i pe

cei doi, se ridică repede în picioare. Părea un om vânjos în tricoul cu dungi late albastre şi albe şi tocul de ochelari Ray Ban fixat la centură. Le zâmbi.

— Iată-l pe Phocas al nostru! anunţă şeful Centralei CIA. Vă stă la dispoziţie.

— Eu credeam că tuţii sunt toţi înalţi, făcu Malko.

Phocas surâse plin de înţelegere.

— Sunt de toate felurile. Pe vremea colonizării, belgienii au hotărât ca toţi cei care aveau mai puţin de zece vaci să fie hutu, iar cei care aveau peste zece vaci să fie tuţi.

— În învelitoarea telemobilului, sunt toate numerele de telefon de care aţi putea avea nevoie, inclusiv al meu, zise Irving Scott. Iar aici aveţi „trusa pentru supravieţuire", obligatorie la noi, adăugă el întinzându-i o „banană" din piele neagră, agăţată la o centură.

Fu de-ajuns ca Malko să o cântărească în mână pentru a înţelege că nu conţinea medicamente... În timp ce şi-o fixa la centura sa, a putut simţi formele unui automat mare. Cu siguranţă că nu va mai avea nevoie de pistolul său extraplat confiscat într-un aeroport european. El îl urmă pe burundez până la un Cherokee cu geamuri fumurii.

— Unde mergem, şefule?

— La domnul Thomas.

Era clar că nu la *Intercontinental* putea găsi indicii.

*

* *

Camerele imense cu tavan ca de catedrală erau mobilate sumar, iar piscina era plină de broaşte şi de moloz. Văzută din exterior, vila defunctului Hughes Thomas avea o înfăţişare mândră, aşezată chiar pe malul fluviului, pe bulevardul Kalemie. De la ferestrele sale, se puteau vedea casele din Brazzaville. După ce l-a adus pe Malko, Phocas a plecat. Conform principiilor sale, Malko a procedat mai întâi la o verificare succintă, dar din păcate, fără rezultat. Puşcaşii marini trecuseră pe aici. Şoferul apăru din nou.

— Şefu', am adus fotografiile domnului Hughes. Acelea de duminică. Le doriţi?

Malko deschise plicul. El conţinea vreo douăsprezece clişee în care se putea vedea un pod prăbuşit într-o gârlă şi înlocuit de un pod de „maimuţă" făcut din liane şi corzi întinse între cele două maluri. Puşti în pielea goală se jucau plonjând în apă de pe

capătul podului sfărâmat.

— Asta-i podul de pe Râul Negru, îi explică Phocas. Cei din FAZ l-au aruncat în aer ca să întârzie înaintarea trupelor lui Kabila. Era pe ruta Kikwik. Dar mai exista un pod nu de parte de ăsta.

Malko îl asculta numai cu o ureche, fiind concentrat asupra celor trei clişee. Un bărbat brunet, frumos, destul de scund, înlănţuia o negresă fermecătoare îmbrăcată în jeans, cu o figură fină din care nu se vedea decât gura mare plină de promisiuni şi ochii imenşi de antilopă.

— Cine este? întrebă el.

Phocas se aplecă peste umărul lui şi spuse:

— Este Mamie împreună cu domnul Hughes.

— Cine este Mamie?

Şoferul îi aruncă o privire mirată, ca şi cum ar fi fost o greşeală de neiertat să nu o cunoşti pe Mamie.

— Este fata care ieşea cu domnul Hughes.

— Dar eu credeam că se numeşte Justine.

Phocas râse.

— Da, aşa este. Dar toată lumea îi spunea Mamie.

— Locuia aici?

— Uneori da. Se întorcea cu domnul Hughes de la *Savanana* şi rămânea peste noapte. Dar locuia în altă parte.

— Unde?

— Nu ştiu, în oraş.

— Şi nu aţi mai văzut-o de la moartea domnului Hughes?

— Nu.

— A dormit aici în ziua aceea?

— Nu. Sunt sigur. Fusesem la *Savanana* împreună cu domnul Hughes. Eu am plecat dimineaţa devreme şi l-am lăsat dormind.

— Cine mai era în casă?

— Jonathan, grădinarul.

— Caută-l te rog.

Phocas apăru câteva minute mai târziu însoţit de un negru aproape pleşuv, în salopetă albastră de lucru.

— În ziua în care domnul Hughes a fost asasinat, spuse Malko, nu a venit nimeni să-l vadă?

— Ba da, Mamie, spuse grădinarul cu un zâmbet larg.

Malko crezu că nu a înţeles bine.

— Prietena domnului Hughes?

Grădinarul aprobă cu convingere.

— Da, da, a venit pe la ora nouă. Cu o valiză mică. Asta m-a

mirat, pentru că ea venea de obicei seara. Apoi a plecat împreună cu domnul Hughes în „fumurie[16]”.

— Au luat şi valiza?

— Da, şefu’, sunt sigur. După aceea am făcut curat în casă şi nu am văzut-o. De altfel, niciodată nu şi-a adus lucruri personale.

Malko se întoarse spre Phocas.

— Ştiai că Mamie a venit aici în ziua aceea?

Şoferul burundez clătină din cap.

— Nu, şefu’. Eu nu vorbesc prea mult cu Jonathan.

Malko i-a făcut semn grădinarului că poate pleca. Aşadar, cele trei sute cincizeci de mii de dolari aparţineau amantei americanului asasinat. Acest fapt oferea serioase posibilităţi. Malko continuă:

— După părerea dumitale, Phocas, de ce a fost omorât domnul Hughes?

— O fi fost din greşeală. În oraş se ascund mulţi oameni din FAZ şi din DSP care fură şi ucid. Or fi crezut că domnul Hughes are bani.

— S-ar putea să fie vorba de tuţi?

Şoferul zâmbi timid.

— O, nu, nu cred. Tuţii nu omoară pe nimeni, poate doar pe hoţi, dar domnul Hughes nu era un hoţ. Şi în plus, se ştie că este un prieten al lor. Înainte de a veni aici, a fost în Burundi. El m-a adus aici *înainte* să apară Kabila.

Malko încruntă sprâncenele.

— Ar fi putut fi omorât din cauza acestuia?

— Da, ar fi putut, mărturisi şoferul. Există foarte mulţi tipi răi printre „foştii” din DSP. Ei l-au asasinat pe generalul Mahele pentru că voia să se predea lui Kabila. Sunt nişte sălbatici, pot să vă ucidă.

Ipoteza asta i se părea destul de extravagantă. De ce ar fi aşteptat oamenii din DSP să intre în clandestinitate ca să-l înlăture pe Hughes Thomas? Ancheta trebuia reluată de la zero.

— Vrei să mă conduci la Limete, acolo unde a fost ucis domnul Hughes?

*

* *

— Da, şefule, cred că este vorba de femeia asta, dar nu era prea multă lumină.

A fost nevoie de două milioane de zairi noi pentru a-l convinge

[16] Un automobil cu geamurile fumurii (n.a.).

pe paznicul uzinei dezafectate să vorbească. Malko a avut impresia că spune adevărul. Aşa că Hughes avusese întâlnire cu Mamie. Se urcă în Cherokee fără să fi aflat nimic în plus despre asasini. Intrară pe bulevardul Lumumba a cărui circulaţie era îngreunată de aglomeraţie şi de gropile din pavaj. Kinshasa era cu siguranţă unicul oraş cu şase milioane de locuitori care nu avea decât două semnalizatoare şi nici un poliţist. Şi cu toate acestea, accidentele erau rare. Caroseriile abandonate aparţineau maşinilor care se stricau în drum de uzură şi de vechime.

— Domnul Hughes era îndrăgostit de Mamie?

— Ţinea mult la ea, sublinie şoferul. Numai că era de părere că se parfuma cam tare. Mirosea cam neplăcut. Din cauza asta nu voia să doarmă cu ea. Cum terminau treaba, o trimitea în camera cea mică, unde nu prea merge aerul condiţionat…

Iată un adevărat gentleman.

— Şi, în plus, Mamie vorbea mult, continuă Phocas. Cred că din cauza asta domnul Hughes i-a cerut colonelului Bolongo să plece.

Malko tresări.

— Colonelul Bolongo? Cine este?

Phocas păstră tăcerea câteva clipe, dându-şi seama că a făcut-o de oaie. Apoi se hotărî să continue:

— Colonelul Bolongo este un prieten al domnului Hughes din perioada dinaintea lui Kabila. La o zi după intrarea lui Kabila în Kinshasa, a venit acasă la domnu' şi i-a spus că tuţii îl caută ca să îl omoare. Şi l-a rugat pe domnu' Hughes să-l ascundă! Atunci, s-a instalat în cămăruţă.

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Cum a putut ignora CIA aşa ceva?

— Ai mai vorbit cu cineva despre colonelul Bolongo?

— Nu, domnu' Hughes m-a pus, să jur. Era periculos. El nu mai voia să plece.

— Ştii unde se află acum?

Phocas ocoli o groapă enormă, apoi pe o „mama" îmbrăcată într-un veşmânt larg care traversa trăgând după ea un ţânc.

— Nu ştiu şefu'. Domnu' Hughes l-a forţat să plece pentru că se temea să nu flecărească Mamie ceva. Pentru că ea venea foarte des pe aici.

Erau deja la capătul bulevardului Bokassa.

— Poate că acum e deja mort sau se află în partea cealaltă, la

Brazzaville, adăugă şoferul.

— Ne întoarcem acum la ambasadă, spuse cu voce fermă Malko.

Phocas l-a măsurat atunci cu o privire neliniştită.

— N-o să am probleme, şefu'?

— Nu, îţi promit că nu. Dimpotrivă. Dar de ce nu ai spus până acum nimic despre colonelul Bolongo.

— Domnu' Hughes mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni. Eu sunt un simplu şofer. Nu vreau să mă amestec în poveştile astea... Când domnu' Hughes avea poftă să facă o siestă deocheată, mă trimitea să o aduc pe Mamie.

O „siestă deocheată" nu era o expresie tocmai zaireză.

— Ce vrei să spui cu asta?

Phocas zâmbi cu înţeles.

— Domnu' Hughes spunea aşa: „Caut-o pe Mamie, am chef de o siestă deocheată". El i-a dat şi un telemobil ca să o poată găsi mai uşor. Niciodată nu se ştia pe unde umblă...

Iată încă o informaţie pe care Irving Scott nu o ştia.

— Şi unde te duceai să o cauţi? La ea acasă?

— O nu, prin baruri ca *Seguin* sau *Domino*; sau la hotelul *Memling.*

— Mamie a mai dat vreun semn de viaţă după moartea lui Hughes Thomas?

— Nu, probabil că a citit ziarele.

Ajunseseră deja la ambasadă.

Malko l-a rugat pe şofer să-l aştepte în hol şi şi-a anunţat sosirea la şeful centralei. Îl găsi pe acesta scufundat într-un teanc de telegrame ce trebuiau expediate.

— Aveţi deja noutăţi?

— Poate că da, făcu Malko. Cunoaşteţi un anume colonel Bolongo?

— Da, desigur. Kengi Bolongo era numărul trei în DSP. De ce?

— Avea vreo legătură cu Hughes Thomas?

— Era unul dintre zairezii cu care avea legături.

— Ştiaţi că Hughes Thomas l-a găzduit la el după 17 mai?

Americanul păli.

— *What?* Dar eu am crezut că Bolongo a fugit la Brazzaville sau în altă parte.

— Fugise cu siguranţă, dar pe malul acesta al fluviului. Era sub protecţia lui Hughes Thomas, agent al guvernului american.

— *Oh, my God!* făcu americanul prăbuşindu-se în fotoliul său.

Este îngrozitor! Dementul acesta s-a lăsat târât într-o poveste tare murdară. Aşa se explică cele trei sute cincizeci de mii de dolari.

Pradă unei mari emoţii, Scott înşfăcă bricheta Zippo din tocul ei şi aprinse cu o mână nesigură o Gauloise blonde. Malko înţelegea bine emoţia şefului centralei. Dosarul răposatului Hughes Thomas începea să devină din ce în ce mai voluminos.

— Eu cred că afacerea este şi mai serioasă, zise el. În aparenţă, toată povestea cu banii nu este legată de colonelul Bolongo. După spusele grădinarului, Mamie a fost cea care i-a adus lui Thomas o valiză în dimineaţa aceea. După toate aparenţele, cea care se află aici. Pe de altă parte, Thomas i-a încredinţat lui Mamie un celular pentru a o putea găsi mai uşor atunci când i se aprindeau dorinţele sexuale.

— *My God!* suspină Scott.

Nu mai lipsea decât să se închine… Fără milă, Malko continuă:

— Apelul telefonic trimis de Thomas cu puţin timp înainte de moartea sa era adresat, se pare, acestei Mamie. Eu cred că avea întâlnire cu ea. Probabil că l-a chemat prin celularul ei. Bun. Şi acum să rezumăm. În cursul dimineţii, ea îi aduce şi îi încredinţează o valiză cu trei sute cincizeci de mii de dolari. La sfârşitul zilei, ea îl cheamă la o întâlnire neprevăzută care ia o întorsătură rea pentru că este ucis. Din acest moment, Mamie nu mai dă nici un semn de viaţă şi nici nu încearcă să-şi recupereze valiza plină cu dolari. Nu vi se pare cam straniu?

— Cum să nu? recunoscu Irving Scott.

— Deci, ori Mamie a murit, ori are un motiv foarte întemeiat ca să nu-şi revendice valiza.

— Ca de pildă?

Malko îi adresă un surâs rece.

— Când vom cunoaşte acest motiv, vom şti probabil şi motivul pentru care a fost ucis Hughes Thomas. Acum trebuie cu orice preţ să o găsim pe Mamie.

— Mi se pare corect, aprobă Irving Scott. Dar cum?

— Încă nu ştiu, mărturisi Malko. Phocas poate fi de ajutor. Precum şi ceilalţi. Trebuie doar să am „putere de convingere”.

— Deci aveţi nevoie de bani, conchise Scott.

— Exact.

Americanul rămase liniştit câteva clipe, trăgând din ţigară. Apoi se ridică, se îndreptă spre dulapul său blindat şi scoase valiza cu dolari.

— Ce faceţi? întrebă Malko.

Irving Scott îl privi cu un zâmbet şters.

— Banii aceştia nu au fost încă luaţi în evidenţă de către contabilul centralei. Ca să oficializez prezenţa lor aici, trebuie să ofer o explicaţie, deci să-l implic pe Hughes Thomas. Atât timp cât nu ştiu ce s-a întâmplat, prefer să evit acest lucru. În concluzie, cele trei sute cincizeci de mii de dolari nu există.

Ridică capacul, luă un teanc de bancnote şi îl întinse lui Malko zâmbind cu înţeles.

— Suma de zece mii de dolari vă va ajuta să dezlegaţi limbile… Nu este nevoie să justificaţi cheltuielile, aşa cum se procedează de obicei. Când totul se va clarifica, vom vedea ce vom face cu restul.

Malko băgă banii în buzunar, îşi luă rămas bun de la şeful Centralei CIA şi coborî să se întâlnească iar cu Phocas, care era în mod vizibil neliniştit. Malko aşteptă să fie la adăpostul ferestrelor fumurii ale Cherokee-ului ca să scoată din teanc câteva bancnote de o sută de dolari şi să i le dea.

— Phocas, acesta este un avans, spuse el. Când vom reuşi să descurcăm iţele, vei primi de zece ori mai mult. Bine?

Tulburat, burundezul i-ar fi sărutat mâinile. Apoi demară ca un nebun şi puţin a lipsit ca să nu dea peste un micuţ *chegue* care cerşea. Banii primiţi reprezentau trei salarii.

— Astă seară vom merge la *Savanana.* Acolo, toată lumea o cunoaşte pe Mamie.

Capitolul IV

O negresă împopoţonată cu o perucă roşcată cu părul lins, îmbrăcată cu un tricou mulat pe corp şi pantaloni albi, îşi ondula trupul pe loc, la marginea ringului de dans. Ea ţintuia cu ochi arzători un alb pe care îl depăşea cu cincisprezece centimetri. Cu o şapcă îndesată pe cap şi cu ochii albaştri ieşiţi din orbite, el se sprijinea de un stâlp, în timp ce şoldurile fetei mimau cu o precizie evocatoare ceea ce îi propunea în schimbul a patruzeci de dolari SUA sau a şase milioane de zairi noi. Un fel de coit forţat, dar conştiincios. În plus, ea dansa bine în ritmul drăcesc de dombolo, jumătate rock, jumătate slow.

În spatele ei, era o magmă de corpuri înlănţuite, ce se reflectau în oglinda imensă care înconjura ringul. Perechile, scufundate într-un vis erotic, strâns lipite, se mişcau domol. Unele fete dansau singure sau între ele. Cele care frecventau *Savanana,* veneau aici nu numai ca să-şi valorifice graţiile, ci şi ca să se distreze în stil african: să danseze, să bea bere şi să cocheteze. De fapt, nu erau adevărate profesioniste. Dar, în Zair, o încântătoare prezentatoare de televiziune câştiga douăzeci şi cinci de dolari pe lună... Atunci era tentant să-şi „scoată crupa la vânzare”.

Îngrămădiţi de-a lungul barului, cu paharele în mână, clienţii potenţiali, albi şi negri, înghesuiţi unii în alţii încercau să repereze siluetele mai sexy. Fetele rivalizau printr-o ţinută nu lipsită de imaginaţie: rochii de dantelă, „colanţi” mini, machiaj exagerat; totul însă mai păstra o urmă de pudoare, decolteurile fiind practic inexistente. Se putea spune că fetele de la *Savanana* se distingeau mai mult prin crupele lor venusiene, decât prin importanţa acordată sânilor.

Fata cu pantalonii albi, obosită de a-l mai convinge pe clientul care părea lipit de stâlpul său, s-a întors către Malko ondulându-se în continuare în ritmul muzicii, cu privirea aţintită fix în ochii lui. Phocas rânji discret.

— Şefu’, fata asta a pus ochii pe dumneavoastră.

Trecuse o oră de când aterizaseră la *Savanana,* local la modă, aflat în imobilul Gecamine, la capătul bulevardului 30 Iunie, ca să o caute pe Mamie. Fumul era aşa de gros, încât puteai să-l tai cu

cuţitul. Era o magmă de atingeri şi flirturi, într-o obscuritate aproape totală şi o căldură tropicală care îţi usca gâtlejul. Malko se afla la a treia cupă de Taittinger Comtes, şampanie albă din 1988. Phocas, care părea să cunoască multă lume, interogase deja o mulţime de fete. În zadar însă. Nimeni nu o văzuse pe Mamie şi nici pe sora ei, Gisele. Nu era un lucru de mirare pentru că surorile obişnuiau să dispară uneori cu săptămânile, fără un motiv aparent. Erau plecate în satul lor, sechestrate de vreun amant gelos sau pur şi simplu, bolnave.

Fata în alb se apropie. Era înaltă, dreaptă, cu privirea fixă, cu un zâmbet de târfă pe buzele groase şi cu coapsele agitate de un vârtej diabolic. Prin lastexul strălucitor al pantalonilor, muntele lui Venus se contura provocator, cu o precizie aproape anatomică, în mişcările unduitoare ale şoldurilor.

Ea se opri la câţiva centimetri de Malko şi se răsuci încet cu mişcări de felină. El îşi coborî privirea înţelegând demersul ei clar. Fata avea o nebunie de crupă, visul imposibil al sodomitului. Fesele ei erau înalte, rotunde ca două mingi şi deveneau şi mai aţâţătoare datorită albului fosforescent al pantalonilor. Ea începu să-şi frece cu neruşinare fundul de el şi să se lipească provocator sub privirile amuzate ale lui Phocas. Era ceea ce se cheamă un avans direct.

Malko prinse fata de şolduri cu amândouă mâinile, cu intenţia fermă de a o îndepărta. Interpretând greşit acest gest, ea se îndesă şi mai tare în el apăsându-i cu fesele partea de jos a pântecelui. Apoi alunecă şi îl privi cu tupeu.

— Îmi faci cinste cu o bere? întrebă ea cu o voce languroasă. E foarte cald aici.

Barmanul, dresat bine, pregătise deja halbele. Fata îşi umezi buzele şi îl luă pe Malko de mână, încercând să-l excite de astă dată cu faţa întoarsă către el. Atunci, el îi şopti la ureche:

— Cunoşti o fată pe nume Mamie?

La *Savanana,* toată lumea se tutuia.

— Pe Mamie, da!

— Ştii unde se află?

Ea se retrase un pic.

— Vrei să o ai?

— Mi-ar face plăcere.

— Nu este aici în seara asta.

Fata îşi îndesă mutrica în gâtul lui şi începu să-l lingă ca un animal. Mâna lui Malko, aşezată pe coapsă, alunecă şi întâlni

crupa ce îi veni în întâmpinare. Brusc, el uită de CIA şi de problemele ei. Datorită şampaniei, căldurii şi ambianţei electrice, Malko redevenise un animal. Partenera sa îl simţi şi se îndesă şi mai puternic în el.

— Am putea merge jos, sugeră ea.

Malko se agăţă de misiunea sa ca un înecat.

— Aş vrea s-o găsesc pe Mamie.

— O să ţi-o găsesc, îi promise fata. Pe mine mă cheamă Septime.

Apoi el o luă de mână şi o târî prin mulţimea dansatorilor. În spatele barului, alături de scara care ducea la subsol, exista un loc întunecat unde se odihneau fetele. S-au oprit acolo şi fata îi strecură limba lungă până în fundul gâtlejului.

— Haide, făcu ea arătând către scară.

Malko se lăsă în voia ei. Jos, la capătul scărilor, îi aştepta un negru pe culoar puternic luminat. Văzând că ezită, îl împinse într-o cămăruţă tapisată cu catifea albastră. După treizeci de secunde, se strecură şi Septime. Privirea ei l-ar fi aprins şi pe un eunuc. Începu să se frece de Malko, mângâindu-l peste pantaloni. Apoi, cât ai clipi, îşi lepădă „colanţii" şi pantofii, dezvăluind o nebunie de crupă maronie ca ciocolata. Tot într-o clipă, ea îl eliberă pe Malko. Ghemuită înaintea lui, îi administră o scurtă felaţie, după care se ridică. Ochii erau lăptoşi. Fără să-i acorde lui Malko nici un pic de răgaz, fata scoase la iveală un prezervativ şi i-l puse. Apoi se întoarse cu faţa în jos şi, sprijinită în coate, îşi înălţă crupa.

— Acuma, *mundele,* sparge-mă, făcu ea.

Acesta nu era cu siguranţă amorul curtenitor: Malko, un pic ruşinat, avu o mică ezitare. Apoi, un impuls venit din alte vremuri, îi alungă toate scrupulele. Dur ca o spadă, el se înfipse între fesele ciocolatii. Când răsună ţipătul Septimei, el era înfipt până la rădăcină în această crupă apetisantă. Sprijinită bine, cu bustul înclinat la treizeci de grade, tânăra negresă începu să-şi balanseze şoldurile, ca şi cum ar fi dansat, acest lucru excitându-l şi mai mult. Malko avea un singur ţel: să pironească, să domolească această crupă fantastică ce îl prinsese în capcană şi îl strângea până la epuizare.

Malko îşi încetini cursa pentru a profita mai mult de senzaţia asta, dar simţi că bunele sale intenţii nu pot dura mult. Îşi încleştă degetele pe sfârcurile sânilor mulaţi în tricou, aşa cum un înecat se prinde de un colac. Plin de sudoare, ieşi din crupa ce

explodase. Septime gemea, se răsucea, îşi balansa fesele înnebunindu-l şi mai tare. Atunci explodă şi el cu un răcnet atât de puternic, că ar fi putut fi auzit de la bar. I se întâmplase ceva – sălbatic, primitiv, care îl golise de gânduri, dar plutind în al nouălea cer.

Septime se degajă cu graţie, eliberându-l pe Malko şi îşi puse colanţii strălucitori. Cu un surâs gurmand, ea băgă în buzunar cei patruzeci de dolari primiţi de la Malko.

— Dacă mi-o găseşti pe Mamie, îţi dau tot pe-atât, îi promise el.

— Vino mâine din nou, o voi aduce şi pe ea! l-a asigurat tânăra negresă în timp ce îşi refăcea machiajul. Ştii că o să mă doară sânii din cauza ta…

Este adevărat că se purtase cu sălbăticie. Fata ieşi înaintea lui, permiţându-i să admire încă o dată acel dos incredibil, de neuitat! Ea urca scara strâmtă mişcându-şi fundul în continuare şi, înainte de a se pierde în furnicarul din bar, se mai întoarse o dată şi îi aruncă de sus o privire desfrânată.

Malko îşi zise că fiinţa asta avea „numărul fiarei” cuibărit în firea ei. Ea l-ar fi făcut şi pe cel mai sfânt om să-şi încalce jurământul de castitate.

Phocas nu mai era singur la bar. O negresă înaltă, îmbrăcată cu o rochie de muselină, ce descoperea nişte picioare fine, cu ochi ieşiţi puţin din orbite, cu bust onest şi cu bărbie energică îl învălui pe Malko cu o privire stăruitoare.

— V-o prezint pe Josephine, explică Phocas. Este patroana localului *New Jeans.* Vine aici să asculte muzică.

Într-adevăr, negresa nu avea atitudinea obraznică a celorlalte fete. Într-o ţinută elegantă, cu talia strânsă de o curea din piele, dar machiată normal, bea o cupă cu Original Margarita, Cointreau, tequila şi lămâie verde, spre deosebire de restul fetelor.

— Îmi place mult să dansez, îi explică ea, asta mă destinde după munca la restaurant. Vii, Phocas?

Şoferul defunctului Hughes Thomas o urmă în ringul de dans. Ei au început să danseze foarte decent şi Malko putu să observe un mic şi fin lănţişor de aur prins de glezna Josephinei. Era semnul de recunoaştere al lesbienelor. Ciudat. Se mai servi cu o votcă. Cum să o găsească pe Mamie? Septime se unduia şi se agita din nou ca o nebună în mijlocul ringului, cu braţele ridicate deasupra capului. Oare putea să conteze pe ea? Cu cât se

gândea mai mult, cu atât moartea lui Hughes Thomas semăna cu o reglare de conturi în stil african ce mirosea a lovele şi nu avea nimic de-a face cu CIA.

Paranoici, americanii şi Kabila, vedeau peste tot numai comploturi. Îşi propuse ca în patruzeci şi opt de ore să o găsească pe Mamie. După aceea, se va putea bucura iar de castelul său Liezen şi de serile de vară.

Josephine şi Phocas reveniră. O fată imensă, însărcinată, cu burta până la gură şi un piept enorm, se apropie şi comandă cu o voce suavă:

— Aş dori o bere.

— De ce bei bere? o întrebă Josephine. Nu este bine pentru micuţul tău.

Fata îşi întoarse privirea.

— Beau ca să capăt curaj, murmură ea cu o voce de copil.

Apoi dispăru, ca şi Phocas. Oamenii intrau şi ieşeau fără încetare. Josephine îşi puse mâna pe mâna lui Malko.

— Mă inviţi la dans?

Vocea ei era dulce şi prietenoasă, fără nici o urmă de afectare. Tocmai se cânta un slow; energia ce era degajată de trupurile care se atingeau neîncetat pe ring ar fi putut pune în mişcare o centrală electrică. Josephine îl înlănţui cu gingăşie, mult mai delicat decât vecinele ei. Sânii ei ascuţiţi se afundau în cămaşa de mătase a lui Malko. Dansa bine, cu senzualitate, cu uşoare unduiri ale bazinului de un erotism subtil. Modul în care îşi apăsa muntele lui Venus de corpul lui dezminţea semnificaţia lănţişorului de la gleznă. În mijlocul celui de al doilea slow, ea spuse:

— Phocas mi-a spus că o cauţi pe Mamie.

— Da, răspunse Malko. O cunoşti?

— Cine nu o cunoaşte pe Mamie?... Fata asta are mult succes şi Hughes o plăcea foarte mult, adăugă ea zâmbind uşor.

Continua să se lipească de Malko ca o liană.

— Dar a dispărut, remarcă Malko.

— Probabil că i-a fost frică, din cauza morţii lui Hughes, dar va apărea cu siguranţă.

— Nu există nici un mijloc să o găsim mai repede?

Josephine nu răspunse imediat. Pe urmă, când slow-ul s-a terminat, îi propuse:

— Vino mâine la restaurantul meu. Voi încerca să mă interesez pe ici, pe colo. Ţineam mult la Hughes. Mă întreb cine a putut să-

l omoare. Nu făcea rău nimănui.

Când se întoarseră la barul încă aglomerat, Phocas apăruse iar. Era ora trei dimineaţa. Josephine căscă.

— Eşti cu maşina? întrebă ea.

— Bineînţeles, făcu Malko. Doreşti să te conduc?

— O, merg doar până la *Seguin,* nu mi-e somn. Am acolo o întâlnire.

După cuptorul şi tumultul din local, liniştea bulevardului 30 Iunie era ca un balsam. Trei soldaţi cu berete roşii se plimbau în faţa intrării localului, la parterul clădirii Gecamine care, datorită culorilor sale maro şi negru, semăna cu un templu incaş. Cel mai înalt dintre soldaţi se apropie de Malko şi îl întrebă cu o voce timidă:

— Şefu', îmi puteţi plăti o bere?

Malko îi întinse patru bancnote de cincizeci de mii de zairi noi şi soldatul îi mulţumi cu căldură. Terenul putea fi alunecos.

Curând ar fi putut deveni mai puţin politicoşi, iar când ţi se cere o bere cu un Kalaşnikov…

În maşină, Josephine se ghemui lângă Malko. *Seguin* nu se afla departe. Josephine se aplecă spre Malko şi, apropiindu-şi buzele de gura lui, îşi strecură limba agilă până la omuşor.

— Noapte bună, pe mâine. Sper să am noutăţi. Ea sări din maşină şi se îndepărtă legănându-şi şoldurile fine, mai puţin spectaculoase decât ale Septimei, dar mult mai reale. Malko îşi zise că, având două vătraie în foc, şansele lui în conducerea anchetei se dublau. Acum, când momentele de plăcere trecuseră, îi era ruşine de episodul petrecut la Savanana. Dar mai bine să aibă remuşcări decât regrete.

*

* *

Restaurantul *New Jeans* nu inspira încredere. Era un birt murdar între bulevardul Kasavubu şi strada Mpolo, foarte aproape de bulevardul 30 Iunie. În afară de trei barmaniţe, nu era nimeni înăuntru. Un negru îl conduse pe Malko într-un separeu cu boltă, de asemenea pustiu.

— Josephine este aici? întrebă Malko.

— Nu, încă nu a sosit, şefu', dar trebuie să vină, răspunse chelnerul.

Acesta dispăru şi reveni după câteva clipe ducând ceremonios o frapieră în care se lăfăia o sticlă Taittinger Comtes de Champagne roze din 1993 şi o cupă.

— Sunteţi un prieten al doamnei Josephine şi trebuie să vă servim cum se cade, explică el turând în cupă lichidul de culoarea ambrei.

Phocas se instalase înăuntru la bar. Până să-şi facă apariţia Josephine, Malko avu timp să comande raci şi un file la grătar.

Fără să facă mofturi, ea se aplecă să-l sărute. Avea o rochie de dantelă neagră elegantă, ciorapi negri, deşi era cald, pantofi escarpen şi un machiaj discret. Faţa ei avea trăsături destul de neplăcute, dar privirea tulburată îi dădea un şarm aparte. Ea se aşeză în faţa lui Malko şi cerul chelnerului să-i prepare un Original Margarita, specificând dozele respective de Cointreau, tequila „Tres Magayes” şi lămâie verde. Apoi îşi aţinti privirea în ochii lui Malko.

— M-am întâlnit cu Septime la *Seguin* şi mi-a vorbit despre tine, făcu ea.

Malko se simţi puţin cam stânjenit. Privirea Josephinei îi arăta că este perfect la curent cu ce se întâmplase. Ea surâse cu indulgenţă.

— Toţi *mundele* sunt atraşi de Septime. Datorită fundului ei. S-ar putea crede că europencele voastre nu au forme. Aici este ceva normal. Ştiu o grămadă de fetiţe de doisprezece ani mult mai bune decât Septime… Şi mult mai ieftine.

— Eu… începu Malko.

— Septime nu o cunoaşte bine pe Mamie, spuse cu blândeţe patroana localului *New Jeans.* Toate fetele astea se află în competiţie. Ea ar fi în stare să-ţi spună orice.

— Cu atât mai rău, făcu Malko.

De fapt nu regreta deloc fulgerătoarea sa întâlnire cu târfa neagră. Racii comandaţi sosiră la masă în acelaşi timp cu cocteilul Original Margarita comandat de Josephine.

Chelnerul scoase sticla de şampanie din frapieră şi umplu cupa lui Malko.

— Este bună? întrebă Josephine cu un ton detaşat.

— Minunată, aprecie Malko.

Josephine zâmbi.

— Hoţii au golit toată pivniţa fiului lui Mobutu şi mi-au adus-o… Aşadar, încă nu ai reuşit să o găseşti pe Justine Bazamou?

— Din păcate, nu, recunoscu Malko.

Josephine îşi încrucişă picioarele cu un foşnet şi se aplecă deasupra mesei cu un zâmbet complice.

— Ei bine, eu ştiu unde se află Mamie, zise ea cu jumătate de

glas.

Capitolul V

Malko lăsă jos furculiţa şi sondă privirea tulburată a Josephinei.

— Spui drept?

— Desigur. Se pare că este bolnavă şi nu vrea să iasă din casă.

— Cum de ai aflat?

Josephine îi zâmbi complice.

— După ce am plecat de la *Seguin,* m-am întors la *Savanana.* Acolo cunosc pe toată lumea. Africanii sunt vorbăreţi şi mie îmi spun tot. Mamie se ascunde într-un apartament de pe bulevardul Bokassa, aproape de piaţă. Acolo locuiesc multe dintre fetele care lucrează la *Savanana.* Ele ocupă două etaje întregi şi există oameni care au grijă de ele. Va fi greu să vorbeşti cu ea. Nici nu ştiu dacă ar fi indicat…

Tonul vocii ei îl puse în gardă pe Malko. Ea scosese un pachet de Gauloises blondes din geantă, iar Malko se grăbi să-i aprindă ţigara cu bricheta sa, un Zippo din argint masiv marcat cu armele stemei sale. Josephine o luă între degete şi o mângâie cu admiraţie.

— Ce frumoasă este. Aceasta este însemnul tribului tău?

— Ceva în genul ăsta; acceptă Malko. Şi de ce nu ar trebui să mă întâlnesc cu Mamie?

Josephine îl privi cu o uşoară ironie.

— Dacă o vrei numai pentru fundul ei, există şi alte fete cel puţin la fel de frumoase. Dar dacă există un alt motiv… ar putea fi periculos.

Malko simţi cum pulsul i se accelerează.

— Periculos? De ce?

Patroana bombei *New Jeans* suflă fumul afară.

— Nu ştiu. Lui Mamie îi este frică. Nu vrea să se afle unde stă. Nu iese pe afară pentru că este convinsă că cineva vrea să o ucidă…

— De ce?

— Nu ştiu.

Era clar că tipa nu voia să vorbească în plus. Oare ucigaşul lui Hughes Thomas o urmărea şi pe Mamie? Malko nu mai insistă.

— Ce aş putea face?

— Cel mai bun lucru ar fi să o aştepţi pe sora ei Gisele să iasă din apartament, îl sfătui Josephine. Ieri seară, era cu un american. S-a întors acasă foarte târziu. Cu siguranţă că se va duce la piaţă după cumpărături. Asta, cam pe la orele trei. Nu vreau însă să se afle că eu te-am sfătuit. Nu vreau să mor de rafalele unui Kalaşnikov…

După o perioadă de tăcere, continuă:

— O să-i explic lui Phocas unde se află imobilul.

— Mulţumesc, spuse Malko schiţând gestul de a se ridica.

— Îţi doresc succes, făcu Josephine oprindu-l cu o mişcare a mâinii.

Ea se ridică imediat după ce termină cocteilul şi intră în restaurant cu gesturi senzuale. Nu se vindea pentru patruzeci de dolari, dar era vizibil faptul că Malko nu îi este indiferent.

Acesta pipăi crosa armei sale Beretta 92 prin tocul în formă de banană. După avertismentul tinerei zaireze, nu regreta că este înarmat. Phocas apăru la fel de rezervat şi de respectuos.

— Doamna Josephine mi-a explicat. Trebuie să mergem pe bulevardul Bokassa.

*

* *

Automobilul Cherokee era parcat în faţa magazinului închis al firmei Maler Aviation, la treizeci de metri distanţă, dacă mergeai drept, de imobilul semnalat de patroana bombei *New Jeans.* Bulevardul Bokassa urca dinspre sud în sens unic către bulevardul 30 Iunie. Era o arteră desfundată, plină de noroi şi sufocată de o circulaţie intensă. Aşteptau deja de o jumătate de oră, când Phocas anunţă cu glasul său plăcut:

— Cred că o văd pe Gisele.

Malko observă o negresă îmbrăcată cu jeanşi care se îndrepta către piaţă. Phocas demarase deja şi, depăşind un camion verde transformat în autobuz, o ajunse din urmă. Gisele se întoarse când o claxonă şi, recunoscându-l pe Phocas, îi surâse. Însă zâmbetul îi pieri imediat ce îl observă pe Malko.

Burundezul sări din maşină şi îi veni în întâmpinare. Malko asista de la distanţă la scurta lor conversaţie. În cele din urmă, sora lui Mamie consimţi să-l urmeze pe Phocas până la Cherokee şi să se urce în maşină. După ce îi întinse o mână fără vlagă lui Malko, îşi întoarse privirea de la el. Avea trăsături fine, părul foarte scurt, frizat, un corp graţios, fără forme deosebite.

— Sunteţi prietenul lui Hughes? îl întrebă ea cu timiditate.

— Da.

— Nu vă cunosc.

— Nu eram la Kinshasa.

Phocas întoarse maşina care se hurduca pe un drum şi mai desfundat decât bulevardul Bokassa. Pe urmă, opri şi coborî, lăsând-o pe fată singură cu Malko.

— Aş dori să mă întâlnesc cu sora dumneavoastră, făcu Malko fără nici un preambul.

— Nu este aici. S-a întors în satul nostru pentru că este bolnavă. Poate se va întoarce la sfârşitul lunii.

Tânăra negresă rosti minciuna cu ochii plecaţi şi cu voce mecanică.

— Unde este satul vostru? insistă Malko.

Sora geamănă a lui Mamie schiţă un surâs slab.

— O, este în Zairul de Jos. Nu puteţi ajunge acolo pentru că nu sunt şosele. Şi apoi este foarte greu de găsit...

Fata pusese deja mâna pe portieră. Malko simţi că trebuie să joace o carte mare.

— Mamie i-a încredinţat lui Hughes o valiză care conţine mulţi bani. Dolari. Voiam să i-o înapoiez.

Privirea Giselei alunecă în altă parte şi spuse cu un glas nesigur:

— Nu ştiu, Mamie nu are mulţi bani.

Malko o apucă de mână.

— Trebuie să o văd pe Mamie, făcu el. Eu sunt un prieten şi vreau să o ajut. Cred că este ameninţată. Cred că ştiţi că Hughes o iubea mult.

Negresa clătină din cap fără să zică nimic. Tăcerea se prelungea. Cu privirea plecată, ea se chircise ca un animal hăituit. Se vedea că se confruntă cu o dilemă ce o depăşeşte, în cele din urmă, cu o voce imperceptibilă, spuse:

— O să văd ce pot face.

— Mamie trebuie să aibă telefonul pe care i l-a dat Hughes Thomas, insistă Malko. Eu utilizez aparatul lui Hughes. Ea cunoaşte numărul.

Tânăra femeie deschise portiera şi sări jos fără să răspundă. Înainte de a se îndepărta, îi zise lui Malko:

— Cunoaşteţi localurile *Savanana* şi *Seguin*?

— Da.

— Treceţi pe acolo în seara asta. Voi fi acolo şi vă voi spune.

O luă la fugă, iar Malko o privi cum se strecoară printre camioane. Avu un moment de ezitare. Ar fi vrut să se întoarcă şi să pândească în faţa imobilul de pe bulevardul Bokassa, dar la ce bun? Nu putea să o tortureze pe Mamie ca să spună ceea ce ştie. Trebuia să aibă încredere în lăcomia ei. Trei sute cincizeci de mii de dolari era o sumă pe care ar fi putut să o scoată în zece ani punându-şi fundul la bătaie ca o stahanovistă.

*

* *

Malko trecu pragul bombei *Seguin* şi îşi roti privirea prin sala aflată în penumbră.

Ringul de dans era gol, iar câţiva emigranţi şedeau spânzuraţi la bar în timp ce fetele, regrupate în fundul sălii, stăteau pe banchete. Una din ele se ridică şi se îndreptă către Malko. La început, el crezu că era sora lui Mamie, dar cea care se apropia era mult mai solidă, cu corpul strâns într-o rochie neagră, decoltată, care îi ajungea până la glezne. Avea o frumoasă figură hieratică şi un zâmbet sfidător. Ea înainta cu un mers un pic ţeapăn, balansându-şi braţele ca un manechin la o prezentare de modă. Când ajunse în dreptul lui Malko, îşi schimbă direcţia şi trecu prin faţa lui. În acest moment, ea prinse cu putere în mâna dreaptă atributele sexuale ale acestuia şi-l trase până la perete. Sufocat, el se uită la ea.

Fata zâmbi, buzele groase îi dezveliră dinţii evocându-i un animal feroce. Degetele slăbiră strânsoarea în timp ce spuse cu o voce răguşită:

— *Siba Ngayi*[17]*.*

Atunci degetele ei îl prinseră iar şi începură un masaj delicat. Asta da, meseriaşă!

Îngrozit, Malko bătu în retragere sub privirea ironică a patronului retras în spatele barului său. *Seguin* era cu siguranţă o bombă mult mai deocheată decât *Savanana,* cu toate că se conducea după aceleaşi principii. Patronul, un colos cu privirea ameninţătoare, părea scos dintr-o carte cu benzi desenate *Cheri-Bibi.* Cunoscându-şi interesul, el veghea la rentabilitatea barului său, adresând priviri cleioase emigranţilor care, după gustul său, consumau destulă bere. Un belgian umflat, în stilul roz flamand, sughiţa la bar cu braţul înfundat până la cot în decolteul unei fete ce râdea gâlgâit. Între aceste târfe, indiscutabil mult mai agresive decât cele de la *Savanana* şi micuţii albi vlăguiţi şi

[17] Ia-mă (n.a.).

aroganţi care ţeseau şi puneau la cale intrigi în costume de piele, imitaţie Ralph Lauren, nu-ţi mai rămânea decât să te împuşti. Malko făcu stânga-mprejur, gata să verse.

Pe lângă *Seguin, Savanana* era un izvor de tinereţe... În timp ce se urca în BMW-ul lui Flughes Thomas – Cherokee fiind la reparat – auzi nişte împuşcături. Erau rafale de arme automate însoţite de zgomote mai surde, de mortiere grele.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă pe Phocas.

— Se aude pe malul celălalt al fluviului, la Brazzaville, îi explică burundezul. Din această după-amiază, „zuluşii" preşedintelui Lissouba se bat cu „cobrele" vechiului preşedinte Sassou Nguesso. În curând, vor avea loc alegerile.

Frumos exemplu de democraţie! Armele Kalaşnikov erau cu mult mai performante decât o urnă electorală şi, mai ales, mult mai convingătoare.

La *Savanana* obţinu acelaşi rezultat. Nimeni nu o văzuse pe sora lui Mamie. Malko şi Phocas se instalară la bar şi imediat fură înconjuraţi de fete care se înghesuiau în ei, fulgerându-i cu ocheade focoase. Septime nu se vedea pe nicăieri. Era plin de fete impresionante, imense şi de fauna tipică a emigranţilor cu privirea lubrică în faţa acestei oferte generoase de crupe. Pe la două, sătul de muzică, Malko s-a decis să plece.

Chiar în acest moment, o fată se strecură spre el. Era chiar sora lui Mamie, în ţinuta „de luptă": rochie mini de un albastru electric, un strat gros de fard şi perucă.

Malko o întrebă ce doreşte să bea, iar ea comandă un Cointreau cu gheaţă şi plecă de lângă el, ca şi cum s-ar fi temut să fie văzuţi împreună... Malko a reperat-o în timp ce discuta cu un tip blond şi vânjos. Discuţia părea destul de animată.

— Asta e Willy, un belgian, e tipul ei, şopti şoferul. Este groaznic de gelos, mereu îi face scene.

Asta mai lipsea! Brusc, aşa-zisul Willy o apucă pe Gisele de braţ şi o târî afară. Malko se luă după ei. Se opriseră pe trotuarul de vizavi şi se certau aprig. Malko rămase la început în umbră ca să-i observe. Tonul discuţiei se aprinse şi mai mult, iar belgianul părea că vrea să o ducă pe negresă la o maşină parcată în apropiere. Era clar că nu aveau să revină la *Savanana.*

Malko grăbi paşii, ajungându-i din urmă în clipa în care tipul deschidea portiera Jeepului cu intenţia să o împingă pe fată înăuntru. Văzându-l pe Malko, Gisele începu să profeseze cu şi mai multă vigoare. Atunci îl văzu şi agresorul şi se opri brusc,

răstindu-se la Malko:

— Ce mai vrei şi tu?

— Vreau să o laşi în pace pe fata asta, zise calm Malko.

Sufocându-se de furie, celălalt îi dădu drumul surorii lui Mamie şi se năpusti asupra lui, cu statura mătăhăloasă care îţi amintea de un ţapinar sau de Robocop. Fără să scoată o vorbă, acesta îl prinse pe Malko de gât strângându-l cu putere şi îl proiectă cu violenţă într-o maşină ce staţiona.

— Întinde-o, băgăreţule, că îţi sfărâm scăfârlia! se răţoi el.

Avea un puternic accent belgian şi era ras în cap. Frumos model de colonizator! El îl lăsă pe Malko şi scoase de la brâu un cuţit cu lama de cincisprezece centimetri, al cărui vârf fu proptit în ficatul lui Malko.

— Nu te cunosc, făcu malacul. O ştergi sau o mierleşti! Fata asta este a mea. Ai înţeles?

El se întoarse şi se îndreptă spre maşină. Imediat însă încremeni locului. Auzise declicul culasei armei Beretta 92. Cu un glas rece, Malko îi ordonă:

— Te urci în maşină singur. Repede, dacă nu, eşti un om mort.

Belgianul rămase mut de stupefacţie. Tonul lui Malko era fără replică. Tânăra negresă se strecură ca un şoricel în spatele lui Malko, terorizată. Belgianul mormăi câteva înjurături pe înfundate. Se vedea cât de colo că era un dur doar în aparenţă. Simţise că Malko era gata să se folosească de armă şi, în silă, se urcă în Jeepul său şi demară cu brutalitate, lăsând pe bulevardul 30 Iunie o dâră lungă şi neagră de cauciucuri. Malko auzi un glas batjocoritor în spatele lui:

— Bravo, şefu', bine i-aţi făcut! *Mundele* ăla este un ticălos. Bate fetele şi nu le dă niciodată nimic. În plus, era şi prietenul lui „Saddam Hussein”[18].

Malko o recuperase pe Gisele şi o ajuta să se urce în BMW. Imediat, ea îi explică:

— Nu am ştiut că va veni acolo! Willy a stat cu mine fără să plătească şi acum nu vrea să mă lase în pace. Înainte, nu îndrăzneam să-l refuz pentru că mă ameninţa că mă dă pe mâna oamenilor din DSP. Dar, nu mai este acelaşi lucru.

— Ai vorbit cu sora ta?

— Da.

— Şi?

— Este bolnavă.

[18] Kongolo, fiul lui Mobutu, (n.a.).

Se vedea că încearcă să câştige timp.

— I-ai spus de bani?

— Da, admise ea din vârful buzelor. Dar Mamie se teme. Nu vrea să vă vadă.

— Nici ca să-şi recapete banii? Ce are de ascuns?

După o scurtă tăcere, sora lui Mamie spuse repede:

— Mamie vrea să plece din Kinshasa. Dacă îi daţi banii şi o ajutaţi să plece, o să vă spună totul. Dar ea nu a făcut nimic…

— O voi ajuta, dar cum?

— Ar dori să treacă pe malul celălalt al fluviului unde avem nişte rude. Dar îi este frică să plece. De când nu mai funcţionează *Beach,* este greu. Ca să ia avionul de la N'Jili, este periculos pentru că nu are viză de ieşire din ţară. Totul e foarte complicat…

— Ar putea traversa fluviul, propuse Malko. Voi veni să o iau cu o escortă ca să o duc pe celălalt mal.

El remarcase un continuu du-te-vino de pirogi în zona în care fluviul Zair nu avea decât un kilometru lăţime, cam prin dreptul Ambasadei Germaniei. Se făcea contrabandă cu benzină şi manioc care erau mai ieftine decât în Kinshasa, într-o jumătate de oră, puteai ajunge pe ţărmul celălalt. Câţiva soldaţi ai Alianţei se făceau că supraveghează acest trafic mărunt.

— În regulă. Am să-i spun, admise negresa.

— Când te mai văd?

În Africa, nu exista termenul de precizie. Sora lui Mamie reflectă puţin şi spuse:

— Când va fi pregătită, vă voi anunţa acasă la domnul Hughes, Phocas mi-a spus că sunteţi mereu pe acolo.

— Da, dar când?

— O, asta nu ştiu. Mamie este foarte bolnavă.

Flaşneta africană funcţiona iar. Malko suspină. Gisele sărise din maşină şi se pierdu în noapte, iar el se simţi frustrat şi furios. Phocas apăru zâmbind.

— Merge, şefu'?

— Habar n-am, zise Malko. Să ne întoarcem acasă.

Bulevardul 30 Iunie era pustiu. După zece seara, pe străzi nu vedeai nici măcar o pisică. Oamenii se temeau. Câteva patrule rare ale soldaţilor din Alianţă parcurgeau marile artere. Erau aproape de reşedinţa lui Hughes Thomas, când trei siluete răsăriră din umbră. Erau soldaţi înarmaţi. Unul dintre ei avansă în mijlocul şoselei şi le făcu semn să se oprească.

— Este un baraj, a anunţat liniştit Phocas. Acum nu mai este periculos, căci ăştia nu te mai jefuiesc.

El opri maşina, coborând totodată geamul fumuriu cu zâmbetul pe buze. Malko observă feţele celor trei negri care nu păreau deloc amabili. Unul dintre soldaţi se aplecă şi zise sec în franceză:

— Cartea roz.

Ceilalţi doi înconjuraseră maşina şi se postaseră în spate.

Cu vocea sa dulce, Phocas începu să vorbească în swahili cu omul care îi interpelase. Acesta se încruntă, apoi răspunse. Malko văzu cum trăsăturile burundezului se crispează. Cu surâsul încă pe buze, acesta se întoarse către el şi, cu jumătate de glas, îi spuse:

— Şefu', nu miroase a bine. Ăştia nu sunt din Alianţă.

— Ieşiţi din maşină, ordonă soldatul care nu înţelegea limba swahili.

— Bine, făcu Phocas deschizând foarte puţin portiera.

Chiar în acel moment, el demară brusc, aproape izbindu-l pe soldat. În acelaşi timp, el închise portiera şi le încuie şi pe celelalte. Malko se întoarse şi simţi cum pulsul i se urcă la o sută cincizeci. Doi dintre soldaţi aveau Kalaşnikovul aţintit către ei.

Capitolul VI

La distanţa aceea, glonţul unei puşti de asalt străpunge tabla unei maşini ca pe o coală de hârtie. Malko se aruncă instinctiv pe banchetă, cu o fracţiune de secundă înainte de detonaţie. BMW-ul fu zguduit ca de o mână uriaşă. Parbrizul din spate zbură în mii de ţăndări, caroseria fu zguduită de o serie de şocuri surde, apoi maşina începu să meargă în zigzag. Unul din pneurile din spate explodase, iar Phocas, care se ţinea cât putea de volan, nu mai putea să stăpânească maşina. A fost nevoit să încetinească. Din fericire, căci maşina tocmai intră în şanţ.

Malko deschise portiera dinspre el şi se rostogoli în iarbă. Reuşi să vadă un zid alb, înalt. Imediat, auzi un zgomot neliniştitor: paşi grăbiţi şi grei alergau pe asfalt. Cei trei soldaţi care îi opriseră alergau spre maşină. Incomodaţi de întuneric, voiau să se apropie şi apoi să tragă. Cu un gest reflex, Malko îşi duse mâna la centură, dar aceasta era goală.

Cu stupoare, îşi dădu seama că tocul cu Beretta 92 era pe scaun. Îl scosese înainte de a intra la *Savanana,* unde ar fi riscat să fie văzut... Phocas se apropie de el şi îi spuse cu o voce îngrozită:

— Şefu', vor să ne omoare! Sunt oameni din FAZ.

Paşii se apropiau. Mai aveau câteva secunde. Dacă ar fi rămas acolo, nu mai aveau nici o şansă.

Malko se uită în jur. Singura protecţie posibilă era fâşia lată de pământ care despărţea şoseaua de fluviul Zair. Aceasta se afla însă de cealaltă parte a şoselei şi trebuia să înfrunte un risc foarte mare ca să ajungă acolo... Noaptea nu era atât de întunecoasă pentru a le ascunde siluetele.

— Va trebui să încercăm să traversăm, îi şopti Malko şoferului ghemuit alături de el, în faţa capotei BMW-ului.

O rafală se auzi chiar în momentul în care se pregăteau să sară. Unul dintre soldaţi mătură cu o rafală epava maşinii. Tot atunci, Malko auzi strigătele ce răsunau din partea opusă. Phocas sări ca un drac dintr-o cutie cu resort, ţipând în limba lui. Malko observă că soldaţii avansau acum încovoiaţi. Unul din ei se aruncă la pământ în mijlocul şoselei, încărcă un Pulimiot[19] şi

[19] Puşcă-mitralieră rusească (n.a.).

deschise focul asupra agresorilor. Fericit, burundezul spuse:

— Aceia sunt soldaţii Alianţei care păzesc barajul acolo, jos. Au auzit împuşcăturile. Le-am spus în swahili ce se întâmplă.

O scurtă rafală de împuşcături trase de un Kalaşnikov îl făcu să tacă. Cele două grupuri, ascunse în şanţuri, schimbau focuri din plin. Pulimiot-ul lansa rafală după rafală. Se puteau vedea luminile exploziilor.

Urmă o scurtă pauză şi apoi se auziră noi rafale. În cele din urmă, un soldat cu beretă roşie apăru lângă ei şi deschise focul, împroşcându-l pe Malko cu o ploaie de cartuşe goale, fierbinţi. Ceilalţi continuau să riposteze, dar se îndepărtau. Erau salvaţi.

*

* *

Soldatul cu Pulimiot întoarse cu piciorul cadavrul lungit de-a latul şoselei. Vrând s-o traverseze, bărbatul fusese ciuruit de o rafală a puştii-mitralieră. El era înarmat cu un Kalaşnikov AK 64, nou-nouţ, cu ţeavă scurtă şi cu o centură cu încărcătoare de asemenea noi.

Phocas discuta în swahili cu „prietenii” săi. Apoi se întoarse către Malko.

— Aceia erau soldaţi ai DSP-ului care nu au mai avut timp să fugă. Mai există destui în oraş, lângă Binza-Campagne. Se ascund şi atacă lumea. Militarii din Alianţă, care îi salvaseră, explică el, păzeau epavele convoiului cu armament al lui Mobutu, abandonat puţin mai încolo. Doi dintre agresori au putut să fugă. Malko se uită intrigat la cadavru: soldaţii pierduţi din DSP nu se prea aventurau dincolo de La Gombe, singurul cartier păzit cu străşnicie de trupele Alianţei, ale cărui artere largi permiteau o supraveghere uşoară. Ei se aventurau mai degrabă în oraş unde nu existau patrule, în detrimentul civililor fără apărare.

Malko îşi recuperă cu discreţie „banana” din BMW în timp ce Phocas discuta cu soldaţii. Şoferul veni către el.

— Plec să caut maşina Cherokee ca să vă duc la *Intercontinental,* spuse el.

*

* *

Irving Scott îşi frământa cu ferocitate urechea de plastic. Nici el nu mai credea în hazard.

— Asta e prea de tot, începu el. Această Mamie se ascunde pentru că-i este frică, sora ei este agresată de un belgian din gaşca mobutiştilor care vă ameninţă, iar oamenii din DSP... încep

să cred că Hughes Thomas era amestecat într-o afacere tare dubioasă.

— Dacă totul merge bine, voi pune mâna pe Mamie, zise Malko.

Americanul îşi întoarse brusc capul către fereastră.

— Auziţi? De azi dimineaţă, acolo se trage, nu glumă. Folosesc mortiere grele. Locuitorii din Brazzaville încep să se refugieze aici. Credeţi că Mamie a dumneavoastră se va arunca în gura lupului? Chiar dacă ar reuşi să traverseze fluviul cu piroga, o înhaţă de cealaltă parte. Este imposibil să ajungă în centrul oraşului sau la aeroport.

— Ce sugeraţi atunci?

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş interesa mai degrabă de colonelul Bolongo. Cred că el se află în spatele acestei istorii.

— Şi unde vreţi să mă duc să-l caut?

Şeful Centralei CIA răspunse fără ezitare.

— De ce nu mergeţi să vă întâlniţi cu belgianul acela, Willy van Duys? El era tot timpul încurcat cu mobutiştii. Ştiu că avea relaţii cu Bolongo. Locuieşte pe strada Concession, în cartierul Montfleury. Asta dă în bulevardul Nguma, aproape de Palatul de Marmură. Pe acolo nu prea circulă oamenii Alianţei şi este un loc perfect pentru un tip ca Bolongo.

— Cum vreţi să procedez? întrebă surprins Malko.

Americanul ridică din umeri.

— Nu avem de ales, pentru moment nu există legalitate. Aşa că, daţi-i bătaie! Percheziţionaţi-i casa… Eu o să vă pun la dispoziţie un tip sigur, Sam Strudwick, care a fost în Marină şi lucrează pentru USDS, o unitate de securitate unde are prieteni. Nu ne poate refuza nimic…

Scott stătea ca pe jăratic, iar Malko începu să-i împărtăşească punctul de vedere. Atacul căruia îi căzuse victimă nu fusese rodul hazardului. Îi aşteptau acolo ca să-i ucidă. Fusese supravegheat. Cu mulţimea de lume care forfotea noaptea în jurul tavernei *Savanana,* ar fi fost imposibil de reperat un spion şi cu ajutorul unui telemobil, se putea comunica uşor. Concluzia era simplă: nu voiau ca el să o întâlnească pe Mamie. Deci nu doreau ca el să afle secretul morţii lui Hughes Thomas. Era cu mult mai mult decât o stupidă reglare de conturi în stil african.

— Bine, promise el. Dacă nu dau de Mamie în seara asta, vom face o expediţie chiar în noaptea asta. La urma urmelor, am un

motiv foarte bun: voi pretinde că el este responsabil pentru agresiunea căreia i-am căzut victimă ieri seară.

— Excelent, aprobă americanul. Puteţi fi sigur că Willy Van Duys nu va face o plângere. Iar dacă daţi şi de Bolongo la el, înseamnă că am făcut un pas de uriaş.

*

* *

— Sunt eu, Sam! anunţă tipul scund şi vânjos ce avea îndesată pe cap o şapcă din pânză.

Omul recomandat de şeful CIA avea o privire ce fugea în toate părţile, ochi foarte albaştri, o claie de păr roşu şi alura generală a unui rozător. Malko se întrebă cum oare îl primiseră cei de la Marină. Îl recunoscu pe tipul care nu onorase nota lacomei Septime la *Savanana.*

USDS era o mare agenţie de securitate legată de Ambasada Statelor Unite, iar cei opt sute de membri ai ei asigurau paza ambasadelor şi a întreprinderilor. Expatriaţii de soiul lui Sam Strudwick păreau foarte potriviţi pentru treaba asta. În picioare, pe peronul din faţa vilei lui Hughes Thomas, el îl examina pe Malko cu trufie. Sub vesta sa de fotograf, cu multe buzunare, se putea ghici tocul unui revolver.

— Ştiţi ce trebuie să facem? îl întrebă Malko.

— *Yeah.* Domnul Scott m-a pus la curent. Trebuie să-l speriem pe un belgian umflat. Să vedem ce e pe la el pe-acasă.

— Am toate motivele să cred că ascunde la el un colonel de la DSP, îl corectă Malko. Pe acesta îl vreau.

Sam Strudwick ridică din umeri.

— *No big deal.* Toţi tipii ăştia care lucrau cu Mobutu sunt acum morţi de frică. Ai putea să te duci la ei, să-i jumuleşti de bani, să le regulezi nevestele, că nu au curajul să zică nimic. Pe Willy Van Duys al dumneavoastră îl cunosc. A fost tot timpul în gaşca lui „Saddam Hussein”. Participa la toate bairamurile deşuchiate în vila lui din tabăra de la Tshatshi. Aveţi o maşină? Nu aş vrea să o folosesc pe a mea.

Se urcară în Cherokee ale cărui faruri fuseseră reparate. Phocas era la volan. Strada Concession, aflată în vestul Kinshasei, se afla pe un teren parcelat, amplasat pe o colină şi era protejată de o barieră. La vederea albilor, gardianul ridică imediat bariera. Phocas opri maşina la cinci sute de metri mai departe, în faţa unei porţi de culoare verde.

— Am ajuns.

Un negru aşezat pe un scaun pliant, îmbrăcat cu o uniformă albastră, făcea de pază într-un mod nonşalant. Sam Strudwick se apropie de el.

— Deschide poarta, îi ordonă, avem întâlnire cu domul Willy.

Paznicul se execută, fără să pună nici o întrebare. Intrară pe proprietate şi parcară maşina în faţa unei vile mari, cu ferestrele de la parter luminate. Nici nu au avut timp să facă un pas afară din maşină, că uşa de la intrare se deschise şi apăru silueta imensă a lui Willy Van Duys care ţinea un pahar în mână. Belgianul se răsti:

— Cine e?

— Musafiri, rânji Sam Strudwick înaintând, ţinând vesta îndepărtată de corp ca să se vadă arma.

Willy Van Duys se opri brusc. Hipnotizat la vederea armei, se făcu roşu ca racul.

— Pui de căţele! Ce mai vreţi?

Malko, cu Beretta 92 în mână, îl împinse îndărăt în casă.

— Ieri seară, trei bărbaţi în uniformă au încercat să mă omoare. După ce m-ai ameninţat. Ciudat, nu? Erau prietenii dumitale, veterani ai DSP.

Belgianul se sufoca de furie.

— Sunteţi nebun! Cum credeţi că aş pune pe cineva să vă împuşte din cauza unei târfe?

Ei îl urmară într-un living de un lux neaşteptat aici, în inima Africii. Lambriuri, covoare, mobilă de lemn aurit şi o comodă neagră de palisandru transformată în bar. Malko recunoscu mâna decoratorului Claude Dalle. Lampadarele răspândeau o lumină discretă. Două negrese erau instalate pe o canapea de piele de căprioară violet. Îmbrăcate numai cu un slip de dantelă, ele savurau moleşite o sticlă Taittinger Comtes de Champagne, alb din 1988. Le zâmbiră prosteşte noilor sosiţi. Una se ridică şi veni să se încolăcească în jurul belgianului, încă o crupă care ar fi nenorocit un sfânt. Sfârcurile sânilor în formă de pară erau ca nişte vârfuri de creioane, iar gura cărnoasă era gata să înfulece toate mădularele de pe pământ.

— Willy! Ăştia sunt pentru noi? se maimuţări ea.

Belgianul o respinse cu brutalitate. Sexul lui deforma în mod indecent pantalonii de pânză. Se părea că fusese întrerupt în plină activitate. Malko îşi dădu pe loc seama că acest tip nu avea nimic de a face cu atacul din ajun. Îi mai rămânea doar o singură carte.

— Vreau să verific dacă colonelul Bolongo se află la dumneavoastră, spuse el.

Flamandul şovăi. „Bingol” îşi spuse Malko, însă belgianul îşi reveni imediat.

— Ce mai e şi povestea asta? Bolongo este dincolo de fluviu. De multă vreme…

— Totuşi vom verifica, făcu Sam Strudwick, care se uita pe furiş la fete.

Fără să aştepte permisiunea belgianului, ţinut la respect de Malko, acesta dispăru pe un culoar.

— Am să mă plâng la Alianţă! ameninţă Willy Van Duys. Mie nu mi se poate reproşa nimic. Mă ocup de transport între Matadi şi Kinshasa. Dacă nu vă vedeţi de treabă, s-ar putea să regretaţi amarnic.

Malko nu mai avu timp să răspundă. Sam Strudwick tocmai năvălise în living, târând după el un cufăr verde. Îl împinse în mijlocul camerei şi îi săltă capacul. Cufărul era plin cu bancnote! Malko se apropie şi le privi cum erau aşezate în teancuri groase. Toate erau noi. Erau acolo sute de mii de zairi. Phocas luă un teanc şi spuse cu uimire:

— La te uită! „Prostatele” şi „Metastazele”! Sunt cam multe.

— Ce vrei să spui? întrebă Malko fără să înţeleagă nimic.

Burundezul începu să-i explice bucuros:

— Pe măsură ce boala lui progresa, Mobutu emitea noi bancnote. Cele de o sută de mii au fost botezate „Prostate”. Nu au rămas pe piaţă, ci au fost vopsite şi au devenit „Outenika”, după numele vaporului sud-african care a servit la întâlnirile cu Kabila. Bancnotele de cinci sute de mii au fost botezate „Metastaze”. Aici nu au fost niciodată lansate pe piaţă. În schimb, au fost acceptate în Katanga. În prezent, avem o adevărată avere în faţă.

Malko se gândi că Phocas ar trebui să-şi pondereze entuziasmul. O „Metastază” nu făcea decât treizeci şi cinci *cenţi* americani, aşa că nu aveau înaintea lor comoara din Golconde[20].

El se întoarse spre belgian care devenise alb la faţă. Acesta se bâlbâi:

— Nici nu ştiam că am aşa ceva.

— Numai guvernatorul Băncii Zairului ar fi putut să-i dea

[20] Fortăreaţă şi oraş în ruine din India (Andhra Paradesh). Din 1518, capitala unui stat musulman, Deccan, unde se află legendarele comori. A fost distrus de Aurangzeb în 1687 (n.t.).

„Metastazele” explică Sam Strudwick. Ele nu au fost puse în circulaţie. Deţinerea lor este interzisă. Preşedintele Kabila se teme că ar putea contribui la prăbuşirea cursului monedei naţionale. Malko privea gânditor teancurile de bani. Totul părea să nu aibă nici o legătură cu problema sa. Willy Van Duys îl apucă brusc de braţ. Calm şi cu faţa numai zâmbet, îl conduse până la divanul din piele de căprioară şi-l forţă să se aşeze alături de cele două fete. El smulse o sticlă de şampanie Taittinger din frapieră şi îi turnă lui Malko într-o cupă.

— Sunt profund dezolat pentru aseară, făcu el. Eram prea enervat. O căutasem pe mititica aia de câteva zile. Făcea pe bolnava. Înainte nu scuipa pe marfa mea, ba chiar…

El tăcu, de teamă că a spus prea mult. Fără să-i pese de discuţie, fata de lângă el îi aşezase mâna ei prelungă pe pântece şi o apropie încet-încet de centrul său vital. Era bine dresată. Willy Van Duys îşi şterse fruntea. Transpirase de frică. Se părea că a fi în posesia „Metastazelor” şi a „Prostatelor” era considerat un delict grav. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Malko, el se aplecă spre el şi-i spuse în şoaptă:

— *Godferdom!* Sunteţi alb, eu de asemenea! Dacă ticăloşii ăştia din Alianţă vin aici, or să-mi fure banii, maşinile, or să-mi ridice mobila pe care am comandat-o la Paris, care m-a costat o adevărată avere la Claude Dalle. Or să-mi ocupe vila şi mă vor arunca la zdup…

— V-am întrebat de colonelul Bolongo…

Malko avea două piste pentru a lămuri moartea lui Hughes Thomas: Mamie şi Bolongo, colonelul din DSP, pe care americanul de la CIA, îl ascunsese la el acasă. Trebuia să insiste.

— Vedeţi bine că nu este aici! protestă belgianul. Micuţul dumneavoastră dihor a scotocit peste tot.

Malko deplasă mâna vecinei sale, care risca să-l tulbure şi se ridică nu înainte de a goli cupa sa cu Taittinger.

— Cu atât mai rău! făcu el.

Willy Dan Duys îl urmă până la uşă. Mort de frică, convins că va fi denunţat, propuse:

— Luaţi „Metastazele”! Nu pot face nimic altceva. Sunt aici patru milioane de zairi noi.

Malko nu răspunse nimic şi ieşi din vilă. Tocmai se urca în Cherokee, când belgianul îi şopti la ureche:

— Ascultaţi, este adevărat că Bolongo a venit să mă vadă! Dar l-am evitat. Servitorii m-ar fi trădat. Era prea periculos. De data

asta, spunea adevărul! Malko îşi ascunse satisfacţia. Aşadar, nu venise degeaba.

— Când?

Willy Van Duys reflectă repede.

— Acum o săptămână. Trebuie să se fi ascuns în altă parte până acum. Eu cred că a plecat.

— De ce nu a părăsit Kinshasa mai devreme?

— El mi-a spus că nu are bani în afară şi că Mobutu nu l-a mai ajutat. Părea pierdut.

— Unde se află acum?

Belgianul făcu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu nimic. Vă jur. Luaţi bancnotele astea. În Katanga, au încă mare valoare, dar nu ştiu pentru cât timp.

Malko se simţea total dezorientat, dar avea impresia că belgianul îi spunea tot ce ştia. Deschise portiera Cherokee-ului.

— Mă întorc mâine dimineaţă, zise el. Sunt convins că ştiţi unde se află Bolongo…

El făcu un semn lui Phocas şi lui Sam Strudwick care se urcară la rândul lor. Belgianul îşi băgă capul pe uşă în momentul în care Phocas ambala motorul Jeepului.

— Ascultaţi, este un tip care s-ar putea să ştie unde e. Un agent din DST, Deogracias Pongo.

— De ce el?

— Eu l-am sfătuit pe Bolongo să se ducă la el. A mai făcut servicii şi altor prieteni.

— Unde pot să-l găsesc?

— Nu am adresa lui. Era prin oraş, departe. Dar se fâţâie în fiecare dimineaţă prin faţa clădirilor DST-ului, pe bulevardul Justiţiei. Trece pe acolo ca să nu zică ăia că dezertează. Bineînţeles că nou-veniţii nu îl vor. Deogracias şi amicii lui au lucrat prea mult pentru mareşal…

Părea cam vag pentru o întâlnire… Din ce în ce mai nervos, belgianul îi rugă:

— Nu mă denunţaţi! Săptămâna trecută au pus mâna pe un tip care avea bani şi câteva arme. L-au dus pe bulevardul Justiţiei la numărul 17, la sediul SNIP. Ticăloşii de ruandezi l-au torturat băgându-l cu capul într-un hârdău cu rahat, până ce s-a sufocat. Apoi l-au pus să sape cu mâinile pământul din grădina lui ca să scoată bancnotele. Sunt nişte brute. Canibali.

Tipul devenise patetic. Malko nu ştia ce e adevărat sau nu, dar cel puţin avea o pistă.

— Dormi liniştit, făcu el. Nu te torn. Bineînţeles, cu condiţia să nu mă minţi. Haide, Phocas…

Willy Van Duys îi privi cum pleacă, ţintuit în mijlocul grădinii. Malko se gândi că acestuia îi pierise deja tot cheful să-şi onoreze „creaturile”, oricât de nurlii ar fi fost. Oare a avansat cu adevărat în anchetă?

De îndată ce au ajuns la malul fluviului, se auziră din nou exploziile surde ale mortierelor care sfârtecau Brazzaville. Dârele rachetelor luminau cerul, paralele cu fluviul. Nu prevesteau nimic bun pentru voiajul lui Mamie.

Aşteptând să pună mâna pe ea, rămânea să verifice informaţia lui Willy Van Duys.

Capitolul VII

— Deogracias Pongo... Numele ăsta îmi spune ceva, făcu Irving Scott. Aşteptaţi, vreau să verific.

Folosi codul care îi proteja computerul şi căuta lista zairezilor care se aflau în contact cu CIA în Kinshasa.

— Iată, zise el. Deogracias Pongo, agent al DST. Cu el „tratează” de doi ani adjunctul meu, Steve Malsen. Din nefericire, acum este în concediu. Pongo încasa cel puţin cincizeci de dolari pe lună.

— Este un tip modest, comentă Malko.

Americanul surâse cu îngăduinţă.

— Aici, este un salariu regesc. Cea mai mare parte a funcţionarilor nu sunt plătiţi mai de loc şi câteodată abia câştigă un dolar pe lună. Pentru cincizeci de dolari, îţi mănâncă din palmă...

— Aveţi vreo adresă? Un mijloc prin care l-am putea întâlni?

Irving Scott îşi consultă din nou calculatorul şi clătină din cap.

— Din păcate, nu. Am doar un număr de telefon, cel de la biroul lui, la DST. După părerea mea, nici nu merită să încerci. Tipii aceştia locuiesc în centru, la naiba şi mai degrabă poţi trata cu ei în La Gombe, dându-le întâlnire într-un colţ liniştit.

— Am de gând să încerc metoda lui Willy Van Duys, făcu Malko resemnat. Îl voi trimite pe Phocas să facă lumină prin cotloanele DST-ului.

— Totul pare cam în ceaţă, făcu americanul, dar puteţi totuşi încerca. După părerea mea, când belgianul l-a refuzat, Bolongo a spălat putina. În ce punct sunteţi cu Mamie?

— În acelaşi punct, mărturisi Malko. Sora ei trebuia să mă caute la vila lui Hughes Thomas, dar nu a apărut încă...

Irving Scott dădu din cap, scoase bricheta Zippo din tocul de piele şi îşi aprinse o Gauloise blonde. Flacăra brichetei părea că-i luminează mintea.

— Dacă nu ar fi existat atentatul de alaltăieri, v-aş fi sfătuit să lăsaţi totul baltă. Dar cineva a dat ordinul să fiţi ucis. Cineva care se teme că veţi descoperi ceva. Cu siguranţă că nu acţionează aşa pentru cele trei sute cincizeci de mii de dolari ai lui Mamie. Este vorba de persoane care dispun de un „comando”, legat de

foştii membri din FAZ. Şi dacă au ajuns să vă atace chiar sub nasul soldaţilor Alianţei, înseamnă că pentru asta au un motiv afurisit de important... Nu reuşesc să îmbin încă piesele acestui puzzle, dar nu iese foc fără fum.

— Şi eu cred la fel, conchise Malko. Trebuie doar să găsim firul de care să tragem...

Aruncă o privire la ceasul său Breitling Crosswind, ce avea o brăţară discretă de aur cenuşiu. Era nouă şi jumătate. Venise momentul să-l găsească pe Deogracias Pongo.

— Încep cu Pongo, făcu el, apoi mă ocup de Mamie.

Phocas aştepta jos, impasibil ca de obicei. Malko îi explică situaţia. Burundezul surâse amuzat.

— Da, înţeleg. Este vorba de cei porecliţi „sousmanguiers[21]". Pentru că toată ziua se foiesc sub manghierii de pe bulevardul 3-Z, în faţă la Primature. Să încercam să-l găsim pe Deogracias ăsta.

Malko spera ca un agent clandestin al CIA să aibă bunăvoinţa să-l ajute, dacă nu i-ar fi prea frică. Zece minute mai târziu, soseau pe bulevardul 3-Z, în faţa clădirilor vechi ale DST. Acestea păreau abandonate. Grilajele erau deschise, dar mici grupuri de negri discutau sub faimoşii manghieri sau aşteptau stând pe vine la umbră.

— Mai bine aşteptaţi în maşină, îl sfătui Phocas. Dacă văd un *mundele* nu mai au încredere.

Au parcat maşina la o sută de metri mai departe, în faţa Băncii Zairului, iar Phocas se întoarse pe jos.

*
* *

Malko simţi că pulsul i se accelerează. Prin oglinda retrovizoare a Cherokee-ului tocmai îl reperase pe Phocas care se întorcea însoţit de un zairez mic de statură, grăsun, cu o mutră rotundă, care se întorcea la fiecare zece metri.

Amabil, Malko îi deschise portiera, iar negrul se strecură înfricoşat înăuntru.

— Iată-l pe Deogracias Pongo! anunţă triumfător burundezul.

— Bună ziua, şefu', spuse timid agentul DST. Aveţi cumva vreo ţigară?

Cu un gest regesc, Phocas îi întinse un pachet cu Gauloise blonde.

— Aşa că îl cunoaşteţi pe domnu' Willy, nu-i aşa şefu'? făcu

[21] Submanghieri (n.a.).

Deogracias Pongo. Sper că nu a avut multe probleme. Nu prea voia să plece…

Phocas se aşezase la volan şi conducea încet pe bulevardele pustii şi umbrite ale acestui cartier rezidenţial. El se întoarse către Malko.

— Şefu', vreţi să-l ducem cu maşina acasă? Tocmai pleca atunci când l-am văzut. Mai ales acum, când nu are de lucru… Stă departe şi nu are bani să ia un maxi-taxi. Costă treizeci de mii de zairi noi.

— Da aşa e! oftă fostul agent din DST. De unde vreţi sa găsesc banii ăştia? Vin pe jos în fiecare dimineaţă… Am ajuns să trăiesc în condiţii inumane.

— Încă mai lucraţi? îl întrebă Malko.

Deogracias Pongo a râs cam jenat.

— În prezent, nici nu se ştie! Şefii au plecat şi nu au lăsat nici un ordin. Aşa că noi continuăm să venim. Eu unul, nu eram atât de legat de Mobutu. Îmi place mult preşedintele Kabila pentru că pare cinstit. Desigur că toţi ruandezii ăştia…

Tăcu brusc, conştient de prezenţa lui Phocas, care nu făcu nici un gest.

— Nu mai sunteţi plătiţi? întrebă cu viclenie Malko.

Deogracias Pongo făcu o mutră nenorocită.

— Ah nu, şefu'. De fapt, nici înainte nu prea ne mai plăteau. Dar mi-am zis că, dacă vin în fiecare zi, or să vadă că n-am dat bir cu fugiţii. În plus, mai pică un ban de ici, de colo pentru câte un serviciu pe care-l fac, termină el cu un glas plângăreţ.

Avea în el germenele unui obscur trădător. Ajunseră la bulevardul 30 Iunie şi începură să coboare pe bulevardul 24 Noiembrie.

— Şi atunci, cum te descurci ca să trăieşti? îl întrebă Malko.

Deogracias Pongo scoase un suspin din toţi rărunchii.

— După-amiezile fac pe taximetristu' cu maşina lu' văr-meu. Dar aş vrea să-mi cumpăr o „parcelă" ca să mă instalez şi eu. Acuma însă, mi-am luat nădejdea. Mi-ar trebui trei sute de dolari, iar mie abia-mi ajung banii să-mi hrănesc copiii. Acum, un pahar de orez s-a făcut zece mii de zairi noi! Nevastă-mea a ajuns să vândă în piaţă…

— S-ar putea să găsesc eu o cale ca să câştigaţi nişte bani, începu Malko.

Figura bonomă a fostului agent din DST se lumină brusc.

— A, asta ar fi grozav, şefu'! Ce trebuie să fac?

— Să mă duceţi la colonelul Bolongo, continuă cu drăgălăşenie Malko.

Deogracias Pongo reacţionă ca şi cum ar fi fost lovit în moalele capului şi spuse cu o voce ascuţită şi plângăreaţă, aşa cum fac negrii la o emoţie puternică:

— Colonelul Bolongo! Dar nu mai este de mult în ţară! A plecat de cealaltă parte a fluviului. Şi, în plus, eu nici nu-l cunosc pe omul ăsta!

Malko se întoarse ţintuindu-l cu privirea sa aurie pe fostul agent DST.

— Domnule Pongo, făcu el, nu numai că îl cunoaşteţi, dar l-aţi şi întâlnit recent. Ştiu de la Willy Van Duys.

Deogracias Pongo devenise pământiu. Privirea îi fugea în toate părţile. Începu să se uite fix la marginea drumului ca şi cum se pregătea să sară din mers. Cu o voce care vibra de indignare, începu să strige:

— *Mundele* ăla este un mare mincinos! Colonelul Bolongo este un criminal care a jefuit ţara. Ar trebui prins şi ars de viu.

O fi fost el un agent prost, dar merita marele premiu pentru interpretare!

Malko nu s-a lăsat impresionat de aceste proteste vehemente. El preciză, aplecându-se spre el:

— Domnule Pongo, veţi putea să vă cumpăraţi parcela aceea, dacă mă duceţi la Bolongo. Nu îi vreau nici un rău, ci doar să-i pun câteva întrebări. În plus, nimeni nu va afla nimic. Apropo, nu ştiţi nimic în legătură cu moartea lui Hughes Thomas?

Fostul agent DST se făcu şi mai mic.

— A, nu, asta nu! Se pare că ruandezii i-au făcut-o. Ei vorbeau în swahili. Scria în ziarul *Potenţial...*

Potrivit cotidianului devotat lui Etienne Tshisekedi, ruandezii erau capul tuturor răutăţilor.

Deogracias îi spuse brusc lui Phocas:

— Aici este, vreau să cobor!

Se aflau în cartierul Binza-Meteo, situat la aproape şase kilometri de centru. Un drum de pământ ce pleca de la şosea, se pierdea într-o plantaţie de cocotieri înconjurată de colibe din chirpici. Era un cartier indigen sărac. Deogracias puse deja mâna pe portieră... Phocas, care era cu siguranţă foarte atent, a apăsat pe comanda „siguranţă”, încuind toate portierele, îngrozit, fostul agent din DST protestă:

— Ei, şefu’, nu pot să ies!

— Domnule Pongo, cunoaşteţi bine un american de la ambasadă pe nume Steve Malsen, nu?

Din nou, zairezul îi adresă o privire înnebunită.

— Da, cred, se bâlbâi el. Cred că l-am văzut la *Savanana.*

Malko avu un zâmbet glacial.

— Este vorba de omul care vă ajută s-o scoateţi la capăt cu banii în fiecare lună, nu? Cincizeci de dolari, asta înseamnă aproape şapte milioane cinci sute de mii de zairi noi.

Deogracias Pongo, rămase mut câteva secunde, întrebându-se până unde îi putea duce cu zăhărelul. Malko îşi zise că, dacă îl speria prea tare, risca să-i scape printre degete. Dacă-i pierdea urma, nu mai putea face nici un pas. Aşa că se hotărî să îndulcească hapul. Scoase cinci bancnote a câte zece dolari din buzunar şi le întinse fostului agent din DST.

— Iată. Am venit în locul lui Steve Malsen. Trebuie să-l găsesc pe colonelul Bolongo. Pentru dumneavoastră este simplu. Doar a venit să vă ceară sfatul. Eraţi amândoi în aceeaşi tabără, deci nu se teme de dumneavoastră. În momentul în care daţi de el, veţi avea cei trei sute de dolari pentru „parcelă”.

Deogracias Pongo se destinse imediat şi împături bancnotele.

— Asta va fi greu, şefu’! Poate este plecat.

— Eu nu cred, afirmă Malko sigur de el. Imediat ce aflaţi ceva, veniţi să-l vedeţi pe Phocas la reşedinţa lui Hughes Thomas. Ştiţi unde este, nu?

— Da, şefu’.

Phocas descuie portierele şi fostul agent din DST sări din maşină şi o luă la sănătoasa. Fără ca Malko să fi deschis gura – Phocas se strecură uşor din maşină şi se luă după el. După zece minute, se întoarse cu un zâmbet fericit.

— Acum ştim şi unde locuieşte, făcu el. Este cartierul nouă, în zona Lemba. Cred că va face un efort. Malko nu prea nutrea mari speranţe. Deogracias Pongo era un „long shot”. Mamie, cu siguranţă, ştia mai mult. În timp ce se hurducau pe şoseaua desfundată a bulevardului 24 Noiembrie, Malko se întreba ce se ascunde oare în spatele întregii poveşti. Cine trimisese ucigaşii? Şi de ce? Nu reuşea să lege diferitele elemente de care dispunea: moartea lui Hughes Thomas, cele trei sute cincizeci de mii de dolari ale lui Mamie, prezenţa colonelului Bolongo în casa americanului…

Îndată ce atinseseră ţărmul fluviului Zair, reflecţiile i-au fost tulburate de loviturile surde ale mortierelor ce explodau în

Brazzaville. Imediat ce au intrat pe poarta casei lui Hughes Thomas, le ieşi în întâmpinare, alergând, grădinarul.

— V-a căutat o fată, i-a anunţat el, din partea Giselei, sora lui Mamie.

— Şi ce a spus? întrebă Malko, furios că a ratat întâlnirea.

— A spus că Mamie a murit!

— A murit? tresări Malko.

— Da, şefu', zise grădinarul fără să se tulbure prea mult. Dumnezeu a chemat-o la El.

Religioşi şi fatalişti, africanilor nu le era frică de moarte. Iar moartea lui Mamie risca să pună capăt anchetei lui Malko.

Chiar dacă Pongo l-ar fi găsit pe Bolongo, nimeni nu ar fi garantat că acesta va accepta să se întâlnească cu Malko. Mai ales dacă făcea parte dintr-o echipă de destabilizare şi ar fi fost el cel ce trimisese pe cei trei asasini…

— Phocas, mergem pe bulevardul Bokassa. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Mamie!

*

* *

În cele douăzeci de minute în care Phocas a dispărut în „pensiunea de familie" a fetelor de la Savanana, Malko a simţit că fierbe. Zgomotul continuu al circulaţiei era asurzitor, iar mirosul greu al bulevardului Bokassa îţi aducea aminte de un canal descoperit.

Phocas se întoarse singur. Se urcă la volan, fără emoţie.

— Mamie a fost călcată de o *fula-fula*[22], îi explică el.

— Credeam că nu iese din casă…

— Voia să se întoarcă la mama ei în oraş. Sosise ieri.

— Şi sora ei?

— Ea a plecat. Nu se ştie unde.

Malko, perplex, simţea cum îi vâjâie capul. Această moarte providenţială era cu adevărat bizară… O dată cu dispariţia lui Mamie, şansele sale de a face lumină asupra condiţiilor în care a murit Hughes Thomas se reduceau la zero…

— Întoarce-te repede, ordonă el. Trebuie să-mi găseşti adresa familiei lui Mamie.

Burundezul se execută imediat. De data aceasta, se întoarse repede.

— Este vorba de cartierul Barumbu, bulevardul Kalambare, numărul 151.

[22] Taxi colectiv (n.a.).

— Să mergem! Este departe?

— Nu prea departe, lângă aeroportul N'Dolo.

O jumătate de oră mai târziu, ajunseră într-o altă zonă cu miros de hazna, înconjurată de „parcele" mizere, cu lungi cortegii de vânzători ambulanţi, noroi şi mici dughene. La numărul 151, se afla o magherniţă de chirpici, cu acoperiş de tablă şi o mică grădină. Totul părea pustiu. Poarta era închisă cu un lanţ gros. S-au apropiat imediat câţiva vecini. Prin locurile acestea nu se prea vedeau albi. Phocas începu conversaţia, iar Malko o continuă. Într-adevăr, aici locuia familia Bazamou. Dar ei plecaseră toţi după înmormântare. S-au întors în satul lor. A fost imposibil să afle mai mult.

Malko tocmai începuse să se îndepărteze, când observă o firmă pe care scria POMPE FUNEBRE.

— Hai să aruncăm o privire, îi propuse el burundezului.

Firma era foarte modestă... O baracă de lemn mobilată sărăcăcios, unde un zairez slab ca un ţâr, uimit şi temător, îi întâmpină cu un glas sonor:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Era mai degrabă mirat. Un *mundele* nu ar fi recurs la serviciile sale... Malko l-a întrebat dacă el a fost cel care a organizat funeraliile lui Justine Bazamou. Imediat, acesta se închise ca o cochilie. Surâsul îi reapăru doar la vederea a două bancnote de o sută de zairi noi. Da, el o înmormântase pe tânăra fată chiar în dimineaţa aceea. Mama, sora şi alţi trei copii s-au întors în satul lor.

Omul se legăna prost dispus de pe un picior pe celălalt, pipăia teancul cu modele de coşciuge, iar privirea nesigură arăta că nu este în apele lui. Malko simţea că ceva nu este în ordine, dar nu ştia ce anume. Cum de poate o familie atât de săracă să dea cu piciorul la trei sute cincizeci de mii de dolari?

— Unde este înmormântată Justine Bazamou? îl întrebă Malko. Cum s-a întâmplat?

Antreprenorul de pompe funebre îi explică cu volubilitate:

— Eu m-am dus să o iau de la morga spitalului Mamayemo. L-au făcut autopsie pentru că a suferit un accident. Am adus-o apoi aici, iar familia a cumpărat un sicriu de cincizeci de dolari. Nu este chiar atât de scump. După aia, a avut loc ceremonia religioasă, cu lumânări. Moarta a fost îmbrăcată cu o rochie foarte frumoasă şi eu am închis coşciugul. Avea o rochie de mireasă. Maică-sa a dat pe ea unui libanez douăzeci şi cinci de

dolari.

— De ce i-au pus rochie de mireasă? s-a mirat Malko.

Zairezul făcu un gest neputincios.

— Păi, aşa-i obiceiul pe aici, şefu'! întotdeauna femeile nemăritate sunt îmbrăcate în mireasă, căci, de data asta, se însoţesc cu Dumnezeu…

La urma urmelor, de ce nu?…

— Şi pe urmă?

— A fost înmormântată în cimitirul din Benkele. Acolo mai sunt încă locuri. Asta e tot şefule.

Bărbatul avea parcă o idee fixă – să se descotorosească de ei cât mai repede. Malko ieşi din baracă cu un sentiment de sfârşeală. Moartea lui Mamie era foarte dubioasă. Puştimea alerga în jurul automobilului Cherokee cu intenţia serioasă de a-i şterpeli o roată. Cuprins de o inspiraţie subită, Malko îi spuse lui Phocas:

— Hai să trecem pe la spitalul Mamayemo. Aş vrea să verific ceva.

*

* *

Spitalul Mamayemo, rebotezat, o dată cu venirea la putere a lui Kabila, „spital general", era imaginea însăşi a Zairului: o ruină. Avea acoperişul plin de găuri, jumătate din ferestre erau sparte şi murdăria era respingătoare. Rudele pregăteau mâncarea pentru bolnavi în curte, la un foc de lemne. Cei care nu aveau familie, mureau de foame. La Mamayemo nu erau asigurate nici mâncarea, nici medicamentele, nici aşternuturile. Iar doctorii trebuiau plătiţi dinainte. Cât priveşte anestezia, era destul de aproximativă… Phocas, fiind plecat în recunoaştere, Malko aştepta răbdător în mijlocul curţii care era o adevărată cloacă. Aici, intrai cu un banal guturai şi ieşeai cu SIDA…

Phocas a ieşit în sfârşit escortat de un schelet cu bluză albă, cu figura împodobită de un barbişon ce îi dădea aer de intelectual.

— Dânsul este doctorul Nkulu, anunţă el. Care a făcut autopsia lui Mamie. Practicianul, cu privirea strălucitoare de famelic, îi întinse o mână lungă şi fină lui Malko. Acesta îi întoarse zâmbetul.

— Justine Bazamou era o prietenă, zise el. Aş fi vrut să aflu cauza morţii…

Doctorul Nkulu făcu un gest evaziv.

— Ah, asta nu pot să vă spun! Este secret profesional. Trebuie să vorbiţi cu familia. Dacă este de acord…

— Familia va fi cu siguranţă de acord, îi tăie vorba Malko, dar toţi s-au întors la ţară. Iar eu sunt gata să fac o donaţie pentru bolnavii dumneavoastră cei mai săraci…

La vederea teancului de bancnote a câte cincizeci de mii de zairi, pe faţa doctorului Nkulu apăru o expresie de extaz. Cu curaj, a înţeles că „donaţia” de aproape trei milioane de zairi poate compensa trădarea conştiinţei sale profesionale.

— A primit două gloanţe în cap, zise el cu glas scăzut. Unul, în ochiul drept. Gloanţele erau dintr-un Kalaşnikov. Acum, neam obişnuit cu ele, mai ales după schimbare. Trăim într-o epocă teribilă. Hoţii sunt arşi de vii cu pneuri, ca în Africa de Sud. Oamenii nu mai au timp să moară de moarte bună…

Teancul de bancnote îi umflau buzunarul halatului. Ţinea mâna peste el, de parcă s-ar fi temut că-i poate fi luat înapoi. Nişte urlete care veneau din spital îl făcură să tresară. Doctorul zâmbi.

— Nu avem anestezice prea bune. Libanezii ni le vând pe cele cu termenul de valabilitate depăşit.

Malko nu îl mai asculta. Îşi luă rămas bun. De ce îl minţise antreprenorul de pompe funebre? Cine o omorâse pe Mamie? Pentru ce au inventat o poveste atât de complicată? Nici nu au părăsit bine spitalul, că îi spuse lui Phocas:

— Mergem la cimitirul din Benkele.

*

* *

Ramuri de palmieri fuseseră plantate în jurul mormântului încă proaspăt al Justinei Bazamou în semn de doliu, florile fiind scumpe. Mormântul se afla la marginea cimitirului. Malko privi gânditor micuţa cruce de lemn care avea înscris numele Justine Bazamou, 1980 – 1997. Alături, un gropar săpa o altă groapă, aruncând priviri mirate către acest *mundele.*

Plecară apoi în direcţia bulevardului Kalambare. Serviciul de Pompe Funebre era închis. Decepţionat şi din ce în ce mai intrigat, Malko se hotărî să treacă pe la *Intercontinental.* O idee nebunească îi veni în cap în clipa când aproape sosiră.

— Phocas, eşti superstiţios? întrebă el.

Burundezul zâmbi mirat.

— Nu, şefu’. De ce?

— Vreau să îţi cer ceva mai neobişnuit. Nu mă voi supăra pe

tine dacă mă refuzi.

Îi venise o idee, dar trebuia să o verifice. Iar asta nu era uşor…

*

* *

În timpul nopţii, cimitirul din Benkele era şi mai liniştit. Phocas oprise maşina nu departe de intrarea principală, iar ei săriră cu uşurinţă peste micul zid care înconjura locul.

Phocas mergea înainte cu o lopată pe umăr. Se vedea că este tulburat. Nu era lucru curat să mergi să dezgropi un mort. Asta se făcea în situaţii speciale – când te mutai – de exemplu. Africanii ţineau mult la morţii lor. Când a trebuit să fugă, Mobutu, a deshumat sicriele tatălui şi a prietenilor săi ca să le ia cu el în exil…

Malko şi Phocas ajunseseră aproape de locul unde era îngropată Mamie, când burundezul i-a făcut lui Malko semn să se oprească. Lovituri surde tulburau liniştea nopţii.

S-au apropiat fără zgomot de mormânt. Un bărbat era pe cale să dezgroape, înaintea lor, sicriul lui Mamie.

Capitolul VIII

Ascunşi în întuneric, Phocas şi Malko îl priveau pe necunoscut cum sapă. Îndată, se auzi cum lopata se izbeşte de lemnul coşciugului... Aşteptară. Groparul nocturn gâfâia şi se chinuia singur să degajeze lada de pământ. În cele din urmă, el reuşi să scoată sicriul afară din groapă cu ajutorul unei frânghii. Apoi făcu o pauză, după care întunericul fu împrăştiat de un fascicul de raze. Cu o lanternă, omul cerceta capacul...

Malko nu putea să-şi revină în faţa acestei scene incredibile! Ce căuta omul acesta în sicriu? El avu o tresărire când văzu cum bărbatul se apleacă şi ridică cadavrul pentru a-l aşeza cu grijă pe capacul pus alături, pe pământ şi se ghemui lângă el. Rochia de mireasă făcea o pată luminoasă. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că deshumătorul nocturn încearcă să dezbrace moarta. O făcea cu mişcări extrem de precaute, de parcă se temea că o trezeşte... Spectacolul era macabru şi halucinant.

În cele din urmă, bărbatul izbuti să o dezbrace pe nenorocită de rochia de mireasă pe care o agăţă de o creangă în copacul ce străjuia mormântul. În momentul în care se ridică, Malko aprinse lanterna, îndreptând-o spre el. Fasciculul îl învălui pe profanator într-o lumină puternică. El sări în sus, dar Malko fu şi mai surprins. Era antreprenorul de pompe funebre.

— Nu te mişca! îi ordonă Malko.

Omul era împietrit ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen. În priviri i se citea groaza. Nu reuşea să scoată nici o vorbă. Phocas îi luă din mână lanterna fără ca el să facă vreun gest de apărare.

Un miros acru-dulceag de mort pătrunse în nările lui Malko. În toată cariera sa nu văzuse niciodată o scenă atât de incredibilă. Se întreba dacă nu avea de-a face pur şi simplu cu un necrofil; un pervers căruia îi place să facă sex cu un cadavru încă proaspăt. Cercetă cu lanterna cadavrul femeii, reprimându-şi sila. Faţa şi craniul erau acoperite cu bandaje, ochiul drept fiind ascuns. Moarta avea mâinile încrucişate pe piept, cu un şirag de mătănii între degete. Nu mai avea pe ea decât un slip alb care ieşea în evidenţă pe pielea întunecată.

O pasăre de noapte ţâşni cu un sunet ce străpunse liniştea. Parcă trezit dintr-un somn lung, negrul vorbi cu o voce rugătoare:

— Şefule, nu mă ucide!

El văzuse pistolul şi tremura ca varga. Malko nu mai înţelegea nimic: acesta nu avea figura unui pervers…

— De ce ai exhumat cadavrul? întrebă el cu o voce încărcată mai mult de stupefacţie decât de reproş.

Trebui să repete întrebarea de trei ori, pentru ca omul să prindă grai şi să se lanseze în explicaţii complicate şi volubile. Povesti cum a pus la cale afacerea cu puţin timp în urmă cu foarte puţini bani. Avea clienţi săraci care îi datorau milioane de zairi. Iar mâine avea o înmormântare, dar cum şi el îi era dator tâmplarului, acesta nu voia să-i livreze noul coşciug. Atunci i-a venit ideea să-l recupereze pe ăsta. De fapt, voia doar să-l împrumute şi să-l pună la loc mai târziu, când va avea bani să cumpere altele…

Era jalnic. Aceştia erau africanii, descurcăreţi, imorali şi practici.

— Şi rochia? îl întrebă cu severitate Malko.

Negrul puse capul în pământ.

— O rochie ca asta face aproape treizeci de dolari, şefu'…

Ce puteai să mai zici? Cum să judeci? După care criterii?

Malko nu venise aici ca să dea o lecţie de morală, ci ca să verifice ceva anume.

— Întoarce cadavrul! spuse el.

Zairezul se grăbi şi, cu precauţie, întoarse trupul pe pântece. Malko plimbă fasciculul lanternei pe corpul gol al tinerei moarte şi îl opri la despicătura dintre fese. Imediat, îşi dădu seama că intuiţia nu-l înşelase. Avea în faţa ochilor un fund banal, aproape plat. Nu avea nimic care să semene cu descrierea făcută lui Mamie. Această moartă nu era Justine Bazamou.

— Pune-i rochia imediat, ordonă el. Şi pune sicriul la loc. Phocas, ajută-l!

Malko se uita cum cei doi îşi îndeplinesc macabra lor misiune. Tocmai căpătase o certitudine. Mamie era încă în viaţă. El însuşi dorise să dezgroape cadavrul ca să vadă cine este. Era sigur că straniul exhumator ştia ce se întâmplase. Când sicriul se afla la locul său, el zise cu glas răstit:

— Moarta nu este Justine Bazamou. Şi aţi minţit. Nu a murit într-un accident, ci asasinată. Vreau să ştiu adevărul. Cioclul se bâlbâi cu capul plecat. Malko l-a prins de braţ şi l-a scuturat,

arătându-i mormântul deschis.

— Dacă refuzi să vorbeşti, vom merge la militarii Alianţei ca să le spunem că dezgropi cadavre... Şi rişti să te pedepsească foarte sever...

Clipind din ochi în lumina puternică, zairezul spuse cu o voce plângăcioasă:

— Nu, nu, şefu', mă vor ucide.

— Atunci, vreau să ştiu adevărul. Cine este moarta?

— Este sora Justinei Bazamou, Gisele.

— Cum a murit?

— Era alaltăieri seară. Se întunecase deja. Atunci au venit trei oameni într-o Toyota cenuşie, înarmaţi cu Uzi. Foşti membri din FAZ.

— De unde ştii?

— Cei din „Tach-Tach" nu sunt dotaţi cu Uzi... Ei au intrat pe „parcela" de la numărul 151. Mama a ieşit din casă. O căutau pe Justine. Mama a chemat vecinii, iar aceştia au venit să o apere şi au început să arunce cu pietre în nenorociţii ăia. Unul dintre ei a intrat în casă. S-a auzit o rafală. După aia, a ieşit fugind şi s-au urcat în maşină. În afară de unul care a fost lovit cu un pietroi în cap. A rămas lat pe jos şi oamenii l-au dat gata cu alte pietre. După aia, a venit o maşină de-a AFDL-ului. Li s-a explicat că era vorba de un hoţ. Atunci ne-au dat nişte benzină ca să-l ardem. Am căutat un pneu vechi, l-am stropit pe tip cu benzină şi i-am pus pneul în jurul gâtului... Oricum, nu mai avea multă viaţă în el...

Omul povestea totul fără cea mai mică emoţie. Era vorba de o scenă obişnuită de viaţa.

— Şi după aceea?

— Mama plângea mult. Eu am fost să o văd. Fata de aici era culcată pe pământ moartă, era sânge peste tot. Şi atunci, am văzut-o pe sora ei geamănă. Era speriată rău. Mi-a spus că-mi dă o sută de dolari dacă spun că ea fusese cea ucisă. Altfel, ăia or să se întoarcă. Şi am acceptat. A avut loc înmormântarea şi mama a plecat cu celelalte două fete în Zairul de Jos. A scos „parcela" la vânzare.

— Şi Justine?

Negrul îşi feri privirea.

— Nu ştiu şefu'. Cred că a plecat şi ea.

Minţea atât de vizibil, încât era aproape comic.

— Unde este ea? insistă Malko. Spune, altfel mergem la AFDL.

Phocas, prezent aici, este un tuţi, pe el îl vor crede.

Zairezul plecă fruntea.

— Justine este la mine, şefu', dar m-a pus să jur pe Sfânta Fecioară că nu o să spun nimănui. Ei sunt încă pe urmele ei.

Malko şi-a uitat pe loc supărarea. Expediţia lui macabră nu a fost făcută în van! În sfârşit, dăduse de urma lui Mamie acolo, unde nimeni nu ar fi căutat-o. Şi poate va afla de ce fusese omorât Hughes Thomas.

— Acoperă mormântul, spuse el. Mergem să o căutăm.

*

* *

Şirul de colibe din chirpici se întindea de-a lungul terenului aviatic N'Dolo. Nu se vedea nici o lumină. Solul era un adevărat ocean de mocirlă. Lanterna lumina diverse gunoaie. Un câine începu să latre. Jefuitorul de morminte se opri în faţa unei case şi se întoarse spre Malko.

— Mă aşteptaţi aici, şefu'. Mă duc să o aduc.

Era întuneric beznă. Malko nu voia să rişte nimic.

— Nu, vin şi eu cu tine, făcu el.

Bâjbâiră câţiva metri şi intrară într-o „parcelă" minusculă. Avea o verandă mică. Omul băgă cheia în broască şi deschise. Înăuntru era o mizerie de nedescris. Câteva mobile, un reşou cu gaz, un sac cu manioc şi, într-un colţ, o saltea pusă direct pe pământ. O siluetă înfăşurată într-o cuvertură se ridică la vederea luminii.

Malko o recunoscu imediat pe Mamie. Era fata pe care o văzuse în fotografie. Ea nu-şi scosese peruca nici la culcare. Avea ochii măriţi de groază, iar gura îi tremura. Încercând să se ridice, cuvertura alunecă şi descoperi un bust de o fermitate nemaiîntâlnită. Ea se ridică în picioare. Era complet despuiată şi teroarea o paralizase. Spuse ceva în lingala cu o voce rugătoare. Bărbatul îi răspunse în aceeaşi limbă. Atunci ea se destinse un pic. Malko interveni:

— Mamie, nu te teme, spuse el. Sunt un prieten al lui Hughes Thomas. Eu te căutam ca să-ţi înapoiez banii. Vino cu mine.

Cu gesturi de automat, Mamie îşi trase peste cap o rochie maronie care îi ajungea până la mijlocul coapselor şi luă o geantă mare. Parcă era somnambulă. În timp ce fata ieşea din colibă, jefuitorul de morminte îl prinse pe Phocas de mânecă şi îi adresă cu voce joasă câteva cuvinte. Burundezul s-a apropiat de Malko destul de încurcat.

— Ar vrea cincizeci de dolari.

Malko tresări.

— Dar are tupeu, nu glumă… După tot ce a făcut…

Phocas se strâmbă.

— Zice că Mamie nu a plătit sicriul pentru sora ei. Nu avea de unde. Atunci el i-a propus în schimb să rămână cu el două luni…

— Ce!

Burundezul puse capul în pământ.

— Da, pentru cei din oraş, preţurile nu sunt aceleaşi ca pentru *mundele.* Fetele cer doar un dolar…

Aşa că un sicriu era plătit în natură! Numai în Africa se putea vedea aşa ceva. Dar Malko era atât de fericit că o recuperase pe Mamie, încât numără imediat cinci bancnote a câte zece dolari.

— Spune-i că, data viitoare, riscă să se trezească cu un pneu în jurul gâtului, ameninţă el.

Antreprenorul băgă hârtiile în buzunar, încântat, dar cu o privire plină de regrete în privinţa lui Mamie. Nu mai găsea el un sicriu plătit ca ăsta…

— Mergem la *Inter?* întrebă Phocas.

— Nu, mai degrabă la Hughes Thomas acasă.

Nu prea se vedea debarcând la Meca lui Kabila cu seducătoarea Mamie aflată în stare de şoc. El era nerăbdător să afle ce ştia aceasta.

*

* *

Mamie îşi turna pentru a treia oară o porţie zdravănă de Cointreau peste tequila şi peste restul de lămâie verde. Agită puţin cuburile de gheaţă cu ajutorul indexului şi sorbi pe nerăsuflate băutura ei preferată, Original Margarita.

Discret, Phocas plecase să se culce după ce a verificat toate uşile. Mamie avea aceea privire stinsă a africanilor care suferă sau sunt bolnavi. Practic, ea nu descleştase buzele de la sosirea lor. Bineînţeles, în afară de momentele în care se năpustea spre bar să-şi ia ingredientele necesare. Încetul cu încetul, începu să-şi revină. Golindu-şi paharul, păru să descopere pe Malko.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Lucrez pentru americani, spuse Malko. Am venit aici ca să descopăr cine l-a ucis pe Hughes.

Ea nu făcu nici o mişcare. Apoi, cu un suspin, zise:

— Da, desigur, el a murit…

— Chiar în aceeaşi zi în care i-ai dus o valiză plină cu trei sute

cincizeci de mii de dolari. De unde veneau banii aceia?

Nici un răspuns. Mamie privea în gol. Apoi se bâlbâi:

— Mi-e tare somn. Mergem să ne culcăm?

Vorbea de parcă se cunoşteau dintotdeauna. Sânii ascuţiţi îi străpungeau rochia, iar coapsele erau aproape în întregime dezgolite. Malko crezu că vede o luminiţă lubrică în privirea ei bovină. Mamie aplica metodele ei obişnuite. Plătea în natură cu ceea ce o înzestrase Dumnezeu, în schimbul câtorva avantaje materiale. Malko nu se lăsă ademenit.

— Mamie, spuse el serios, dacă nu-mi spui tot ce s-a întâmplat, voi fi obligat să mă adresez autorităţilor. Eşti în pericol de moarte, iar eu nu ştiu de ce. Înţelege că nu pot să te protejez dacă nu aflu despre ce este vorba. Dacă nu vrei să vorbeşti, te duc înapoi acasă.

În ochii mari de căprioară se citi groaza.

— O, nu, suspină ea, ei mă vor ucide.

— Care „ei”?

Ea îi aruncă o privire umilă şi neliniştită, apoi îl întrebă cu o voce firavă:

— Este adevărat că aveţi banii?

— Da, se află la ambasadă.

— Dacă vă spun totul, o să mi-i daţi ca să pot pleca pe ţărmul celălalt al fluviului?

În acelaşi moment, explozia surdă a unui mortier făcu să se cutremure ferestrele. Ea venea din centrul oraşului Brazzaville, aflat la distanţă de un kilometru. Trebuia să fie foarte înspăimântată dacă voia să se arunce în infernul acela. Dar de ce anume? Malko îşi imagina deja figura lui Irving Scott în clipa în care îi va cere cele trei sute cincizeci de mii de dolari ca să-i dea fetei.

— Da, făcu el. Îţi promit.

Ea luă un pachet de Gauloise blonde abandonat pe o masă şi îşi aprinse o ţigară.

— Vă voi spune tot. Dar numai dumneavoastră. Înainte de a-l cunoaşte pe Hughes, lucram destul de bine cu „Sculă electrică”…

— Cu „Sculă electrică”! Cine mai este şi ăsta?

Ea fu mirată de întrebare.

— E un belgian, Franz Smet, îi explică ea. Prieten bun cu „Terminatorul”.

— Cine este „Terminatorul”?

— Generalul Ileo Lopaka. Cel care comanda Forţele speciale

ale mareşalului. El îl punea pe Franz să-i organizeze petrecerile cu fete foarte tinere. Şi le filma în timp ce ele făceau tot felul de treburi cu câinii.

— Şi de ce îi spuneţi „Sculă electrică”?

În ochii inocenţi ai lui Mamie apăru din nou acea luminiţă de lubricitate.

— Franz are o problemă, zise ea. Scula lui nu mai funcţionează. Atunci îşi pune o „sculă electrică” şi se distrează cu fetele. Are scule de toate dimensiunile…

— Şi tu…

Mamie îşi aplecă privirea cu un gest de castitate.

— Eu eram prea mică. Aveam doar paisprezece ani şi nu ştiam ce era rău, iar mama avea nevoie de bani ca să le trimită pe surorile mele la şcoală. De fiecare dată, „Sculă electrică” îmi dădea cincizeci de dolari. Câteodată era uşor, era suficient să servesc la masă goală şi purtând numai un şorţuleţ şi să iau în gură pe cei care aveau poftă… Uneori, Franz ne punea una din „sculele lui electrice”. Cu şmecheriile astea nu rişti să iei vreo boală…

— Bine, făcu Malko lămurit şi care este legătură între „Sculă electrică” şi moartea lui Flughes Thomas?

Cu siguranţă, că, pentru a uita amintirile ei din fragedă tinereţe, Mamie îşi prepara cu grijă un alt Original Margarita, amestecând Cointreau cu tequila „Tres Magayes” peste lămâie verde, cu dexteritatea unui barman. Cucerită de avantajele civilizaţiei, ea întorsese definitiv spatele berei la halbă.

— „Sculă electrică” a plecat împreună cu ceilalţi, chiar înainte de venirea lui Kabila, spus ea după ce gustă din băutură. Dintotdeauna, s-a înhăitat cu mobutiştii. Aşa că-i era frică. Soldaţii din Alianţă au venit la el încă din prima zi; iau furat toate casetele, aparatele de filmat şi fotografiile.

— Cum au aflat despre el?

Ea ridică din umeri.

— A fost turnat de cineva. Toată lumea îl cunoaştea. Eu credeam că n-o să-l mai văd niciodată. Şi, apoi, într-o seară, când eram la *Savanana,* a venit la mine un derbedeu care mi-a spus că un *mundele* mă aşteaptă afară. Am ieşit şi am dat de „Sculă electrică”! Mi-a explicat că a venit pe ascuns în pirogă pentru că are de rezolvat nişte probleme foarte importante la Kinshasa. Voia să mă ducă la el. Nimeni nu ştia că s-a întors…

Am vrut să plec, dar el a insistat. De fapt, nu mai putea face

nimic, pentru că îi furaseră toate „sculele electrice”.

Mamie mai bău o înghiţitură de Original Margarita şi continuă:

— Mi-a dat să beau. A golit o jumătate de sticlă cu Defender. Apoi mi-a declarat că venise să-i facă de petrecanie lui Kabila, iar după aia o să se întoarcă la traiul dinainte... Eu eram obosită şi am adormit. Când m-am trezit, adormise el! Atunci, am văzut în cameră o valiză mare şi verde. Aşa că am deschis-o.

Mamie tăcu retrăind emoţia de atunci, apoi continuă:

— Valiza era plină cu dolari! Grămezi întregi! „Sculă electrică” îi scosese din pivniţă! Am mai căutat un pic şi dedesubt am mai găsit şi „Metastaze” şi chiar „Prostate”. Erau miliarde acolo! Iar el dormea dus... Şi cum începuse să se lumineze...

— Ai luat dolarii, continuă Malko.

Mamie îi aruncă o privire plină de reproş.

— O, nu am luat prea mulţi! Am găsit o valijoară şi am umplut-o. Apoi, am plecat. „Sculă electrică” dormea în continuare.

Malko găsise în sfârşit o explicaţie. Mamie îi aruncă o privire şi continuă:

— Eu nu puteam să mă duc cu dolarii pe bulevardul Bokassa, pentru că mi i-ar fi furat. Atunci m-am gândit la Hughes. Mai ales că nu stătea prea departe. M-am dus la el pe jos. Nu i-am spus ce se află în valiză, iar el nu m-a întrebat nimic.

— Nu ţi-a fost teamă că Franz o să-ţi facă necazuri?

Îmbufnată, Mamie recunoscu:

— Pentru că se ascundea – îmi spusese că nu putea să iasă din casă ziua – m-am gândit că nu riscam nimic. M-am gândit că avea aşa de mulţi bani, încât nu va observa că lipsesc câţiva. Eu nu aveam ce să fac cu atâţia dolari. Trebuia să mă gândesc bine. Şi m-am gândit să-l rog pe Hughes să mă sfătuiască.

— Şi, atunci, cum te-au găsit?

Ea lăsă capul în jos.

— Când m-am dus în bulevardul Bokassa ca să-mi iau lucrurile, erau acolo doi tipi într-o maşină cu geamuri fumurii, care m-au silit să urc cu ei. Erau din DSF. Nişte sălbatici. Întâi m-au bătut. Voiau să le spun unde sunt ascunşi banii. Până la urmă, a trebuit să le spun că îi dădusem unui prieten. Atunci, m-au dus într-o uzină a lui „Sculă electrică”. Aveau cu ei un telefon mobil. Au sunat pe unu’. După o oră, au apărut doi tipi în uniformă. Aveau şi puşti. Unul a scos un cuţit imens şi mi-a spus că îmi va tăia sânii şi urechile dacă nu le dădeam banii. Ziceau că sunt banii „Terminatorului”. Şi că, dacă le înapoiez marafeţii, nu or să-

mi facă nimic. Mi-am dat seama că ticăloşii ăia voiau să mă lichideze şi, atunci, l-am chemat pe Hughes la celular.

— Şi a venit fără să pună întrebări?

— Da, era atât de drăguţ… Când a auzit că este vorba de bani, s-a oferit imediat să se ducă după ei. Dar tipii au descoperit că este înarmat şi au văzut roşu în faţa ochilor. Eu, de frică, am fugit. Hughes a rămas să se bată cu ei. Au tras după mine… Mai târziu, am citit ziarele. Am fost foarte tristă şi speriată.

Malko rămase tăcut. Unul dintre mistere se lămurise, dar mai existau şi altele. Chiar în ziua sosirii sale, Jeffrey Lord îi pomenise de un general al lui Mobutu, poreclit „Terminatorul”.

— Ştii de ce „Sculă electrică” a revenit în Kinshasa?

— El mi-a spus: „ca să-i facă de petrecanie lui Kabila”.

— De ce ai refuzat să mă vezi când m-am întâlnit cu sora ta?

— Mi-era frică. Şi credeam că banii s-au pierdut.

— Ştiai că au încercat să mă ucidă?

— Nu.

Desigur, minţea.

— O să-mi daţi banii? întrebă ea neliniştită.

— Bineînţeles, zise Malko, dar nu imediat. Mai am o întrebare. Îl cunoşti pe colonelul Bolongo?

— Bolongo? Da. Venea uneori la petrecerile lui, „Sculă electrică”. Îl aducea şi pe „Saddam Hussein”.

— Nu l-ai văzut niciodată împreună cu Hughes?

Ea clătină din cap.

— Nu, niciodată. Când ai să-mi dai banii?

Malko nu îşi putu stăpâni un zâmbet.

— Imediat ce îţi voi organiza fuga. Cei care l-au omorât pe Hughes, sunt încă pe urmele tale. Şi mai trebuie să aflu câte ceva.

— Pot să rămân aici?

— Desigur.

Ea se ridică, clătinându-se uşor. Nu mai rămăseseră decât câteva picături de Cointreau şi de tequila. Fără să mai întrebe nimic, se îndreptă spre cameră. Cu un gest automat, îşi trase rochia peste cap şi se culcă pe burtă, cu capul în mâini.

Malko nu putu să nu contemple crupa ei extraordinară. Era un fenomen al naturii. El se dezbrăcă la rândul său, îşi încărcă revolverul Beretta 92 cu gloanţe, trase piedica şi se lungi pe pat, punând alături celularul. Cei care se încăpăţânau să o lichideze pe Mamie, nu vor ezita să-l caute şi pe el.

*

* *

Malko visa că era lungit pe spate în marele pat cu baldachin, tapisat cu mătase Gianni Versace în care verdele se combina cu albastru şi auriu, pe care îl comandase special lui Claude Dalle la Paris, pentru camera stăpânului castelului din Liezen. Alexandra, în rochie de seară, îi administrase cu duioşie o felaţie de zile mari.

El se trezi cu muşchii destinşi, apoi întinse mâna ca să găsească bustul înfloritor pe care îl iubea atât... În locul acestuia, găsi două piramide tari şi ascuţite. Somnul îi pieri brusc. Lumina zorilor cădea pe silueta lui Mamie, îngenunchiată între picioarele lui, făcându-i acelaşi lucru pe care i-l atribuise Alexandrei, cu aceeaşi răbdare. El închise ochii. Există lucruri împotriva cărora nu poţi lupta.

În timp ce pieliţa catifelată a gurii lui Mamie pleca şi venea, el începu să se gândească. Încrâncenarea de a o suprima pe fată *nu putea* să vină din dorinţa de a recupera trei sute cincizeci de mii de dolari. Ar fi putut încerca să o răpească, nu să o ucidă. Motivele puteau fi trei: asasinii descoperiseră că Hughes lucra pentru CIA; Mamie ştia că „Sculă electrică” se întorsese la Kinshasa; mai ştia că banii nu aparţineau belgianului. Aparent, toate aceste elemente formau un amestec exploziv. Cu cât se gândea mai mult, cu atât faptele deveneau din ce în ce mai evidente. Nevinovat, Hughes Thomas descoperise în mod involuntar un complot organizat împotriva lui Kabila. Din cauza aceasta murise.

Creierul i se blocă brusc. Într-un galop arzător, Mamie îi smulgea ultimele fărâme de erotism, fixată de el ca un vampir. Malko, arcuit sub şocul plăcerii, ţipă. Mamie îl supse până la ultima picătură, apoi se lungi alături, lăsându-l să-i mângâie fesele... Treaba asta risca să continue, dacă ea ar fi supravieţuit...

Înainte de a-l fura din nou somnul, Malko se gândi că prima urgenţă era să pună cât mai repede mâna pe „Sculă electrică”.

O rafală se auzi în apropiere, făcându-l să tresară. Mamie se strânse lângă el, îngrozită. Timp de câteva minute, avu loc un schimb de focuri scurte, apoi liniştea se instaură din nou. Kinshasa nu era un oraş liniştit. Ce urzise „Terminatorul” care avea pretenţie să-l distrugă pe Laurent-Desire Kabila, cu ajutorul unui complice atât de nesigur ca Franz Smet?...

Capitolul IX

Brusc, Phocas puse o frână atât de puternică, încât aproape că îl proiectă pe Malko cu capul în parbriz. Mamie, care stătea în spate, scoase un ţipăt înfricoşat. O maşină ardea chiar în faţa intersecţiei cu sens giratoriu, Mandela. O gloată de tineri bara bulevardul 30 Iunie. Ei opreau vehiculele, îi speriau pe oameni şi rechiziţionau autobuze şi camioane, înghesuindu-se în ele. Prudenţi, conducătorii auto făceau stânga-mprejur. O mulţime gălăgioasă bara şoseaua, înconjurând trei soldaţi din AFDL. Deodată, se auzi un foc de armă şi un student se prăbuşi la pământ.

— O, asta nu-mi place de loc! făcu Phocas.

Militarii trăgeau în aer ca să se elibereze. Phocas intră în marşarier, rulând pe bulevardul Justiţiei, ca să poată intra, ceva mai departe, pe bulevardul 30 Iunie. Dar au nimerit din lac în puţ. În faţa lor, un şir lung de camioane erau înconjurate de studenţi ce agitau banderole pe care scria: „Tshi-Tshi la putere!”, „Jos cu uzurpatorul de Kabila Mulţimea de gură-cască, incitată, aplauda. Toţi păreau încântaţi, cu excepţia celor cărora li se luaseră camioanele sau autobuzele. Când Malko ajunse la Ambasada americană, bucuria le cuprinsese chiar şi pe „mamas-changeuses”[23] 1, aliniate pe taburetele lor chiar la doi paşi de ambasadă. Multe dintre ele arborau pe tricouri portretul lui Etienne Tshisekedi. Irving Scott vorbea la telefon când Malko a intrat în biroul său, după ce i-a lăsat pe Phocas şi pe Mamie la parter. El nu socotise că ar fi fost prudent să o lase pe tânără singură în vila lui Hughes Thomas, după toate câte se întâmplaseră.

Şeful Centralei CIA puse telefonul în furcă şi anunţă cu o voce încordată şi cu o figură întunecată:

— Militarii din AFDL au ucis un student. Sper că treaba asta nu se va transforma într-o răzmeriţă. Manifestanţii sunt deja dezlănţuiţi.

— Se ştie cine a declanşat aceste mişcări? întrebă Malko.

Americanul se strâmbă.

— Presupun că este vorba de Tshisekedi. El este foarte

[23] Femei care se ocupă cu schimbul ilegal de valută (n.a.).

popular, iar localnicii nu înţeleg de ce Kabila nu a apelat încă la el. Este foarte periculos să-l marginalizeze pentru că, astăzi, este singura persoană care poate determina lumea să iasă în stradă. Lipseşte foarte puţin ca butoiul cu pulbere să fie aruncat în aer. Numai că, din păcate, Kabila nu vrea să înţeleagă asta. Aveţi ceva noutăţi în anchetă?

— Am găsit-o pe Mamie! anunţă Malko. Am aflat acum de ce a fost omorât Hughes Thomas.

Irving Scott tresări.

— Unde este persoana?

— În salonul de aşteptare al ambasadei, zise calm Malko, Phocas o păzeşte.

Americanul se întunecă.

— De ce aţi adus-o aici? Putem avea neplăceri.

— Am avea şi mai multe neplăceri dacă ar fi ucisă, replică Malko. Fata se află în pericol de moarte şi nu pot să o las fără protecţie.

Malko povesti şefului centralei rocambolesca încercare de recuperare a Justinei Bazamou, precum şi cele aflate de la ea.

— Lucrurile se pot rezuma astfel, spuse el. Justine Bazamou, furând aceşti bani, l-a înfuriat pe Franz Smet, proprietarul lor, supranumit şi „Sculă electrică”, iar acesta a vrut să-i recupereze mai întâi şi pe urmă să o lichideze pe Mamie şi pe cei ce anchetau această afacere.

— Şi ce credeţi că se ascunde sub toate acestea?

Malko reflectase mult la întrebarea asta.

— Se pot trage două concluzii: Franz Smet s-a întors în Kinshasa ca să pună la cale o acţiune clandestină. El i-a spus lui Mamie, iar cei care l-au trimis să-şi recupereze cele trei sute cincizeci de mii de dolari i-au spus de asemenea lui că aceşti bani aparţin unui anume „Terminator”, un general despre care mi-a vorbit Jeffrey Lord, Ileo Lopaka. Numele acesta vă spune ceva?

Irving Scott aprinse maşinal o Gauloise blonde şi puse pe birou în poziţie verticală bricheta sa Zippo, ca şi cum ar fi vrut să se oglindească în metalul ei şlefuit.

— Bineînţeles, zise el, este vorba de unul dintre cei mai periculoşi oameni din banda lui Mobutu. Era prieten intim cu guvernatorul Băncii Zairului, un ucigaş amestecat în toate afacerile necurate. Aşteptaţi, o să vedeţi cum arată.

Scott a început să scotocească prin dulapul său. Blindat şi s-a

întors cu fotografia color a unui negru în uniformă de operetă, pe cât de înalt, pe atât de lat, cu trăsături urâte de brută, având pielea bălţată în mod ciudat de pete mai deschise, ca şi cum ar fi încercat să se decoloreze pe bucăţele.

— Acesta este Ileo Lopaka, anunţă americanul. Este poreclit „Terminatorul” datorită abilităţii lui de a-i extermina pe inamicii mareşalului. A folosit toate metodele: de la cuţit, la otravă. În Kinshasa se spunea că avea o gamă întreagă de otrăvuri cu efect întârziat, care îi permiteau să elimine oamenii într-un interval ce putea dura de la o oră, până la şase luni. Treaba asta nu este cu nimic imposibilă. Prietenii lui, pigmeii, sunt specialişti în fabricarea otrăvurilor vegetale. Ei le folosesc pentru săgeţile şi sarbacanele lor. Lopaka face parte cu siguranţă din grupul celor care vor să se răzbune pe Kabila. Prima lui ispravă a fost când, cu un cuţit de abator, l-a ciopârţit de viu pe un opozant al lui Mobutu, Pierre Mulele, acum vreo treizeci de ani. Atunci era doar caporal.

— Dumneavoastră ştiaţi că se află în Brazzaville?

Americanul făcu un gest evaziv.

— Ştiam că a fugit. Dar unde? Totul este atât de recent. Eu nu am fost preocupat de Lopaka. Mai degrabă îl credeam plecat în Africa de Sud. Imediat o să-l întreb pe omologul meu din Brazzaville. De asemenea, îi voi întreba şi pe cei din Africa de Sud.

— Franz Smet, în aparenţă, mare organizator de orgii, ar fi sosit clandestin la Kinshasa pentru a încerca o tentativă de răsturnare a regimului. Chestia asta vi se pare credibilă? Aţi auzit vorbindu-se de el? întrebă Malko.

— De el nu am auzit, dar aş putea să obţin nişte informaţii de la omologii mei belgieni. În anturajul lui Mobutu existau destui belgieni deocheaţi. Mă întreb însă, de ce a trebuit să vină în Kinshasa? Că să-l asasineze pe Mobutu? Acesta este prea bine păzit. Foştii membri din FAZ se ascund şi sunt linşaţi imediat cum ies la lumină. Este adevărat că mai există un nucleu format din foştii DSP, care nu mai au nimic de pierdut pentru că, oricum, sunt prea compromişi. Dar sunt dispersaţi şi nu au un lider... Eu cred că această Justine Bazamou a dumneavoastră a fost intoxicată de tipul acela care a vrut să facă pe grozavul.

— Şi totuşi, ea a avut de a face cu soldaţii din DSP, asasinii lui Hughes Thomas şi ai surorii ei. Chiar eu am fost atacat, în plin centru al oraşului, de trei soldaţi mobutişti. Asta demonstrează

că Franz Smet dispune de o oarecare putere.

— Este posibil, recunoscu Irving Scott, dar poate că el a venit pur şi simplu ca să recupereze dolarii care aparţineau lui Ileo Lopaka. Mobutiştii au plecat într-o viteză prea mare. În orice caz, eu sunt foarte mulţumit să ştiu că Hughes Thomas nu era amestecat într-o afacere murdară. Aş putea să-l recomand pentru „Distinguished Intelligence Medal". A fost om bun.

— Atunci, dumneavoastră credeţi că au vrut să ne lichideze, pe Justine Bazamou şi pe mine, doar din cauza celor trei sute cincizeci de mii de dolari?

Americanul ezită un timp, apoi răspunse.

— Este adevărat că această înverşunare ar putea ascunde altceva. Dar este posibil să fi dorit să vă pedepsească pentru că v-aţi amestecat în afacerea asta cu banii. Ne aflăm în Africa, unde totul este posibil. Pe de altă parte, în ciuda fanfaronadelor acestui Franz Smet, eu nu prea cred în planurile de recucerire ale generalului Ileo Lopaka.

— Atunci, renunţ?

— Încercaţi să-l găsiţi pe Franz Smet, spuse Irving Scott cu jumătate de glas.

— Asta o să şi fac, spuse Malko imediat. Şi ar mai fi şi problema Justine Bazamou.

— Care problemă? întrebă americanul făcând ochii mari.

— Ea este convinsă şi asta pe bună dreptate, că ucigaşii lui Hughes Thomas şi ai surorii ei vor să termine şi cu ea. Dintr-o dată nu mai vrea să plece de la mine.

— *My God!* suspină Irving Scott clătinând din cap. În ce viespar aţi putut intra!

— Cu toate astea, chiar *dumneavoastră* mi-aţi cerut să o găsesc pe Justine Bazamou, făcu Malko vexat. Şi, în plus, ea îmi va fi de ajutor ca să-l găsesc pe Franz Smet.

— Treaba dumneavoastră. Dar scăpaţi de ea cât mai repede posibil, îl sfătui şeful Centralei CIA.

— Ca să scap de ea, ar trebui să-i dau cele trei sute cincizeci de mii de dolari, continuă Malko. Ea îi cere *cu insistenţă.*

Irving Scott se făcu mic în fotoliul său. Toată afacerea asta părea să-i displacă profund.

— Ascultaţi, spuse el, mă voi gândi la asta. Aprioric, eu nu aş avea nici o obiecţie în a-i returna banii care-i aparţin într-o oarecare măsură. Dar, în acest caz, ea trebuie să şteargă putina de-fi-ni-tiv.

El accentuă fiecare silabă a ultimului cuvânt.

Malko îi adresă o privire ironică.

— Nu credeţi că în acest moment ar merita să încercăm să-l găsim pe Franz Smet? Imaginaţi-vă că nu s-a bătut doar cu pumnul în piept şi că pregăteşte totuşi ceva împotriva lui Kabila. Cum veţi explica la Langley că nu aţi văzut nimic?

Invocarea argumentului responsabilităţii este întotdeauna o muscă supărătoare pentru orice funcţionar... Malko îşi pleda cu atâta convingere cauza, ştiind prea bine că nu cele trei sute cincizeci de mii de dolari erau mobilul încercărilor criminale la care fuseseră supuşi el şi Mamie.

— Bine, aveţi dreptate, recunoscu şeful centralei. Găsiţi-l pe Franz Smet, dacă puteţi. Cât despre dolarii domnişoarei Bazamou, vă voi vorbi mâine după ce mă voi gândi dacă asta este soluţia cea mai inteligentă.

*

* *

Nici nu apăru Malko bine în capătul scărilor, că Mamie se năpusti pur şi simplu asupra lui.

— Unde sunt banii mei?

Vocea ei era catifelată, dar privirea îi era avidă şi, în acelaşi timp, îndrăzneaţă...

— Aceşti bani nu sunt cu adevărat ai tăi, sublinie Malko. Cu toate acestea, cred că îi vei primi. Mâine.

— O, fir-ar să fie! făcu ea. Voiam să-mi cumpăr nişte ţoale. Bine, o să ne oprim pe bulevardul Bokassa, unde am toate lucrurile mele.

— Bine, acceptă Malko, vom recupera toate lucrurile tale şi îţi vei face cumpărături mâine, când îţi vei primi banii.

Dacă voia să-l găsească pe Franz Smet, era obligat să-i facă pe plac lui Mamie... Iar ea nu reacţiona decât în funcţie de câteva motivaţii extrem de simple. Era riscant să meargă acum pe bulevardul Bokassa după haine. Dacă „vendeta” continua, ar fi putut fi aşteptaţi, dar era inutil să o contrazică pe Mamie.

*

* *

Lui Justine Bazamou îi reveni surâsul pe buze. O pereche de jeanşi extrem de ajustaţi se mulau pe crupa ei de vis, iar sânii păreau să explodeze sub tricoul tip panteră. Ea se schimbase în casă. Phocas o urma, ducând o valiză şi o geantă. Mamie, hieratică, traversă bulevardul Bokassa cu măreţia unei prinţese

şi se sui în Cherokee.

Malko aşteptase acolo, cu Beretta 92 pregătit, alături. Mamie îi adresă un surâs capabil să declanşeze erecţia unui orb.

— Este adevărat că mâine îmi dai banii?

— Îţi promit, jură Malko, aplecându-se spre ea.

Tânăra zaireză se repezi şi îl sărută pe gură.

— Eşti la fel de dulce ca Hughes, făcu ea. Şi cum nu-i lipsea simţul practic, îi puse o întrebare esenţială:

— Şi eu unde o să locuiesc? Mi-e frică să stau singură.

— Pentru moment, cred că poţi rămâne în casa lui Hughes, propuse Malko.

Încântată, ea se întoarse spre el, punându-i mâna pe picior.

— Da şi atunci, rămâi cu mine! Mi-e frică să stau singură! Când au venit după mine la „parcelă”, m-ar fi ucis dacă nu fugeam pe uşa din spate. Ca pe Gisele. Ei au omorât-o pe sora mea. Dar s-ar putea să vină iar.

— În regulă, zise Malko. Voi rămâne cu tine la noapte. Te duc acum acolo şi te las cu Phocas. Eu trebuie să dau o fugă până la *Intercontinental,* dar mă voi întoarce repede. E bine?

— Da, e bine.

*

* *

Mamie se uita la un serial, ţinând în mână un pahar. Câteva sticle erau aliniate pe măsuţa joasă şi, când tânăra negresă ridică privirea spre el, Malko văzu că avea ochii plini de lacrimi.

— Sunt tristă pentru că mă gândesc la Gisele, spuse ea. Ea nu a avut niciodată noroc. Băieţii mă voiau întotdeauna numai pe mine, cu toate că semănăm aşa de bine…

Nu chiar aşa de bine…

Malko se aşeză alături de fată, care îi oferi imediat un pahar plin.

— Bea. Este Caipirinha. Se face cu Cointreau, lămâie verde strivită şi gheaţă. Este aşa de bun. Hughes m-a învăţat să fac o grămadă de cocteiluri. El mi-a spus să nu mai beau prea multă bere că îngraşă. Iar eu nu vreau să mă îngraş.

Malko gustă Caipirinha, apoi puse paharul jos şi îi surâse fetei.

— Mamie, vreau să-l găsesc pe „Sculă electrică”. Trebuie să mă ajuţi.

Teroarea se instală imediat în imenşii ochi căprui.

— Mi-e frică! Dacă mă găseşte, mă ucide!

— Nu îl voi lăsa eu, promise Malko. Tu ştii unde locuieşte?

— Da, bineînţeles. În La Gombe, pe strada Lilas, între bulevardul Fluviului şi bulevardul Justiţiei. Are o casă mare cu piscină. Dar, cu siguranţă, a plecat deja.

— Am putea merge să vedem, sugeră Malko.

Mamie lăsă capul în jos şi, în cele din urmă, spuse:

— Dacă vrei tu, dar mi-e frică.

— În plină zi, nu ai de ce să te temi, îi explică Malko. Va fi Phocas cu noi. El ştie un număr de telefon de la Alianţă şi poate să cheme soldaţii. Cu celularul, este uşor.

*

* *

Poarta verde era ciuruită de gloanţe. Mamie se uita la ea de parcă s-ar fi aflat la poarta infernului.

— Aici este, murmură ea. Eu rămân în maşină.

Malko sări din Cherokee nu înainte de a-şi fi strecurat Beretta 92 sub cămaşă. Se afla pe o alee liniştită şi pustie, în plin cartier rezidenţial. El sună, fără nici un rezultat, apoi încercă să deschidă poarta. Aceasta se deschise fără nici o rezistenţă.

Mirat, pătrunse în curte, pe o alee ce ducea la o vilă imensă şi luxoasă lângă care se afla o piscină cu apă sălcie. Făcu ocolul casei şi reuşi să găsească o uşă. Era deschisă. Nu se auzea nici un zgomot în afară de ciripitul păsărilor Malko intră în casă. Aici, totul fusese prădat. Nu se mai găsea nici o mobilă, nici un aparat de aer condiţionat. Fuseseră smulse chiar şi prizele din pereţi. Peste tot erau răspândite hârtii, ziare vechi. Apoi, într-una din camerele imense, văzu o saltea sfâşiată. Se duse după Mamie.

— Nu mai este nimeni aici. Poţi să intri.

Mamie deschise poarta verde, intră în casă şi merse imediat în camera unde se afla salteaua şi o sticlă goală de Defender.

— Cufărul s-a evaporat! făcu ea.

Nici nu era de mirare. Nu poţi uita un cufăr plin cu dolari! Chiar în momentul în care voiau să plece, auziră paşii unui negru care nu părea surprins că-i vede.

— Şefu’ a plecat, îi anunţă el.

— De multă vreme?

Celălalt făcu un gest evaziv.

— De câteva zile. S-a întors, apoi a plecat iar. După aia au venit militarii care au luat tot. Ei căutau arme, dar nu au găsit.

— Şi unde se află acum?

Negrul întinse mâna spre fluviu.

— Acolo, jos, pe malul celălalt, ca toată lumea.

Dumneavoastră nu aveţi de lucru pentru mine?

El o privea cu insistenţă pe Justine Bazamou. Dintr-o dată, privirea i se lumină de un zâmbet luminos..

— A, dar pe tine te cunosc! Veneai pe aici de multe ori... Mamie privea cu pudoare în jos şi începu să vorbească cu el în lingala, traducându-i apoi lui Malko.

— „Sculă electrică” a cărat tot. A venit cu o „fumurie” şi şi-a luat tot calabalâcul.

Existau puţine şanse să mai revină... Au fost nevoiţi să bată în retragere. Decepţionat, Malko îşi spuse că belgianul plecase la Brazzaville cu lada plină cu dolari.

Poate că Irving Scott avusese până la urmă dreptate. „Complotul” pentru răsturnarea noului preşedinte autoproclamat, nu fusese decât o fantasmagorie tropicală.

Şi totuşi, nişte ucigaşi o urmăriseră pe Mamie. Şi pe el. Era tare ciudat.

*

* *

Mamie ieşi din cameră, machiată precum regina din Saba, arborând o superbă perucă şi o rochie foarte mulată pe corp.

— În seara asta, mergem la *Savanana!* propuse ea. Am chef să dansez.

Uitase toate supărările şi temerile. Era o pasăre a insulelor, poate chiar un şoim... Ea îl fixă pe Malko, legănându-şi şoldurile şi cu o mână în micul buzunărel al rochiei. Brusc, scoase o bucăţică de hârtie îndoită între degete.

— Ce ai acolo? a întrebat Malko.

— Numărul celularului lui „Sculă electrică”, făcu Mamie cu o voce albă. Mi l-a dat ultima oară. Uitasem de el.

Pulsul lui Malko se acceleră imediat.

— Aşa că poţi să dai de el?

Mamie puse hârtia înapoi în buzunar.

— Nu, nu vreau. Mă va ucide. Din cauza dolarilor.

— Nu rişti nimic, obiectă Malko. El nu are de unde să ştie unde te afli.

— Da, dar ce pot să-i spun?

— Că vrei să-i dai banii înapoi. Că îţi pare rău.

— Da, dar eu nu am banii ăia.

Malko zâmbi.

— Doar îl păcăleşti.

— Dar ce nevoie ai de el?

— Trebuie să stăm de vorbă, zise Malko. Am să-i pun o mulţime de întrebări, la asta.

El îi întinse celularul lui Hughes Thomas. Codindu-se, Mamie îl luă. Malko preciză:

— Dacă te întreabă de unde vorbeşti, îi spui că te afli într-o cabină publică din oraş. Şi că vrei să-i returnezi banii ca să poţi duce o viaţă normală. Fii foarte dulce şi nu te intimida.

Fata formă numărul, dar era ocupat. La cea de a patra tentativă, o voce răguşită făcu în aparat:

— Alo, da?

— „Sculă”, tu eşti?

După un moment de tăcere, belgianul întrebă:

— Cine e la telefon?

Justine Bazamou îi aruncă o privire pierdută lui Malko, apoi spuse cu o voce firavă:

— Sunt eu, Mamie.

— Mamie?

De această dată, vocea lui Franz Smet trăda o stupefacţie nemascată.

— Adică… începu el.

Mamie se grăbi să precizeze:

— Sora mea a fost omorâtă, iar eu am vrut să se creadă că am fost eu. Îmi este foarte frică.

— A, idioţii! izbucni belgianul. Credeam că ai crăpat, târfă!

Abia atunci, zaireza arătă că are stofă de actriţă.

— O, „Sculă”, zise ea cu voce plângăreaţă, te rog să mă ierţi. Nu voiam să te fur, dar când am văzut toţi banii ăia…

— Dacă pun mână pe tine, îţi smulg sânii şi îţi scot maţele, mormăi Franz Smet. Să nu crezi că ai scăpat.

— „Sculă”, îl imploră ea, eu nu mai vreau banii ăia. Vreau să ţi-i dau înapoi.

Numai că nu-şi frângea mâinile. Malko o admira pe furiş.

Ea mai câştigă un pic de timp până când belgianul o întrebă:

— Unde eşti acum?

— La mine în cartier. Mă ascund.

— Şi banii?

— Îi am cu mine.

— Cum i-ai recuperat?

Ea avu un moment de ezitare înainte să-i răspundă:

— Am cerut înapoi valiza. Nu a deschis-o nimeni pentru că era încuiată cu cheia. A trebuit să mi-o dea.

— La Ambasada americană?

Era clar că nu credea nici o vorbuliţă. Mamie insistă:

— Da, le-a fost frică să nu fac scandal.

— Şi aveai valiza la tine la „parcelă”?

— Sigur că da. Dar ei nu mi-au cerut-o. Cum au intrat, au şi început să tragă.

Urmă din nou un moment de tăcere. Apoi, belgianul spuse cu o voce mai calmă:

— Bine. Aş vrea să te cred. Dacă sora ta e moartă acum, este numai vina ta. Şi a americanului tău blestemat. Ai făcut bine că m-ai sunat. Ştii un loc care se numeşte Beverly?

— Este în Binza, nu-i aşa?

— Da, obişnuiai să te fâţâi pe acolo…

— Da, ştiu unde e, făcu Mamie fără a se arăta vexată.

— OK. Atunci vino acolo diseară cu valiza. Pe la unsprezece, pe terasă. Dar dacă nu ai banii, mai bine nu veni…

Clac! Închisese telefonul. Mamie se uita acum la Malko îmbujorată ca la prima comuniune.

— A fost bine?

— A fost perfect.

Participase la versiunea tropicală a lui „Mandy-Ticăloasa”. Era dotată pentru a supravieţui, precum monstrul din filmul Alien… Numai că Mandy era mult mai isteaţă.

— Părea mulţumit, spuse Mamie veselă.

— Întotdeauna te bucuri când poţi să recuperezi trei sute cincizeci de mii de dolari, remarcă Malko.

Ea se uită la el cuprinsă de panică.

— Şi acum ce vom face? Eu nu am nici un ban.

Malko o privea vădit amuzat de naivitatea ei.

— „Sculă electrică” nu vine ca să-şi recupereze banii, ci ca să te omoare.

Capitolul X

Mamie făcu ochii mari.

— Să mă omoare! De ce s-o facă, dacă îi înapoiez banii?

— Pentru că ştii că se află la Kinshasa şi pentru că ai văzut valiza plină cu dolari. Şi pentru că a fost destul de nesăbuit ca să-ţi spună că face parte dintre oamenii „Terminatorului”. Şi, mai ales, că a venit să-l dea jos pe Kabila.

— Ce poate să facă? Kabila dispune de o groază de „Tach-Tach” ca să-l apere.

— Asta vreau şi eu să descopăr, zise Malko. În seara asta Franz Smet ne va întinde o cursă. O să-i întindem şi noi una ca să-l capturăm.

— Eu ce o să fac?

— Tu o să fii capra…

— Nu sunt capră, făcu ea ofensată.

— Aşa e o vorbă. Tu o să-l atragi ca să vină, altminteri, nu o să se arate în veci.

— Mi-e frică, zise ea.

— Nu trebuie să te temi de nimic, o asigură Malko. Voi aranja eu totul. Mai întâi ne ducem la ambasadă să luăm valiza.

— Şi banii?

— Nu ştiu încă.

— Eu vreau banii.

— Oricum îi vei primi când vei pleca din Zair, spuse Malko.

Fiindcă se făcuse târziu, îl sună pe Irving Scott ca să-i spună că sosesc. Ar fi o minciună dacă am recunoaşte că americanul s-a bucurat când a ascultat planul urzit de Malko.

— Sunteţi nebun dacă vă duceţi în *Beverly!* Nimeni nu se mai duce acolo de când s-a întors Kabila. Este foarte aproape de tabăra de la Tshatshi. Cartierul este plin de membrii DSP care nu au depus încă armele şi caută să se răzbune. Acum trei zile, i-au tăiat gâtul unui soldat din AFDL. Le-am interzis de formă oamenilor mei să se ducă acolo. Seara devine un loc extrem de periculos. *Beverly* e o cloacă frecventată de toate scursorile din Kinshasa.

Malko îl măsură din priviri.

— Doar dumneavoastră mi-aţi cerut să-l găsesc pe Franz

Smet, nu-i aşa?

— Da, însă…

— Eu rămân la convingerea că se coace ceva împotriva lui Kabila, îşi reluă Malko ideea. Fie că e aşa, fie că nu, credeţi că se va clătina din temelii? În definitiv, e problema dumneavoastră, nu a mea.

Irving Scott oftă de ţi se rupea sufletul.

— Ştiţi bine că nu e chiar atât de simplu. Preşedintele doreşte ca Zairul să fie o ţară stabilă, cu sau fără Kabila. De aceea, pe 13 februarie anul trecut, a avut loc la Washington o reuniune cu acest subiect, „classified and restricted”. A fost „clasată” la „Covert Operations”. Nu au participat decât şefii cei mari, adică „Big Shots”: secretarii executivi din Departamentul de Stat, de la Pentagon şi de la Casa Albă. Apoi, directorul nostru general, cel al DIA şi şeful staff-ului. Scopul acestei reuniuni: viitorul Zairului. Pe atunci, mai speram încă la un soi de tranziţie democratică. Însă Mobutu a sabotat-o, dar, până la urmă, a acceptat-o, iar Laurent-Desire Kabila a pus mâna pe putere… Aceasta este realitatea. Am fi preferat s-o împartă şi cu alţii. Acum e obligat să o facă, căci, dacă dă greş, se va instaura anarhia, zairezii se vor răzvrăti şi se va crea probabil o situaţie ca în Liberia. Atunci nu l-am ales pe Kabila, dar, pentru moment, îi mai acordăm o şansă. Dacă va deveni însă „nefrecventabil”, situaţia va fi cu totul alta. Am răspuns bine la întrebarea dumneavoastră? adăugă el cu ironie în glas.

— Absolut, recunoscu Malko. Deci, duşmanii lui Kabila sunt şi inamicii noştri.

— Sunteţi pe-aproape, admise şeful Centralei CIA.

— În concluzie, îl caut pe Franz Smet, zise Malko. Dacă e vreun complot, înseamnă că e amestecat. Mai am o întrebare suplimentară: dacă îl încolţesc în seara asta, ce fac?

— Îl predaţi celor din AFDL.

Tonul nu admitea replică.

— Şi dacă se aşază la masa tratativelor?

— Mai întâi îl ascultaţi, iar *după* aceea îl predaţi. Dacă într-adevăr unelteşte ceva, nu ne putem asuma riscul de a-l acoperi.

— Bine. Astă-seară am nevoie de Sam Strudwick.

— Nici o problemă. Vă dau numărul celularului şi îl anunţ. Mai vreţi şi altceva?

— Da, valiza cu dolari. Goală.

Irving Scott se ridică şi se duse la fişetul blindat.

— V-o dau, dar plină.

Malko avu senzaţia că nu a auzit bine.

— Plină? Deci aţi luat o hotărâre.

— Da, făcu americanul în timp ce scotea valiza din fişetul blindat. Nu pot să menţionez în mod *oficial* despre aceşti bani fără să-l „ud” pe Hughes Thomas. Datorită dumneavoastră, ştiu că nu a făcut nimic rău, ci doar o mică imprudenţă. Dar nu cred că celor de la Langley le va ajunge la urechi acest lucru. Deci, încredinţaţi-i valiza lui Justine Bazamou să facă ce ştie cu ea. Dar fiţi atent că lipsesc zece mii de dolari.

— Cinstit să fiu, spuse Malko, nu cred că se va obosi să-i numere. Să zicem că paza bună trece primejdia rea.

Irving Scott îi întinse valiza cu dolari.

— Noroc pentru diseară! Îndată ce veţi obţine un rezultat, sunaţi-mă pe telemobil. O să-l predăm împreună pe Franz Smet autorităţilor din această ţară.

*

* *

Când văzu valiza, ochii lui Mamie începură să strălucească precum cei ai copiilor în faţa unei jucărioare noi.

— Banii sunt înăuntru? suflă ea.

— Da.

Ea îl urmă până la Cherokee, în cu totul altă dispoziţie.

— Mergem la *Inter,* îi zise Malko lui Phocas.

— De ce la *Inter?* întrebă Mamie.

— Punem banii în seif ca să nu ţi-i fure, îi explică Malko.

Şocată încă, Mamie nu reacţionă în nici un fel, ci se uită lung la valiză. Pătrunseră în hotel prin intrarea din turn, apoi traversară toată aripa comercială legată de vechea clădire principală. Mamie făcu nişte ochi mari plin de încântare în faţa vitrinelor, de fapt, singurele din Kinshasa care ofereau adevărate produse de lux. Făcând pe clientul, Malko ceru să se ducă în sala unde se aflau seifurile. Un angajat îl încuie acolo împreună cu Mamie. Malko deschise seiful cu numărul unu, cel mai încăpător, apoi valiza. În faţa teancurilor de bancnote verzi, Mamie slobozi un oftat de încântare, întinse mâna spre ele şi începu să mângâie dolarii cum nu mângâiase probabil în viaţa ei un bărbat... Când Malko începu să aşeze teancurile în seif, ea scoase un ţipăt sfâşietor:

— Le laşi aici?!

— Sunt în siguranţă, zise Malko. Stau mai bine aici decât la

Hughes Thomas.

— Dacă nu vor să ni-i mai dea înapoi?

Malko izbucni în râs. Mamie mai avea multe de învăţat. Nebună de tristeţe, înşfăcă trei teancuri şi le azvârli în poşetă. Ca şi cum ar fi salvat obiectele cele mai de preţ dintr-un naufragiu. Apoi urmări atentă transferul dolarilor din valiză în seif.

Când toate teancurile au fost puse la adăpost, ea îl opri pe Malko ce se pregătea să încuie seiful. Cu ochii umeziţi, ea îi şopti în lingala:

— *Sibu Ngayi!*[24] Acum.

Cu abdomenul înainte, ea se freca de el căzută în extaz. Nici nu era nevoie să vorbeşti lingala ca să-ţi dai seama ce vrea. Se întoarse, oferindu-i crupa bine strânsă în frumoasa-i rochie albă, balansându-se imperceptibil. Malko simţi erecţia puternică. De partea cealaltă a uşii, un grup de presiune se agita fiindcă o vânzătoare oferea gogomanilor, pentru suma de zece dolari, „micuţa carte verde" scrisă de Laurent-Desire Kabila, o adunătură de orori cu iz tropicalo-marxist. Era cu siguranţă prima oară când sala seifurilor devenea teatrul unei scene ca aceasta…

Malko ridică rochia din mătase dezvăluind cascada intimă a coapselor lui Mamie neprotejată în nici un fel. Tânăra negresă duse mâna la seif şi mângâie teancul de dolari. De-abia fremătă puţin când Malko o pătrunse dintr-un singur elan, dar foarte încet, profitând de fiecare milimetru câştigat. Mamie dansa pe loc un fel de rumba, cu degetele încleştate pe teancul de bancnote. O simţea umedă, deschisă şi nu era nevoie să o mângâie ca să geamă sub asalturile lui. O pătrunse cu toată forţa până când explodă în ea. Mamie îl lăsă să se golească de tot, apoi se întoarse şi, stând pe vine, prinse membrul în gură, sorbind ultimele picături de erotism.

După ce se aranjă, Malko reuşi în fine să îndese teancurile în seif. Când ieşiră cu valiza goală, paznicul le aruncă o privire curioasă. Trebuie spus că se cunoştea de la o poştă că Mamie făcuse sex, după felul în care mergea de scotea şi morţii din groapă, iar crupa îi făcea chiar şi pe africani să se întoarcă în urma ei.

Ea îşi strecură mâna în buzunarul în care Malko pusese cheia şi murmură:

— Dacă vin eu cu cheia, îmi vor deschide?

Malko îi zâmbi.

[24] Iubeşte-mă! (n.a).

— Dacă ai semnat mai întâi, aşa cum am făcut eu…

Ea trase mâna dezamăgită.

— Chiar îmi dai banii?

— Dacă te porţi frumos, îi promise Malko glumind.

Imediat, Mamie se lipi strâns de el, nesinchisindu-se de oamenii care se îngrămădeau în jurul lor.

— Fac tot ce vrei, jură ea. Dacă mai ai chef, am o soră mai mică foarte frumuşică.

La Tropice, era foarte greu să rămâi un gentleman. Malko încerca să-şi concentreze atenţia asupra serii care va veni. S-ar putea să nu fie tot atât de plăcută.

*

* *

Lungit pe un pat mare şi nu prea înalt, Franz Smet, cu un pahar de Defender vechi de cinci ani în mână, privea evoluţia ultimei sale achiziţii, o tânără negresă de şaisprezece ani, finuţă, cu pulpe subţiri, dar cu nişte sâni absolut incredibili, ţuguiaţi ca ai manechinelor din ceară, dar moi şi fremătători…

— Dansează un pic, Mwana, îi spuse el.

Ascultătoare, fata începu să se balanseze în ritm de Sambolera. Era complet goală, cu excepţia unei bonete din dantelă, a unui şorţuleţ de subretă şi a pantofilor, avea graţie şi inocenţă, deşi îngurgitase deja kilometri de sex. „Scula electrică” simţi nişte furnicături ce anunţau apariţia plăcerii în pântece şi lăsă privirea spre sexul mort. Cu mult timp în urmă, pe când era mercenar, un glonţ tras aiurea…

Închise ochii pe jumătate. Când se afla aici, avea senzaţia că ultimele evenimente nici nu avuseseră loc, că Mobutu era tot în tabăra de la Tshatshi, iar prietenii lui, la putere. În urmă cu opt ani, când a ajuns în Zair, era lefter. Trândăvise ca gardă de corp a generalului Lopaka, bucuros nevoie mare că un alb aşa de bine făcut îl păzeşte. Ras în cap cum era, cu urechi clăpăuge, cu ochi foarte albaştri, nas acvilin, umeri de luptător şi statură impresionantă, Franz Smet îl întruchipa foarte bine pe ostaşul improvizat, dar cu o rest de viciu în el.

În epoca Mobutu, în domeniul în care activa, toate locurile bune erau ocupate totuşi de israelieni… S-a încumetat să apuce pe o nouă cale aproape dintr-o întâmplare.

Într-o zi, generalul Lopaka, ce era pentru care el devenise un fel de băiat bun la toate, l-a trimis în Belgia cu un catalog al arhitectului de interioare Claude Dalle, în care însemnase tot

ceea ce voia pentru noua lui casă, aflată alături de palatul din marmură al mareşalului Mobutu, plus o valiză plină cu dolari.

Îl mai însărcinase de asemenea şi cu procurarea unor casete video cu filme porno. După ce vizionase unele dintre ele, la întoarcere, Franz Smet şi-a spus că ar putea filma el chiar aici, în Kinshasa, cu o cameră de luat vederi, căci, slavă Domnului, de material uman nu ducea lipsă…

Începutul se derulase timid, doar cu poze clasice, fără nici un fel de regie. Dar asta l-a incitat şi acum simţea nevoia să joace şi el. Pentru uzul personal şi-a adus de la Bruxelles o colecţie de instrumente de plăcere de toate mărimile, unele făcând şi vibromasaj. Atunci, s-a filmat singur, cu o sculă pe măsura gabaritului său, plus vreo trei fetiţe pescuite de la *Savanana.* Ileo Lopaka juisase în pantalonii de la uniformă, văzând cum îşi „destupă" partenerele cu „scula electrică".

Acesta a fost începutul îmbogăţirii sale.

De două ori pe lună, Franz Smet le convoca pe fete şi filma. După aceea, seara se sfârşea în vila somptuoasă a generalului Lopaka sau în cea a lui Kongolo Mobutu, cu cele mai bune elemente… împrospătate fără încetare. Într-o ţară în care salariul de bază era de un dolar, recrutarea era floare la ureche…

Aceste casete multiplicate, luau drumul Africii de Sud, unde toţi sunt înnebuniţi după relaţiile mixte. Totul s-a năruit în urmă cu câteva săptămâni. Însoţindu-l pe protectorul său, generalul Lopaka, la Brazzaville, Franz Smet se gândea că nu-şi va mai vedea în veci vila superbă, materialul filmat de el şi „fetişcanele". Avea destui bani în Belgia ca să vină în vizită…

Mai apoi, într-o seară, după o sticlă de Defender împărţită frăţeşte, generalul Lopaka, care nu se liniştise după ce a fugit, i-a făcut o ofertă pe care n-a avut tăria s-o refuze: să se întoarcă la Kinshasa.

În graba lui, Ileo Lopaka lăsase în urmă milioane de dolari şi alte miliarde de zairi[25]. Pentru că era prieten bun cu guvernatorul Băncii Centrale din Zair, cumpărase cecuri în zairi cu cinci la sută din valoarea lor. Oficial, nu valorau nimic, deoarece bancherii nu mai deţineau nici măcar monede fiduciare. Numai guvernatorul avea putere de control asupra stocurilor de zairi şi de dolari. Eră de ajuns să-i împartă… Neavând încredere deplină în bănci, Lopaka îşi îndesase averea în cutii din metal ascunse într-un conteiner, dosit şi el în fundul unui subsol.

[25] Unitate monetară principală în Zair (n.t.).

Dacă mai punea vreodată piciorul în Zair, ar fi fost făcut bucăţele! Înţelegerea era simplă: Franz Smet trebuia să se întoarcă în mod clandestin la Kinshasa ca să recupereze banii cu ajutorul câtorva oameni de încredere din DSP devotaţi lui Lopaka, iar după aceea, să se folosească de o parte din ei ca să pună la punct o operaţiune pe care i-o explicase amănunţit generalul. Scopul era destabilizarea lui Laurent-Desire Kabila, ca să le permită membrilor mai prezentabili din tribul Mobutu să revină la putere.

La început, Franz Smet nu s-a arătat prea încântat, dar îi era teamă de Lopaka. Cel supranumit şi „Terminatorul” era în stare de orice, chiar să-l şi omoare. La urma urmei, dispunea de bani… Nu l-ar fi costat mai mult de o sută de mii de dolari ca să aranjeze această maşinaţie. Foştii din DSP de care avea să se folosească erau nişte hămesiţi şi avea influenţă asupra lor. Era de ajuns să-i denunţe după aceea la AFDL.

În final, belgianul a cedat şi s-a întors în Zair în pirogă, în toiul nopţii, primit de câţiva fideli foarte bine înarmaţi din DSP. Oamenii lui Kabila nu-l cunoşteau. Prin urmare, s-a instalat în vila lui. În timp ce pregătea lovitura pentru Lopaka şi-a reluat bunele obiceiuri. Oare nu trebuia să-şi construiască un alibi? Dacă oamenii din AFDL ar veni peste el, ar putea să spună că a început din nou să filmeze… Acest lucru nu deranja pe nimeni.

Totul a mers bine până în seara în care lucrurile s-au amestecat. Oamenii din DSP au adus cutiile cu dolari şi cu zairi. Făcuse imprudenţa să bea prea mult şi s-o lase pe Mamie lângă o comoară. După aceea, totul s-a transformat din rău în mai rău.

Mai întâi, nu ştia că zaireza era amanta unui diplomat american. Nu descoperise acest lucru decât o dată cu cadavrul lui Hughes Thomas, dar cel mai grav a fost că era vorba de un agent al CIA venit la Kinshasa. Bineînţeles că i-a ascuns acest lucru generalului Lopaka, altminteri acesta ar fi turbat de furie. Luând în considerare întorsătura pe care o luaseră lucrurile, o singură persoană devenea periculoasă: aceasta era Mamie. Sperase că îi va veni de hac foarte uşor, însă oamenii din DSP erau nişte brute imbecile. O rataseră! Acum a mai apărut un agent american nou despre care nu ştie ce rol are şi ce date deţine. Eşuase şi noua tentativă de a o elimina, în plus exista riscul de a-i alerta pe oamenii din AFDL.

Dar iată că împuţita asta de Mamie îi telefonase. A simţit imediat că e vorba de o cursă. Doar nu era nebună să se arunce

direct în gura lupului, decât dacă o împingea cineva de la spate. Cu toate acestea, nu putea să lase să-i scape o ocazie ca asta. O dată cu eliminarea lui Mamie, trecea şi pericolul.

Înveselit de această perspectivă, se retrase şi scoase dintr-o cutie cel mai mare instrument. Era un sex de măgar a cărui suprafaţă era acoperită cu mici ţinte din cauciuc. Îl prinse calm de pântece cu ajutorul curelelor. Fata se opri din dansat şi îl privi cu nelinişte. Franz Smet declanşă motorul electric. Toată partea de sus prinse să vibreze, zecile de ţinte din cauciuc tare se puseră în mişcare.

— Hai, apropie-te, îi zise el tinerei negrese. O să ne distrăm un pic.

Fata se îndreptă spre uşă. Franz Smet îşi urni din loc statura de un metru nouăzeci şi se năpusti spre ea cu monstruosul sex fals.

— Nu, şefule, nu!

Ea îl aştepta lipită de zid. Pe Franz Smet îl ungea pe suflet.

O prinse de mână şi o trase spre pat, unde el se întinse pe spate, forţând-o să-l încalece. În ochii lui de un albastru deschis, se citea răutatea. Se chinuia să-i zâmbească şi mângâie şoldurile victimei sale.

— O să ne distrăm de minune, făcu el. Nu-ţi fie frică. N-o să te doară…

O ridică cu o mână şi, cu cealaltă, ţinu vertical instrumentul care îi ţâşnea din pântece, în aşa fel încât vârful să atingă sexul fetei. Aceasta se cutremură.

— E mare, gemu ea.

— Ba nu!

Apăsă cu ambele mâini şoldurile firave. Simţi o uşoară rezistenţă, apoi fata slobozi un ţipăt. Instrumentul pătrunsese în ea zece centimetri. Franz Smet se destinse: acum nu putea să-l mai scape. Apăsă cu toată puterea şoldurile, pătrunzând-o centimetru cu centimetru. Zaireza începu să urle. Avea senzaţia că este străpunsă până în gât de membrul enorm. Corpul se acoperi cu o peliculă fină de sudoare.

Belgianul întoarse pe neobservate inelul ce declanşa motorul electric. Ţintele de cauciuc începură să se învârtească în mare viteză în vaginul fetei care urlă ca o apucată încercând zadarnic să se desprindă. Franz o prinse de sfârcuri şi o trase spre el, mişcând cu frenezie şi fără încetare din şale ca să-i afunde şi mai mult monstruosul instrument. Urletele ascuţite ale victimei îl

încântau. Avea senzaţia că o violează de-adevărat. Dar ea se zbătea atât, încât putea să-i scape. Lepădându-i sfârcurile, o rostogoli sub el şi o strivi cu greutatea lui, siluind-o cu ample mişcări de bazin.

Ea îl muşcă, dar el îi sparse buza cu dosul palmei. Mai profită puţin de ea până când îl învăluiră furnicăturile de plăcere. Din nefericire, era tot ce putea dovedi de acum înainte. Dezmeticit dintr-o dată, el opri motorul. Fata căzu pe podea lângă pat. Inspiră adânc în timp ce se uită la ceas. Mai rămăsese o oră, deci avea destul timp să facă un duş. Păşi peste fata nemişcată şi îl strigă pe Luther.

Îşi făcu apariţia o namilă de negru deşelat, un namibian care păzea casa ce aparţinea unui consilier de-al lui Mobutu. Situată la capătul unui drum înfundat care adăpostea reşedinţa ambasadorului Marocului, vila scăpase din vizorul celor de la AFDL. Trecuseră doar o singură dată ca să vadă dacă proprietarul era acasă. Luther s-a purtat admirabil, spunând că nu ştie nimic… Cel puţin, bine că vila luxos mobilată nu fusese jefuită de hoţi. În pivniţă se găseau lăzi pline cu sticle de şampanie Taittinger Comtes din 1988, cu sticle de Defender Succes vechi de doisprezece ani, de votcă, de Cointreau, de tequila, de coniac Gaston de Lagrange XO şi VSOP, cu toate cele necesare unui trai fericit.

Dedesubt, în cea de-a doua pivniţă secretă, Franz Smet a ascuns cutiile cu bani. Mai exista şi o ascunzătoare pentru arme ce conţinea un RPG 7, o mitralieră grea şi multă muniţie.

— Da, domnule Franz, zise namibianul.

— Ţii fata aici în seara asta până mă întorc eu.

Poate că şi el avea chef să se distreze un pic. Dar fata nu se mişca. Îşi spuse că, dacă ar putea să-i aplice şi lui Mamie acelaşi tratament, ar fi cel mai fericit bărbat din lume.

Lăsă apa călduţă să curgă pe trupu-i musculos. Până la urmă, nu regreta că s-a întors la Kinshasa. Dacă planul generalului Lopaka reuşea, el, Franz Smet, va deveni unul dintre oamenii cei mai puternici ai noului regim.

*

* *

Cu cascheta îndesată pe cap, Sam Strudwick termină de fixat cele două grenade defensive pe fundul valizei lui Mamie, cu mânerul îndreptat în sus. Câte un fir de gută lega cele două inele. Închise capacul cu mare grijă, se asigură că încuietoarea e

bună, apoi trase încetişor cele două fire de gută care ieşeau în afară şi aşteptă zgomotul inelului care sărea din locaş.

Apoi tăie cele două capete ale firelor care ieşeau în afară şi le introduse cu vârful cuţitului în valiză. Cele două mânere erau ţinute nemişcate doar de capacul valizei. De îndată ce era deschisă, grenadele îşi schimbau poziţia, declanşând astfel focosul. După trei secunde, grenadele defensive vor exploda, distrugând totul pe o rază de zece metri. Cu un zâmbet larg, americanul îi întinse valiza lui Mamie.

— Uite, e pentru prietenii tăi! Dacă se vor atinge vreodată de valiza ta, nu vor fi dezamăgiţi de călătorie.

Mamie se uită îngrozită la valiză.

— Nu explodează acum?

— Nu, îţi jur.

Deşi scopul nu era să-l omoare pe Franz Smet, ci doar să-l prindă, Malko nu se opusese când a fost vorba de valiza-capcană. În asemenea situaţii, nu se ştie niciodată ce întorsătură pot lua lucrurile. În definitiv, paza bună trece primejdia rea.

Capitolul XI

Mamie tremura ca varga, deşi afară erau treizeci şi două de grade. De-abia se atinsese de bere şi încerca să nu se mai gândească la nimic. Venise din La Gombe cu taxiul, care o lăsă cu un sfert de oră mai devreme în faţa localului *Beverly,* jumătate discotecă, jumătate cafenea. Era puţin mai retras de la bulevardul Makanda-Kaboli, aflat în cartierul Binza-Campagne, la mai puţin de un kilometru de tabăra din Tshatshi, cartierul general al Diviziei speciale prezidenţiale. Odinioară, *Beverly* era localul preferat al membrilor DSP. De la venirea lui Kabila, se ascundeau sau circulau pe la periferie, în cartierele în care se simţeau ca la ei acasă.

Cu cât taxiul se afunda în vechiul oraş, cu atât traficul era mai puţin dens. Binza-Campagne semăna cu o aşezare părăsită. Nici o lumină, nici o maşină şi aproape nici un pieton.

O dată cu lăsarea nopţii, oamenii se zăvorau în case. Nici măcar taxiurile nu mai circulau. Viaţa îşi relua cursul o dată cu apariţia primelor raze de soare.

Mamie privi în jur. Terasa era înţesată de lume. Majoritatea era formată din bărbaţi. Bineînţeles aceia care nu-şi permiteau să plătească înăuntru o bere cu un dolar. Mai erau şi câteva perechi. Ea era singura femeie neînsoţită. Ca să treacă neobservată, ea s-a îmbrăcat într-un fel de eşarfă care îi ascundea corpul de la gât până la glezne. Cum stătea aşa, cu valiza aşezată alături pe un scaun, semăna cu o săteancă în trecere.

La două mese de ea, se afla Phocas, nu prea liniştit. Când ajunsese ea, el era deja acolo, ascunzând sub tricou un Browning pe care i-l dăduse Sam Strudwick. Fostul puşcaş marin nu precupeţi nici un efort şi îi zise în mare viteză:

— Dacă se împute treaba, ţii braţul întins şi tragi în mulţime. Ai paişpe gloanţe.

Ca să evite orice manevră inutilă, Sam Strudwick puse un cartuş pe ţeavă şi ridică piedica. Nu-i mai rămânea decât să apese pe trăgaci… Din fericire, Phocas îşi făcuse stagiul în armata burundeză. Se găsea acolo doar în cazul în care s-ar fi produs o nenorocire. Planul gândit de Malko era că Franz Smet

sau prietenii săi o vor duce pe Mamie împreună cu comoara ei, apoi o vor omorî lent cu rafinamentul de rigoare. Malko şi fostul puşcaş marin stăteau în Cherokee-ul parcat în apropierea sălii de dans, cu vedere directă spre Mamie. Geamurile fumurii împiedicau privirile indiscrete să vadă că erau albi. În acest cartier, *mundeles* nu erau bine văzuţi.

Mamie se uită la ceasul ei nou-nouţ. Era un Breitling *Lady J.* din oţel combinat cu aur, rezistent la apă până la adâncimea de două sute de metri. Fireşte că ea nu avea intenţia să coboare la asemenea adâncime, dar se simţea flatată să poarte această minune a tehnicii avangardiste, cumpărată de la galeriile hotelului *Intercontinental,* după escapada din sala seifurilor. Nu ar fi reuşit să-şi ofere un ceas ce a costat douăsprezece mii trei sute de dolari, dacă nu înşfăca teancul de dolari din valiză.

De când a sosit, nu s-au scurs decât douăsprezece minute. I s-a părut că a trecut un secol. Încercă să bea puţină bere, dar nu putea din cauza nodului ce i se pusese în gât. De fiecare dată când se apropia o maşină, pulsul ţâşnea ca o rachetă, întorcea întruna capul spre parcare să se asigure că Cherokee era tot acolo. Din locul în care se afla, maşina părea goală. Alungă roiul de insecte ce zburau în jurul feţei. Peruca i se lipise de cap din cauza transpiraţiei.

Deodată, îi atraseră atenţia trei bărbaţi ce se iviră din *Beverly,* aparent piliţi, râzând şi vorbind tare. Se duseră spre parcare, lucru care îi determină să traverseze terasa. Mamie îi observă cu vădită curiozitate, mai degrabă ca să uite tristeţea. Tipi ca aceştia văzuse cu miile. De obicei încercau s-o violeze.

Deodată, inima începu să bată cu putere. Îl recunoscu pe cel ce mergea înainte: era Martin, un sergent din DSP, garda de corp a fiului lui Mobutu, e adevărat, cu mici întreruperi, cunoscut pentru cruzimea lui. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că a rămas în Kinshasa. Îşi dădu seama imediat că cei trei bărbaţi se îndreaptă chiar spre ea. Paralizată ca un iepuraş în faţa unui şarpe, nu făcu nici un gest, cu răsuflarea tăiată, cu privirea fixă şi creierul golit de gânduri. Fără să se oprească, Martin îşi strecură brusc mâna sub cămaşă. Deşi avusese intenţii bune, Mamie, dintr-un salt, o şterse rapid, atât cât îi permiteau veşmintele, îndreptându-se spre parcare. Dar uită valiza.

După câţiva metri se întoarse. Martin o urmărea cu un pumnal cu lamă lungă în mână, în timp ce acoliţii lui puseseră stăpânire pe valiză. Sărind în picioare, Phocas nu ştia cum să acţioneze.

Farurile Cherokee-ului se aprinseră, iar Martin se opri brusc. După ce se lămuri, se întoarse strigând plin de turbare şi se duse lângă acoliţii lui. Toţi trei se urcară într-un Daihutzu alb, parcat în cealaltă parte a terasei şi porniră numaidecât.

Când ajunse la Cherokee, Mamie se aruncă înăuntru ca şi cum s-ar fi aruncat dintr-o casă în flăcări.

— Ai văzut! A vrut să mă omoare!

Malko tocmai pornea motorul. Ocoli terasa, culegându-l pe Phocas din mers.

— S-au dus spre Tshatshi! zise burundezul. Pe aici!

În timp ce Malko căuta locul unde era parcată maşina albă, aceasta dispăru. Se îndreptară spre nord, dar nu zăriră nimic, până ajunseră la o intersecţie de pe bulevardul Deviniere. Nu merita osteneala să meargă mai departe. Trecuseră deja de zeci de drumuri care aveau mai multe ramificaţii. Acum ei se aflau într-o situaţie dificilă, deoarece puteau fi zăriţi de departe. Locul era infect. Mai existau încă hoţi, ca pe vremea în care oamenii ocoleau ca să nu treacă prin faţa taberei de la Tshatshi.

Malko merse din întâmplare până la palatul de marmură, fosta reşedinţă abandonată a lui Mobutu, cu grădina zoologică pustie şi se întoarse pe acelaşi drum, furios că a dat greş. Franz Smet nu s-a arătat, iar complicii lui îi scăpaseră printre degete. Oricum, era bucuros că Mamie nu păţise nimic… Stând în spatele maşinii, dădea de zor din gură:

— L-ai văzut pe nemernicul ăla? zise ea indignată, voia să…

Dar nu avu timp să termine fraza. Liniştea nopţii fu destrămată de o explozie surdă, undeva în dreapta lor, iar o jerbă de flăcări ţâşni din întuneric.

— Grenadele! strigă Sam Strudwick încântat.

Prietenii lui Franz Smet nu rezistaseră dorinţei de a pune mâna pe dolari… Malko se angajă pe primul drum din dreapta, se rătăci, se întoarse tot pe acolo şi, în final, orientându-se după flăcări, ajunse în faţa unei case care ardea. Focul lumina nişte siluete în semiîntuneric: erau vecinii curioşi să vadă ce se întâmplă. Baraca ardea ca o torţă. Era imposibil să pătrunzi înăuntru.

— Cred că au murit cu toţii, presupuse Malko.

Deodată, de lângă casă apăru o siluetă, desprinsă parcă din flăcări. Era un negru mic de statură. Înconjură casa, traversând în goană fără să dea atenţie Cherokee-ului şi se urcă în Daihutzu alb, parcat puţin mai încolo.

— Aduceţi-l aici! strigă Malko.

Phocas şi Sam Strudwick săriseră deja din maşină în clipa în care o explozie violentă spulberă şi ce mai rămăsese din baracă. Fie din cauza muniţiei sau vreunei rachete. Flăcările începură să pârlească pomii. Îngroziţi şi văzând că nu au ce să fure, vecinii începură să se întoarcă pe rând la casele lor.

La această depărtare de centrul oraşului, erau puţine şanse ca pompierii să intervină. Phocas şi fostul puşcaş marin apărură târându-l pe negrul mititel şi înspăimântat după ei. Îl urcară cu forţa în maşină, lângă Mamie. Aceasta scoase un urlet isteric.

— El era cu ei! Trebuie să-l omorâţi!

Dar nimeni nu avu timp să facă un gest. În lumina farurilor, Malko văzu ivindu-se o camionetă cu platformă şi oprindu-se în faţa casei în flăcări. Din ea coborâră vreo doisprezece soldaţi cu berete roşii. Unii dintre ei se îndreptară spre casă, alţii înconjurară maşina lui Malko. Un soldat bătu în geam cu vârful rachetei din aruncătorul RPG 7 ca să-i deschidă.

În aceste condiţii, nu aveau nimic de discutat... Malko, Phocas, Sam Strudwick şi Mamie fură imediat înconjuraţi. Soldaţii tuţi erau nervoşi. Ei îl zăriră pe „prizonier” ghemuit în Cherokee şi îl scoaseră afară, examinându-l pe toate părţile. Schimbară câteva vorbe cu el. Pe neaşteptate, unul dintre soldaţi îl lovi în faţă cu patul armei, tăindu-i obrazul până la os. Se prăbuşi la pământ şi toţi începură să-i care picioare şi pumni. Malko vru să intervină, dar se trezi cu ţeava Kalaşnikovului în burtă. Culasa era trasă, încărcătorul plin, iar el se găsea la un pas de eternitate.

Phocas îi veni imediat în ajutor abordându-l pe soldat în swahili... Lucrurile se mai calmară, chiar şi pentru negrul trântit la pământ. După ce îl scotociră peste tot, doi soldaţi îl hărţuiau cu întrebări. Îl mai loviră puţin, apoi îl forţară să se ridice, cu faţa plină de sânge, continuând să-l interogheze. De fiecare dată când ezita sau se bâlbâia, era chemat la ordine cu o lovitură de picior sau cu patul puştii.

— De ce sunt atât de înverşunaţi împotriva lui? întrebă Malko indignat.

— Pentru că este un FAR, şopti Phocas. M-am gândit de cum l-am văzut. Este un hutu din fosta armată ruandeză, un „exterminator”...

La lumina farurilor, interogatoriul continua cu o brutalitate nemaiîntâlnită. Îl mai controlau încă pe prizonier, apoi soldaţii examinară actele găsite asupra lui. Se pare că le plăcuse ce

văzură: o lovitură formidabilă cu patul puştii îl făcu să se încovoaie, iar militarii începură din nou să-l bată culcându-l la pământ. Jenat, Phocas se întoarse către Malko:

— L-au identificat. Este unul dintre şefii miliţiei interharmwe hutu. Cei care au masacrat populaţia tuţi în Rwanda. A fugit de acolo şi s-a refugiat în tabăra de la Tingi-Tingi. A scăpat de militarii din Alianţă fugind împreună cu armata lui Mobutu.

Făcut ghemotoc, hutu încerca să scape de loviturile soldaţilor.

— De ce se poartă în halul ăsta cu el? întrebă Malko.

— A comis multe crime, zise Phocas cu voce gravă. A dat foc bisericilor în care se aflau femei şi copii. Nu are nici o şansă să scape. Printre soldaţi cred că se află vreunul provenit din satele pe care le-a distrus.

Un militar se apropie de Phocas cu o carte de identitate ruandeză în mână şi i-o arătă.

— Îl cheamă Theo Musabye Mungo, zise burundezul, Este şeful miliţiei interharmwe din satul acesta. A dat multă bătaie de cap…

Cam dulceagă această observaţie, când te gândeşti că a ars de vii femei şi copii într-o biserică. În acest cartier pierdut din Kinshasa, istoria îi încolţeşte pe criminali. Miliţiile armatei ruandeze hutu, răspunzătoare de genocidul din 1994, au masacrat cel puţin cinci sute de mii de persoane din rândurile populaţiei tuţi, în Rwanda. Malko îi înţelegea acum pe aceşti soldaţi. Situaţia se asemăna cu aceea din 1945, când nişte evrei au reuşit să pună mâna pe un SS-ist.

Lovindu-l cu patul puştii, ei îl obligară pe hutu să se urce în camionetă, apoi, un soldat îi spuse politicos lui Malko că trebuia să-i ia şi pe ei. Nici nu se discuta. Phocas încercă, dar fu pus imediat la punct. Mută de groază, Mamie se transformase în stană de piatră.

Unul dintre soldaţi trecu la volanul Cherokee-ului, altul se urcă în spate ca să-i supravegheze. Malko făcu o ultimă tentativă.

— Phocas, spune-le că e o maşină diplomatică ce aparţine Ambasadei americane.

Soldatul tuţi îi aruncă lui Phocas o privire întrebătoare. Nu ştia că făceau parte din Corpul Diplomatic… Mamie îşi lipi gura de urechea lui Malko. Buzele îi tremurau.

— Sunt soldaţi tuţi şi ne vor omorî! îi şopti ea.

— Nu e adevărat, o asigură Malko. E doar o neînţelegere.

Dar neînţelegerea nu s-a lămurit nici când cele două vehicule au ajuns în oraş. La lumina unui felinar, Malko desluşi un număr

de pe un zid: 17. Se aflau pe bulevardul Justiţiei, la numărul 17, ce adăpostea sediul Serviciului de Securitate al Alianţei, pe care Irving Scott, şeful Centralei CIA, cu drăgălăşenie l-a supranumit Gestapo-ul local…

Coborâră, iar soldaţii îi controlară peste tot. Aici neînţelegerea deveni şi mai gravă când descoperiră, pe rând, pistolul lui Malko, al lui Sam Strudwick şi pe cel al lui Phocas. Schimbară în swahili câteva vorbe nervoase. Pământiu la faţă de frică, Phocas zise încetişor:

— Ne-au luat drept mercenari de-ai lui Mobutu.

Mercenarul întruchipa fantoma a tot ceea ce însemna mişcare de eliberare africană. Soldaţii trecură pistoalele din mână în mână. Cel al lui Phocas, cu un glonţ pe ţeavă şi pregătit de tragere, îi interesa cel mai tare. Lui Sam Strudwick îi veni ideea să le arate legitimaţia prin care dovedea că face parte din USDS, dar tot nu rezolvă nimic.

— Spune-le cine suntem, îi ceru Malko lui Phocas. Să anunţe Ambasada americană.

— Am încercat făcu burundezul, dar nu mă cred deloc. Apoi, mai e şi hutu ăsta. Este neplăcut.

Îi împinseră în curte cu vârful Kalaşnikovului, apoi înăuntrul clădirii. Hutu era lungit pe podea, iar Unul dintre soldaţi sărea pe burta lui… Intrigat, Malko înaintă spre ei. Dar o lovitură violentă cu patul armei în şale îl trânti la pământ. Auzi zgomotul culasei unui Kalaşnikov, pe urmă protestele lui Phocas. El îl ajută să se ridice şi îi şopti la ureche:

— Nu trebuie să-i iei apărarea, sunt furioşi foc. Este un exterminator.

— Celularul a rămas în maşină, ar trebui să-l recuperăm şi să-l sunăm pe Irving Scott.

Phocas nu mai avu timp să se gândească. Soldaţii îi împinseră pe toţi patru pe nişte scări unde plutea un miros de grăsime amestecat cu oţet care îţi întorcea stomacul pe dos. Jos, pe un coridor strâmt şi slab luminat, ce puţea a urină şi a mucegai, erau aliniate vreo zece uşi din fier. Un soldat o deschise pe una dintre ele şi îi băgă pe rând într-o celulă pătrată unde era doar o găleată pentru nevoi. Nu exista nici pat, nici chiuvetă, nici măcar o crăpătură, iar pe podeaua din pământ bătătorit alergau libărcile în toate părţile. O duhoare de grăsime, greţoasă şi nedefinită, plutea în aerul îmbâcsit. Dâre suspecte brăzdau zidurile din ciment netencuit. Unicul bec dădea o lumină gălbuie,

ce cădea din tavanul înalt de trei metri. Uşa fu trântită.

Phocas se aşeză primul pe pământ cu spatele lipit de perete. Urmară, pe rând, Sam Strudwick, Malko şi Mamie. Nici nu aveau altceva de făcut. În liniştea absolută, împietrită, Mamie nu se putea opri din tremurat.

— Or să ne omoare, murmură ea, or să ne omoare.

Sam Strudwick se răsti la ea:

— Poate pe tine, dar nu şi pe noi, nişte *mundeles.* Se cunoaşte prea bine că, în Africa, albii sunt luaţi în evidenţă. Au numere…

Mulţumit de gluma lui proastă, scotoci prin buzunarele vestei de fotograf şi găsi o ţigară şi o brichetă Zippo, ornată cu o superbă gravură din anii ‘40 ce înfăţişa o tânără aproape goală, pe care o deschise cu zgomotul caracteristic. Începu să fumeze…

Malko se uită la ceasul marca Breitling *Crosswind* cu cifrele şi acele albe lucind uşor în întuneric. Se făcuse aproape ora unu dimineaţa. Expediţia lor se terminase prost. La Kinshasa, domnea legea arbitrarului. Militarii tuţi nu dădeau socoteală nimănui, puteau fi reţinuţi o zi, o lună sau chiar mai mult. Ori, pur şi simplu, să fie executaţi, dacă asta era pe placul vreunui şefişor. Câteva mii de hutu „exterminatori” fuseseră masacraţi în linişte de trupele lui Kabila lângă Kisangani. Când soldaţii din AFDL au intrat în Kinshasa purificarea, deşi a fost scurtă şi limitată, s-a făcut în mod brutal. Atunci au fost executaţi două sute de membri ai DST, plus câţiva hoţi, fără nici un fel de proces. Vreo douăzeci de răniţi hutu şi câţiva membri FAR îngrijiţi la Mamayemo au fost răpiţi de militarii din Alianţă, duşi într-o tabără şi împuşcaţi.

În fundul acestei carcere, se simţeau ca pe altă planetă. Nu puteau să intre în legătură cu lumea de afară. Malko regreta nespus că nu avea un Breitling Emergency, căci acest ceas, conceput pentru piloţii aflaţi la ananghie, conţine un emiţător radio automat care se activează în momentul în care tragi mica antenă încolăcită în capac. Semnalul automat permite reperarea locului de unde este emis. Evident, acest tip de ceas nu a fost conceput pentru a striga după ajutor dintr-o închisoare, dar şmecheria ar fi mers.

Dacă tot nu puteau să cheme pe nimeni în ajutor, măcar să încerce să doarmă. Mamie veni să se cuibărească lângă el şi îi şopti la ureche:

— Crezi că ne vor lăsa să plecăm?

— Bineînţeles, o linişti Malko. Mâine totul se va aranja.

*

* *

Franz Smet se învârtea ca un leu în cuşcă prin salon, fumând ţigară de la ţigară. Nu primise nici o veste de la echipa lui condusă de Martin, omul de încredere, pe cât de crud, pe atât de viclean. Era cinci dimineaţa şi el nu închisese un ochi. Nu îndrăznea să se aventureze afară din casă în toiul nopţii. Acum soldaţii lui Kabila opreau toate vehiculele. Trebuia să aştepte să se facă ziuă ca să se ducă la casa unde se ascundea Martin.

Ca să-şi omoare timpul, îşi făcu o cafea şi frunzări cataloagele arhitectului Claude Dalle găsite pe acolo. Asta îi mai limpezea creierii. Începuse şi el să-şi mobileze apartamentul din Bruxelles, lambrisat tot numai cu lemn de nuc, în stilul „Art deco”. Dacă afacerea mergea, putea să-şi permită mobilierul acoperit cu tapiţerie Versace, rămas într-o expoziţie a arhitectului în capitala Belgiei.

Se uită mult timp în catalog, până la ivirea zorilor. După ce îşi strecură un pistol Browning la centură, scoase din garaj o modestă Toyota şi se îndreptă spre Binza. Aici era multă animaţie: maxi-taxi ticsite până la refuz, camioane cu muncitori care stăteau în picioare ca sardelele, pietoni şi iar pietoni. Chiar şi un maxi-taxi era prea scump pentru majoritatea locuitorilor din Kinshasa.

Belgianul ajunse la Binza şi o luă înspre nord. Din cauza podului distrus din partea vestică a bulevardului 30 Iunie, trebuia să ocolească foarte mult. Când întoarse cu mare precauţie pe drumul neasfaltat ce ducea la casa lui Martin, pulsul se acceleră ca o rachetă. Maşina era acolo, dar din casă nu mai rămăsese decât o ruină fumegândă. Pompierii nu se osteniseră să vină să stingă incendiul. Câţiva vecini răscoleau printre rămăşiţe căutând să fure ce le cădea în mână. Dintre ruine se ivi un bărbat ce căra în cârcă un congelator... Belgianul nici nu mai încetini, grijuliu să nu atragă atenţia şi plecă spre palatul de marmură, cu gustul de cenuşă în gură şi cu frica-n sân. Primul reflex îl conduse spre malul fluviului, însă panica oarbă îi dădea ghes să fugă din Kinshasa fără să mai piardă o clipă.

Nu ştia ce avea să se întâmple în continuare, dar, dacă oamenii din Alianţă îi descopereau prezenţa la Kinshasa, era terminat... Or, Martin ştia unde se ascunde. Dacă murise, asta era, dacă nu...

Ajunse pe malul fluviului Zair înjurând printre dinţi. Pe panta

plină cu iarbă ce cobora lin până la apă, în faţa reşedinţei ambasadorului Germaniei, forfotea o mulţime pestriţă, cărând care mai de care nişte pachete neobişnuite şi urcând încetişor dinspre fluviu, pe care soldaţii cu berete roşii o filtra şi o percheziţiona. Erau refugiaţii din Brazzaville. În sensul celălalt, traficanţi modeşti transportau canistre cu benzină şi hrană, lucruri ce nu se găseau în Brazzaville.

Soldaţii răscoleau bagajele tuturor celor care soseau, căutând arme. Franz Smet se gândi că un alb care voia să călătorească în pirogă ar atrage atenţia militarilor tuţi. O luă din loc, tăind-o prin mulţimea compactă. De nicăieri apăruse dintr-o dată un sat cu restaurante ambulante, cu negustori, cu taxiuri şi, pretutindeni, oameni aşezaţi direct pe sol, îngrămădiţi unii în alţii, neştiind care încotro s-o apuce... Belgianul nu se simţea în siguranţă decât o dată ieşit din aglomeraţia asta. Se învârti câteva minute prin La Gombe, ca o muscă ameţită într-un borcan. Kinshasa reprezenta o capcană. Nu se punea problema să se ducă la aeroport. Căile spre interiorul ţării erau impracticabile. Nu îndrăznea să se folosească nici de telefonul celular, căci americanii probabil că ascultau. Pentru moment, nimeni în afară de Mamie nu ştia că se află la Kinshasa. Dacă ar căuta-o, pericolul ar fi de zece ori mai mare.

Se gândi iarăşi la ticăloasa de Mamie. Ce s-o fi întâmplat cu ea? Dacă locuinţa ar fi fost distrusă de un incendiu accidental, l-ar fi sunat. Acum nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie: să continue planul „cobra” pus la cale de generalul Lopaka şi să se străduiască să-i reuşească. Din fericire, Martin a fost doar o verigă pe care a putut să se bazeze. Se rugă din răsputeri ca toată lumea să fi pierit în incendiu.

*

* *

Urletele înfricoşătoare şi neomeneşti răzbăteau prin zidul de cărămidă. Asta ţinea de mai bine de o jumătate de oră. Malko bătu zadarnic cu pumnii în uşă. Mamie era albă ca varul, iar Phocas n-o ducea nici el prea bine.

— Îl torturează, zise Malko.

Fireşte că era vorba despre hutu capturat o dată cu ei... sipetele sale le îngheţa sângele în vene. Erau de nesuportat. Phocas se ridică, se lipi de uşă şi începu să strige în swahili în timp ce bătea cu pumnii în uşa metalică.

După zece minute, în fine, zăvorul se răsuci în încuietoare, în

cadrul uşii apărând un soldat cu beretă roşie care aţinti Kalaşnikovul asupra lor cu o figură răutăcioasă. Phocas se lansă în nişte explicaţii lungi, dar nu reuşi să-l lămurească, însă, după câteva clipe, soldatul întinse mâna şi întrebă coborând vocea:

— *Leta dollars?*[26]

— Vrea nişte dolari, traduse Phocas.

Malko scoase două bancnote de zece dolari din buzunar. Brusc, soldatul deveni mai prietenos şi răspunse la întrebările lui Phocas. Un urlet şi mai atroce venit din celula vecină îi făcu să se înfioare.

— Să le spună să înceteze! zise cu autoritate Malko.

Phocas discută din nou cu soldatul, apoi spuse dezolat:

— Nu se poate! Este doar sergent. Cei din celula de alături sunt ofiţeri. Supravieţuitori ai genocidului. Dar vrea să ne ducă la ei. Le veţi explica situaţia noastră.

— Rămâneţi aici, le ordonă Malko lui Mamie şi lui Sam Strudwick.

Ieşi pe culoar şi respiră aerul jilav şi greţos. Foarte mândru de el, soldatul tuţi deschise uşa celulei vecine luminată doar de un bec chior. Trei bărbaţi camuflaţi îl înconjurau pe al patrulea legat fedeleş pe o bancă. Era hutu „exterminatorul”, cel arestat o dată cu ei. Fiind cu picioarele imobilizate şi cu mâinile legate la spate, nu avea cum să scape. Faţa era o masă sângerândă, iar nasul atât de zdrelit, încât părea îndesat înăuntru. Pieptul brăzdat de înţepături de pumnal nu arăta deloc bine…

Cu groază, Malko remarcă un amănunt înfiorător: îi tăiaseră urechile, iar sângele se prelingea din răni pe umeri şi pe piept. Văzându-i pe Malko şi pe Phocas, cei doi militari se opriră locului cu nişte figuri severe. Sergentul vorbi primul, apoi Phocas continuă cu insistenţă. Încet-încet, feţele începură să se destindă. Unul dintre ofiţeri i se adresă lui Malko în engleză:

— Îl pedepsim pe omul acesta care a comis crime abominabile în ţara noastră. A ars de vii douăzeci de copii într-o biserică, cu ajutorul preotului. Pe acesta l-am găsit deja la Tingi-Tingi şi a plătit pentru fapta lui. L-am tras în ţeapă şi a murit deshidratându-se în soare. Şi acesta va plăti, nici o grijă.

Vecinul luă o tavă din metal pe care erau două chestii negricioase, o apropie de faţa prizonierului, dar acesta dădu capul pe spate.

— Ce îi faceţi? întrebă Malko.

[26] Aveţi dolarii? În swahili (n.a.).

— Înainte să moară, trebuie să-şi mănânce urechile! zise calm ofiţerul tuţi. Asta va fi pedeapsa lui.

Malko simţi cum i se face pielea de găină. Era un lucru sălbatic. Atenţi şi delicaţi, călăii tăiaseră urechile în bucăţele, fireşte ca să le facă mai uşor de înghiţit. Malko încercă un ultim demers.

— Omul ăsta a participat la complotul împotriva preşedintelui Kabila. Trebuie interogat, nu omorât…

Nimeni nu-l mai asculta. Cum prizonierul dădea capul pe spate ca să evite groaznica mâncare, un soldat tuţi îl înţepă violent cu pumnalul, declanşând un alt urlet. Sergentul îi împinse pe Malko şi pe Phocas afară din celulă. Cei trei ofiţeri abia dacă ascultară explicaţiile lui Malko. Aveau ceva mai bun de făcut. Strigătele inumane se auziră din nou. Lui Malko îi venea să-şi astupe urechile.

Uşa celulei se trânti în faţa lor, însă ţipetele răzbăteau până la ei, când ca nişte schelălăieli disperate, când urlete ascuţite, alternate cu momente de linişte întrerupte apoi de alte strigăte atroce. Malko se strădui să nu se mai gândească la ce putea îndura prizonierul. Mereu aceeaşi poveste. Oare poate să-l înduioşeze soarta unui om care a ars de vii nişte copii?…

Morala creştină îşi are limitele ei, iar legea talionului, avantajele sale. Deodată, se auzi un gâlgâit oribil urmat de un acces de tuse.

Apoi se lăsă tăcerea. Fără voia lui, Malko pândea. Aştepta să mai audă din nou un strigăt, dar nu se întâmplă nimic.

— Cred că a murit, conchise Phocas.

Ceasul lui Malko arăta ora opt şi zece dimineaţa. Nu îi era foame deloc, dar murea de sete. Nu îi venea să creadă că nu intervenea nimeni pentru ei. Îndată ce Irving Scott îşi va da seama de dispariţia lor, va răscoli şi cerul şi pământul ca să-i găsească… Dar cum? Având în vedere starea de dezorganizare în care se afla Alianţa, vestea arestării lor poate că nici nu era cunoscută în sferele sus-puse.

Către prânz, uşa se deschise, iar un sergent tuţi aduse o farfurie cu manioc pe jumătate putrezit şi pungi din plastic pline cu apă. Părea îngrijorat şi schimbă în şoaptă câteva cuvinte cu Phocas. Acesta traduse:

— Prizonierul a murit. S-a înecat cu o bucată de ureche pe care l-au forţat s-o înghită. N-au mai apucat să i-o dea pe toată. Totul s-a petrecut foarte repede.

Un accident, ce mai încolo şi-ncoace... Un accident nefericit. Malko era dărâmat. Se găsea într-adevăr la nişte sălbatici.

— Nu l-au interogat? întrebă el.

Sergentul clătină din cap.

— Nu au mai avut timp. A murit prea repede.

— Când au de gând să ne elibereze? întrebă Malko.

Phocas îi traduse, dar sergentul, pus în încurcătură, nu răspunse.

— Cereţi-i să telefoneze la Ambasada americană, îi sugeră Malko.

— Nu are telefon, tălmăci Phocas şi-apoi, îi e teamă că ar putea fi pedepsit.

Înainte să părăsească celula, sergentul îi şopti ceva lui Phocas, iar burundezul se făcu pământiu. După ce închise uşa, le spuse cu voce încordată:

— Şefule, e rău de tot. Spune că la noapte ne vor transfera în tabăra de la Kokolo pentru că ofiţerii s-au înfuriat că am intervenit să-l cruţe pe exterminator.

Malko simţi un sloi de gheaţă coborând pe şira spinării. Tabăra de la Kokolo este locul în care ocupanţii ruandezi îşi reglau liniştiţi conturile fără ştirea preşedintelui Laurent-Desire Kabila. Acolo unde răniţii hutu răpiţi din spitalul Mamayemo au fost transferaţi şi ucişi.

Capitolul XII

— Dar şi dumneavoastră sunteţi tuţi, observă Malko. Cum ar putea oare să vă facă rău?

— Poate cred că m-aţi plătit, mărturisi Phocas stânjenit.

Malko auzi paşii sergentului care se îndepărtau pe culoar.

Şi Irving Scott care era sigur că guvernul lui Kabila nu mai dispunea de serviciile de securitate! În fiecare zi, mii de oameni treceau prin acest „centru de interogare”, în inima oraşului, unde părea că nu se întâmplă nimic.

Odată ajunşi în tabăra de la Kokolo, se vor afla cu totul în mâinile soldaţilor ruandezi. Mamie se făcuse mică de tot şi nu se mai gândea nici la averea care o aştepta în seiful de la *Intercontinental...* Malko îşi reţinea cu greu furia. Era un adevărat dezastru să fii ameninţat tocmai de aceia pe care vrei să-i ajuţi. Nu se atinsese nici de mâncarea scârboasă, nici de apa în care trebuie să se fi adunat toţi microbii din lume. Sprijinit cu spatele de zidul umed, încerca să nu se mai gândească la nimic. Ceasul său Breitling *Crosswind* arăta ora două fix. Pe la şase se înnopta. Începând din acest moment, puteau fi oricând transferaţi. Se întreba dacă nu cumva ar putea schimba masivul ceas din aur cu posibilitatea de a ieşi de aici. Sergentul tuţi se chiora la el de câte ori venea aici.

*

* *

Irving Scott formă pentru a nu ştiu câta oară numărul celularului lui Hughes Thomas pe care îl folosea Malko. De fiecare dată primea acelaşi răspuns: aparatul era închis sau proprietarul se afla prea departe de un releu. De azi-dimineaţă, şeful Centralei CIA parcă era mort. Mirat că nu primeşte nici o veste de la Malko, la ora şase sunase la *Intercontinental* ca să trimită pe cineva în camera lui. Dar persoana nu primi nici un răspuns, iar cheia se găsea la portar.

Atunci, americanul îi trimise un mesaj lui Hughes Thomas, care nu-l găsi acasă decât pe grădinar. Nu dormise nimeni acolo în noaptea aceea şi nu primise nici o veste. Irving Scott parcursese toate cotidianele de dimineaţă: *Furtuna de la Trpice, Farul, Potenţial, Oraşul african.* Nu era pomenit nici un cuvinţel

despre vreun incident în care să fie implicaţi şi albi. Malko, Phocas, Sam Strudwick şi Mamie parcă se evaporaseră împreună cu Cherokee... Era semn rău.

Trist, americanul îl sună pe ministrul de interne al lui Kabila pe care avu norocul să-l găsească la birou. Foarte amabil, zairezul, parcă picat din cer, nu vedea ce s-ar fi putut întâmpla. Promise că se va informa. Irving Scott fu nevoit să aştepte până la ora unu, ca să afle veşti, dar nu primi nimic. Situaţia începuse să devină extrem de îngrijorătoare. Unde să-i găsească pe cei patru dispăruţi în marea metropolă cu şase milioane de locuitori risipiţi pe o suprafaţă imensă?

Pierindu-i şi pofta de mâncare, americanul se gândi că îi mai rămăsese o singură soluţie, adică să înceapă cu singurul element pe care-l cunoştea: *Beverly...* După ce achiziţionase trei puşcaşi marini înarmaţi până în dinţi, o luă înspre cartierul Binza. Dar aici s-a izbit de un nou obstacol: nimeni nu ştia unde se află barul-discotecă. Fu nevoit să întrebe de nenumărate ori, până când ajunse la un service Fina unde îl lămuriră în sfârşit.

Beverly era închis, terasa pustie. Vecinii îi spuseră că se deschide abia la noapte. Aruncând în stânga şi-n dreapta cu hârtii de o sută de mii de zairi, americanul află în sfârşit o informaţie. În ajun zăriseră nişte albi într-un nor gros de fum. Asta era tot. Şi puţin mai încolo a fost un incendiu...

Irving Scott ajunse la casa arsă şi prădată. Un cuptor stricat zăcea pe şosea, iar din Daihutzu alb mai rămăsese doar caroseria. Tot ce se putuse lua fusese demontat. După părerea vecinilor, avusese loc un incendiu şi atât. Americanul pătrunse în casa ruinată şi zări imediat, la parter, două cadavre carbonizate complet. Răscoli un pic pe acolo şi găsi pe parchetul înnegrit rămăşiţele unui pistol-mitralieră Uzi. În concluzie, locatarii acestei case nu erau nişte oameni „normali”. Din păcate, nimeni nu voise să-i spună mai mult.

Se întoarse, convins că dezastrul avea oarecare legătură cu dispariţia lui Malko. Dar care să fie aceasta? Descurajat, se întoarse la *Intercontinental,* sperând să-l găsească pe Malko în camera lui. Speranţe deşarte.

Datorită existenţei serviciului în cameră, a putut să verifice dacă luase micul dejun. Deschise camera cu ajutorul chelnerului care deservea acel etaj. Patul nu fusese desfăcut. Coborî din nou, cu moralul la pământ. Escapada în oraş nu se soldase cu nici un rezultat. Malko ori era mort, ori fusese răpit de adversarii lui

despre care nu ştia nimic.

— Ne întoarcem la ambasadă, zise el.

Ce putea face într-o ţară fără legi, fără poliţie, fără un guvern, fără nimic? Cui să se adreseze? Porni pe bulevardul Justiţiei când un puşcaş marin exclamă deodată:

— Domnule, o maşină de la ambasadă!

Irving Scott se uită în direcţia indicată şi zări parcat între mai multe vehicule 4x4 aparţinând AFDL, Cherokee-ul lui Hughes Thomas echipat cu numărul diplomatic.

— *For Christ's sake!* exclamă el, opriţi şi veniţi cu mine.

Cei câţiva soldaţi cu berete roşii care staţionau în faţa porţii cu numărul 17 de pe bulevardul Justiţiei începură să se agite când îi văzură venind pe cei trei puşcaşi marini înarmaţi cu M 16. Şeful Centralei CIA arătă cu degetul spre Cherokee şi întrebă:

— Ce e cu vehiculul acesta aici? Unde sunt pasagerii lui?

Era clar că nimeni nu avea habar. În sfârşit, un bărbat în ţinută de luptă pe care îl prezentară drept „căpitan", ieşi din clădire şi le spuse că vehiculul „rechiziţionat" aparţine unui profitor de pe urma războiului. Americanul se sufocă de furie.

— Bine, dar e un vehicul cu număr *diplomatic,* se răsti el. Este proprietatea Ambasadei americane. Vă cer să-l restituiţi *imediat.* Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu pasagerii lui…

„Căpitanul" bătu în retragere şi susţinu că e incapabil să dea alte amănunte, de vreme ce acum vehiculul devenise proprietatea AFDL. Când Irving Scott vru să-l urmeze, soldaţii cu berete roşii se aşezară imediat între ei cu Kalaşnikovurile în mâini. Se prevestea un incident serios.

— Luaţi poziţie în jurul acestui Cherokee, ordonă Irving Scott. Nimeni să nu se apropie de el. Vă autorizez să deschideţi focul dacă va fi nevoie.

Liniştiţi, cei trei puşcaşi marini îşi armară puştile M 16 şi se postară în faţa soldaţilor tuţi. Americanul forma cu nerăbdare pe celularul lui numărul ministrului de interne… Acesta nu era în birou, ci într-o şedinţă cu preşedintele Kabila. Irving Scott lăsă un mesaj, cerând să-l sune urgent fiindcă s-a ivit o problemă extrem de serioasă. Apoi sună la ambasadă, îl anunţă pe ambasador şi ceru întăriri. Acum, cel mai rău se temea pentru Malko.

*

* *

Se scurseseră deja două ore. Asurzit de cât a urlat, Irving Scott tot nu reuşise să dea de ministrul de interne. Iar în faţa

sediului AFDL, nu se mişcase nimic. Un grup de gură-cască se adunase pe celălalt trotuar, părând intrigat de prezenţa puşcaşilor marini. O camionetă echipată cu o mitralieră de cincizeci staţiona acum în faţă, gata să tragă asupra porţii. Puşcaşii marini, cu căşti pe cap, apăraţi de veste antiglonţ şi în ţinută de luptă, nu prea ştiau de glumă. Irving Scott se ruga din răsputeri ca lucrurile să se aranjeze. O bătălie aranjată între soldaţii ruandezi şi puşcaşii marini putea avea consecinţe politice dintre cele mai înspăimântătoare şi, pe deasupra, provocarea unui adevărat masacru. Totuşi, ambasadorul îi dăduse libertatea să adopte o atitudine energică; printre dispăruţi se afla şi un cetăţean american...

Era ora patru şi zece minute când, în sfârşit, sună telefonul mobil.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ministrul de interne vădit îngrijorat.

Americanul îi explică. Zairezul părea încurcat.

— Eu, unul, nu pot interveni, îi explică el, la mijloc este o afacere militară. Mă voi strădui să-l găsesc pe generalul Paul Kabongo, şeful securităţii. Nu vă faceţi griji, cu siguranţă s-a produs o neînţelegere...

De-abia închise telefonul, că Irving Scott, aproape liniştit, îl văzu pe „căpitanul" ruandez ieşind din sediul AFDL din bulevardul Justiţiei numărul 17 şi îndreptându-se spre Cherokee cu vădita intenţie să se urce la volan... Americanul se grăbi să-l ajungă.

— Vă interzic să vă urcaţi în acest vehicul!

Ofiţerul tuţi îl măsură de sus până jos, apoi îi răspunse sec:

— Eu nu primesc ordine decât de la şefii mei. Daţi-vă la o parte!

Oamenii lui se apropiară gata să tragă. La rândul lor, puşcaşii marini armară în mod ostentativ puştile M 16. Mitraliera se roti şi se auzi pocnetul culasei... Irving Scott era tot lac de apă. De cele două părţi erau militari obişnuiţi să asculte ordinele. Situaţia risca să se transforme chiar într-un masacru.

— Va sosi un şef de-al dumneavoastră, zise el, generalul Paul Kabongo. Vine împreună cu ministrul de interne. Am convingerea că sunteţi de bună-credinţă, dar nu pot să vă las să plecaţi cu maşina aceasta.

Nimeni nu zise nimic. Apoi, calmându-se când auzi numele generalului, ofiţerul se întoarse şi intră în clădire.

Tensiunea mai scăzu puţin. Irving Scott nu-şi luă privirea timp de treizeci de secunde de la ceasul său Breitling *Chronomat.* În fine, apăru un Mercedes condus de un soldat cu beretă roşie. El opri în faţa clădirii, iar ministrul de interne coborî însoţit de un militar în ţinută de luptă, pe care îl prezentă ca fiind generalul Paul Kabongo. Oamenii lui Kabila, care nu aveau nici un fel de galon, puteau pretinde orice. De ce să nu spună că era şi mareşal?... Irving Scott îi expuse cu răbdare cazul. Din fericire, „generalul", înţelegea engleza şi ştia ce însemnătate are un număr diplomatic.

— Mă voi interesa, zise el.

Dispăru în clădire, lăsându-l pe ministru în compania americanului. Pe sub ochelari, privirea îi părea îngrijorată.

— Doar nu o să...

Irving Scott îi aruncă o privire de gheaţă.

— Domnule ministru, nici pe vremea lui Mobutu nu îndrăznea nimeni să ne confişte un vehicul ce aparţine Corpului Diplomatic...

— Desigur, desigur! recunoscu ministrul jenat. Cred că există o explicaţie. Cu ruandezii trebuie să fii foarte precaut. Sunt luptători călîţi şi nervoşi.

— Puşcaşii mei marini nu sunt nervoşi, se răsti americanul, dar sunt tot la fel de călîţi. Iar în spatele lor se află America.

Se lăsă o tăcere penibilă. Din fericire, generalul ieşi împreună cu „căpitanul" brusc înveseliţi. Îi întinse lui Irving Scott cheile maşinii.

— Într-adevăr, a fost vorba de o greşeală, recunoscu el. Nu avem dreptul să reţinem vehiculul. Cu toate că oamenii mei au o scuză. A trebuit să fie confiscat, căci în el erau nişte oameni care se găseau în compania unui combatant hutu din miliţia interharmwe. Un criminal de război...

Lui Irving Scott i se sui sângele la cap.

— Unde sunt oamenii aceia? Şoferul maşinii este de naţionalitate burundeză şi e angajatul ambasadei noastre. Era împreună cu un cetăţean american care lucrează pentru USDS şi a unui cetăţean austriac ce a semnat un contract cu noi.

Din nou se lăsă o clipă de tăcere. Generalul îi privi ţintă pe poliţiştii lui.

— Aceste persoane sunt amestecate într-o afacere gravă, îi explică el. Îl apărau pe acel hutu. Trebuie să le transferăm în tabăra de la Kokolo ca să le interogăm. Dacă nu au ce să-şi

reproşeze, vor fi eliberate.

Generalul ruandez înţelese imediat că făcuse o gafă. Irving Scott arătă cu degetul clădirea albă cu acoperişul înţesat de antene micuţe.

— Sunt aici!

— Hm! într-adevăr, cred că da, se bâlbâi generalul Kabongo.

— Cer să-i văd imediat, se răsti Irving Scott. Este vorba de o adevărată răpire, iar noi nu tolerăm acest lucru. Domnule ministru, vă cer să interveniţi…

Ministrul era gata să intre în pământ. Aici ieşea la iveală cine mânuia cu adevărat puterea. Nimeni nu mai spunea nimic, iar atmosfera deveni dintr-o dată încordată. Ca să se facă bine înţeles, Irving Scott zise încă o dată răspicat, dar calm totodată:

— Nimeni nu va fi transferat în tabăra de la Kokolo. Dacă va fi nevoie, mă voi opune cu forţa. Ambasadorul mă sprijină în totalitate.

Generalul Kabongo se întoarse şi intră în clădire. Irving Scott trimise imediat prin celular două mesaje de ajutor, unul ambasadorului, iar celălalt la Preşedinţie. Afacerea căpăta dimensiunile unui grav incident diplomatic. Apoi generalul ieşi morocănos.

— O să-i confruntăm cu cei care i-au arestat, zise el. Veniţi.

*

* *

Irving Scott tresări când îl văzu pe Malko şi pe însoţitorii lui apărând pe scara ce ducea la subsol. Înaintau într-o putoare îngrozitoare. Erau nebărbieriţi şi cu obrajii supţi. Avu un şoc când o zări pe Mamie, la fel de bine făcută, dar pământie la faţă de groază.

— Am fost trataţi într-un hal fără de hal, zise Malko. Se pare că trebuia să fim executaţi…

Făcu rapid rezumatul serii precedente, explicând că ei îi pândeau pe foştii membri din DSP şi din FAZ, că îi urmăriseră până la o casă unde a avut loc o explozie puternică. Din ea a ieşit un bărbat, acel hutu, exact în clipa în care sosea o patrulă a AFDL. Soldaţilor nici nu le-a păsat şi au ridicat pe toată lumea.

Generalul şi ministrul de interne schimbară priviri perplexe. Cum să nu te pierzi cu firea? Malko reveni la subiect.

— Acel hutu căruia nu îi ştiu numele – nici măcar nu ştiam că era ruandez – locuia cu oamenii care pun la cale complotul împotriva regimului preşedintelui Kabila. Deţinea probabil

informaţii preţioase. Mi-e teamă că l-au omorât după ce a fost torturat…

— Torturat! tresări Irving Scott.

— Soldaţii l-au mutilat, i-au tăiat urechile şi i le-au dat să le mănânce, preciză Malko cu voce de gheaţă. Am auzit urletele din celula de alături.

Generalul Kabongo schimbă o privire plină de jenă cu „căpitanul”, apoi îl întrebă în swahili.

— Aşa este, zise el în sfârşit, omul acela a fost interogat cu oarecare vigoare. Dar era un criminal.

— Fără îndoială că aşa este, i-o reteză Malko, dar nu era neapărată nevoie să-i taie urechile.

Generalul tuţi nu răspunse. Era clar că nu era prea şocat. Trebuie spus că, în decursul ultimilor treizeci de ani, au torturat şi au masacrat într-o veselie pe aici. Generalul tuţi nu se lăsa cu una, cu două.

— Ar trebui să verificăm spusele dumneavoastră, dar ne va lua timp.

De data aceasta, Irving Scott văzu roşu în faţa ochilor.

— Aveţi cinci minute, generale Kabongo, explodă el. Vă dau doar cinci minute. Altminteri, convoc toată presa la Ambasada americană şi povestesc ce le faceţi prizonierilor chiar aici, în centrul Kinshasei. După asta, cred că investitorii străini vor da năvală în ţara dumneavoastră.

Cuvinte ce au mers direct în sufletul noilor conducători ai acestei ţări.

— Acel hutu a murit accidental, pledă generalul. Voiam să-l dăm pe mâna justiţiei.

Malko răsuci cuţitul în rană:

— Pur şi simplu s-a înecat cu o bucăţică din propria ureche.

Generalul Kabongo se uită din nou la poliţiştii lui, iar ministrul de interne la zid. Era cald. Fără o vorbă, generalul ieşi în curte şi formă un număr pe celularul lui. Ca bun militar ce era, a cerut ordine… Reveni peste câteva minute cu o figură mohorâtă.

— Domnul Joseph Rubibi, şeful *întregii* noastre securităţi, mi-a dat ordin să-i eliberez pe prietenii dumneavoastră, zise el. Nu vrem să dăm naştere unui incident tocmai cu domniile voastre care ne-aţi ajutat atât de mult. A fost o neînţelegere regretabilă.

Ministrul de Interne sufla ca o focă. Malko puse întrebarea:

— Prizonierul a făcut destăinuiri?

Generalul Kabongo încruntă sprâncenele.

— Destăinuiri despre ce?

Malko schimbă o privire rapidă cu Irving Scott. Americanul i-o luă înainte.

— Domnul Malko Linge, pe care îl aveţi în faţă, lucrează pentru guvernul american. Datorită ascultărilor noastre, am adunat unele indicii ce ne permit să credem că anumite elemente din regimul trecut organizează o acţiune de destabilizare în Kinshasa.

Acum tuţi nu mai părea grăbit să plece.

— Ce legătură avea exterminatorul hutu? întrebă el.

Acum îi răspunse Malko:

— Se afla în compania oamenilor pe care îi urmăream. Aceia care erau în casa distrusă de explozia accidentală. El era singurul supravieţuitor. Prin el, am fi putut descoperi filiera.

— Aşa este, păcat, recunoscu generalul Kabongo, dar soldaţii nu aveau cum să ghicească. Sunt foarte sensibilizaţi de amintirea genocidului. Şi eu mi-am pierdut o parte din membrii familiei. Nu aveţi altă pistă?

— Ba da, se grăbi Irving Scott să spună. Un cetăţean belgian, Franz Smet, care a revenit la Kinshasa în mod clandestin şi pregăteşte ceva. Din păcate, nu ştim unde se ascunde.

Generalul Kabongo scoase un carneţel din buzunar pe care mâzgăli câteva cuvinte, apoi zise cu un zâmbet distant:

— Vă mulţumesc pentru eforturile făcute pentru menţinerea liniştii în Zair. Îi voi transmite această informaţie domnului Rubibi.

Malko insistă:

— Sunteţi *sigur* că acel hutu nu a vorbit?

Avu loc o scurtă discuţie în swahili între „căpitan” şi generalul Kabongo, apoi veni răspunsul:

— Nu.

Soldaţii au fost prea ocupaţi să-l facă bucăţele ca să se mai gândească şi la lucruri serioase. Pe rând, Malko, Phocas, Sam Strudwick şi Mamie ieşiră din încăpere într-o tăcere deplină. Irving Scott încheia coloana.

*

* *

— Veţi lua primul avion şi îi veţi lăsa pe sălbaticii ăştia să se descurce singuri! zise Irving Scott în timp ce îşi turna o porţie dublă de Defender vechi de cinci ani. Este o cursă a companiei Swissair mâine seară. Acum că i-am transmis generalului

Kabongo informaţiile pe care le deţineam, am acoperire.

— Locul ăsta e îngrozitor, zise Malko, iar ce fac ei aici, e şi mai şi…

Americanul ridică din umeri neputincios.

— În 1965, când Mobutu a pus mâna pe Pierre Mulele, un prieten de-al lui Kabila, i-au tăiat urechile tot aşa, apoi l-au făcut bucăţele de viu.

În fond e o problemă de cultură…

— Cred că mai întâi voi face un duş, zise Malko oftând.

Îi mai sunau în ureche urletele acelui hutu torturat. În acelaşi timp, cum să nu le dai crezare celor scăpaţi de la genocid?

— Vă dau câţiva puşcaşi marini ca escortă, spuse Irving Scott. Măcar până când plecaţi. Nu mai am chef de încă un incident…

Merseră cu toţii la *Intercontinental.* Îndată ce se văzu în cameră, Malko se aruncă sub duş în compania lui Mamie care nu-şi mai revenea că scăpase cu viaţă… Veselă, se lipi strâns de el.

— Trebuie să-mi recuperez banii! zise ea.

Celularul începu să sune. Ieşi de sub duş şi se duse să răspundă.

Auzi o voce înăbuşită, joasă, tremurătoare, nervoasă. Era a unui african. Apoi, se aprinse un beculeţ în mintea lui prodigioasă: era Deogracias Pongo, agentul din DST pe care îl însărcinase cu găsirea colonelului Bolongo.

— Domnul Malko?

— Da, eu sunt.

— Ah, da, sunt Deogracias Pongo. Aţi putea să ne întâlnim în seara asta, în faţă la *Savanana?* Pe la ora zece… Am ceva interesant pentru dumneavoastră.

Capitolul XIII

Primul gest al lui Malko fu să întrerupă legătura. Se săturase până peste cap de Zair şi de intrigile africane. Cele câteva ore petrecute în pivniţa de la SNIP şi ceea ce i-a fost dat să vadă i-au ajuns. Oamenii aceştia meritau ce aveau. În vârtejul acesta de orori şi de masacre îţi pierzi orice etalon.

— Alo, alo! Domnule Malko, sunteţi acolo?

Agentul din DST şuşotea şi de abia îl auzea.

— Da, binevoi Malko să răspundă.

— Veniţi, hm? E important. Am găsit persoana pe care o căutaţi.

Colonelul Bolongo, zbirul lui Mobutu, era omul pe care Hughes Thomas l-a ascuns acasă la el şi cel pe care Irving Scott îl bănuia că unelteşte împotriva lui Kabila. Malko se gândi rapid. În acest stadiu al anchetei sale, nimic nu-l lega pe colonelul Bolongo de Franz Smet. Fapt ce nu-l scotea însă de tot în afara cauzei, căci mai existau unele conuri de umbră. Dacă Bolongo complota împotriva lui Kabila, erau puţine şanse să aibă chef să dea ochii cu Malko.

Dimpotrivă, dacă fostul mobutist era doar un fugar, căutând pur şi simplu să supravieţuiască, l-ar putea, eventual, ajuta pe Malko în urmărirea sa. Îl cunoştea foarte bine pe Franz Smet care provenea din acelaşi mediu ca şi el.

— Puteţi să-mi mai daţi nişte amănunte? întrebă el.

Deogracias Pongo părea înnebunit, debitul său verbal era atât de rapid, încât cuvintele se învălmăşeau că nu se mai înţelegea nimic.

— Nu, şefule, nu la telefon. Şi-apoi, nici nu pot să vorbesc, am plătit doar pentru trei minute. Pe diseară, şefule!

Comunicarea se întrerupse cu un fluierat. Perplex, Malko închise celularul. Dacă fostul poliţist din DST îl găsise într-adevăr pe colonelul Bolongo, merita osteneala să verifice, în orice caz, nu va pleca din Kinshasa în seara asta. Conştiinţa profesională şi curiozitatea au câştigat. Se va duce la întâlnire.

Mamie îl studia, curioasă ca o pisică.

— Cine a fost?

Malko prefera să nu-i sufle o vorbă despre Deogracias Pongo.

— Cineva care vrea să ne întâlnim în seara asta, zise el. Lângă *Savanana...*

Ochii tinerei femei străluciră.

— Ne ducem să dansăm! Putem să trecem înainte pe la seif? Am văzut nişte rochii superbe la galerie. Acum că sunt bogată, îmi pot permite să mi le cumpăr.

Îl îmbrăţişă pe Malko şi se frecă tacticos de el, pândindu-i reacţia cu coada ochiului. Malko trebui să-şi supună voinţa unui efort extraordinar ca s-o îndepărteze. Acum îl înţelegea pe Hughes Thomas. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Mamie se desprinse de el şi se întinse în pat pe burtă, cambrându-şi bazinul de vis fără nici un fel de echivoc, aruncându-i lui Malko o privire provocatoare. Ca un acompaniament la această invitaţie, o salvă de mortiere grele bubui pe malul celălalt al fluviului.

Malko se prefăcu voiniceşte că nu observă invitaţia mută şi ieşi pe terasă ca să-l sune pe Irving Scott. Americanul se găsea în cea mai bună dispoziţie.

— Mi-au cerut scuze! zise el. Am primit un mesaj din partea şefului de cabinet al lui Kabila. Era foarte supărat. Ar dori să nu suflu o vorbă despre mica întrunire la care aţi participat şi dumneavoastră. Susţine că soldaţii tuţi au acţionat după bunul lor plac şi că au fost sancţionaţi şi trimişi în Zairul de Jos ca să halească insecte şi să doarmă în corturi.

— Nu cred un cuvânt, zise Malko.

Americanul râse.

— Bineînţeles! Scuzele lor nu fac doi bani. În realitate, dorea să-mi vorbească despre complotul pomenit de dumneavoastră. Voia să afle mai mult. Este convins că, în anturajul lui Kabila, mobutiştii vor să-şi ia revanşa şi pregătesc lovitura lui Jarnac[27]. Din păcate, am făcut doar să repet că nu deţinem nici o altă informaţie şi că trebuie să-l găsim pe Franz Smet ca să aflăm mai multe.

Malko nu-şi putu ascunde satisfacţia.

— Acum v-aţi convins? Dacă există vreun complot, atunci el este elementul principal.

— Cel puţin unul dintre elemente, îl corectă americanul.

Malko simţea că e într-adevăr îngrijorat. O dată ce a trecut

[27] Guy Chabot, baron de Jarnac – căpitan francez, nepotul amiralului Philippe de Chabot (1509 – apr. 1584). În 1547, l-a învins în duel pe Frangois de Vivonne, senior de La Châtaigneraie, cu o lovitură decisivă şi neaşteptată în partea opusă genunchiului (n.t.).

momentul de exasperare după „eliberarea” lor, reflexele profesionale ieşeau din nou la iveală. Când conduci o centrală CIA, te gândeşti neapărat la o încercare de destabilizare. Malko se hotărî să-i pună un pic de balsam pe suflet.

— Poate veţi avea cât de curând veşti pentru şeful de cabinet al preşedintelui Kabila, zise el. Tocmai am primit noutăţi de la „submanghierul[28]” nostru…

Lui Irving Scott îi luă ceva timp până să se dumirească, apoi întrebă:

— L-a găsit pe Franz Smet?

— Nu, susţine că ştie unde se află colonelul Bolongo.

— Ah, ar fi minunat! Poate că el este acela care dă ordinele, căci Franz Smet mi se pare puţin cam uşuratic.

— Să nu ne ambalăm, făcu Malko. Nu prea am încredere în Pongo.

S-ar putea să fie doar o înşelătorie ca să mă mai stoarcă de nişte bani.

— Când vă întâlniţi cu el?

— Astă-seară, la ora zece.

— Noroc. Voi sta acasă. Sunaţi-mă.

După ce închise telefonul, Malko îşi dădu seama că soldaţii tuţi nu i-au restituit pistolul Beretta 92.

*

* *

Mamie era strălucitoare. Avea o coafură nouă, un pulover fin din mătase galbenă, care părea turnat pe ea şi se termina cast la baza gâtului, dar se mula pe sânii ascuţiţi ca un desen suprarealist şi nişte pantaloni din lastex în care încăpuse cu foarte mare greutate, scoţându-i în evidenţă, cu o precizie anatomică, toate detaliile. Dansa pe loc, îşi legăna şoldurile în sunetul muzicii de la televizor, aruncându-i lui Malko priviri lascive. Era varianta tropicală a lui Mandy-Ticăloasa. Malko se întreba dacă nu cumva o să se prăbuşească în seara asta. Ea părea hotărâtă să-i facă vânt.

Ajunşi în lift, ea se freca de el fără ruşine. Phocas îi aştepta jos, la volanul Cherokee-ului. După un sfert de oră, îl parcă în faţa monumentalei clădiri maro cu negru a sediului Gecamine.

Nu coborâră bine din maşină, că un bărbat se şi apropie pe furiş de Malko.

— Bună seara, şefule.

[28] Manghier – arborele care face mango (n.t.).

Era Deogracias Pongo, fostul agent din DST. Lăsându-i pe Phocas şi pe Mamie să se ducă la bar, Malko îl urmă într-un colţ mai întunecos de pe trotuar.

— L-am găsit pe colonelul Bolongo, suflă zairezul. A fost foarte greu. Am dat multe telefoane, am avut multe cheltuieli. Din fericire, o cunoşteam puţin pe soră-sa. Ea mi-a spus unde se ascunde.

— Unde e?

— Vreţi să-l întâlniţi?

— Evident.

— Bine, şefule. Pentru mine e prea periculos. Îmi daţi o sută de dolari, iar eu vă spun unde este. Nu vreau să afle că eu v-am informat.

— De ce?

— E complicat, şefule, zise fostul poliţist cu un zâmbet anemic. Pe aici, totul e complicat. Dar dacă nu vreţi, nu face nimic.

Malko scoase din buzunar o hârtie de o sută de dolari şi i-o întinse. Deogracias Pongo o făcu să dispară cu viteza unui guşter care prinde o muscă. Apoi, ridicând braţul în direcţia turnului imens maro cu negru, zise cu voce joasă:

— E aici, la etajul al optsprezecelea, la apartamentul C.

Malko se uită la impresionanta faţadă a clădirii unde nu strălucea nici o lumină.

— Aici? Dar sunt numai birouri!

Deogracias Pongo scutură energic din cap.

— Nu, şefule, nu în turn. Sunt apartamente pentru conducătorii de la Gecamine. Acolo deţin cel de-al „doilea birou”. Colonelul Bolongo stă în garsoniera cuiva care a plecat din ţară. Oamenii din Alianţă nu au venit încă aici fiindcă nu au aflat nimic. Cred că nu locuieşte nimeni în clădire... E uşor de ajuns. Imediat după ce intraţi, în dreapta, e un lift. Deserveşte turnul. Paznicul vă va lăsa să treceţi; doar sunteţi un *mundele...* Bine, şefule, eu plec, s-a făcut târziu şi nu mai găsesc nici un maxi-taxi.

Fugi ca din puşcă, ocolind carcasa unei maşini căreia partizanii lui Tshisekedi îi dăduseră foc în după-amiaza asta, în timpul manifestaţiei pentru un „stat de drept”. Kinshasa era ca un vulcan gata să erupă. Dar nimeni nu ştia dacă va erupe şi când. Oricum putea fi un dezastru. Malko regreta amarnic fiindcă nu avea pistolul Beretta la el. Oare cum îl va primi colonelul Bolongo?

Făcu un raţionament. Unui om hăituit nu-i place scandalul… Iar aici se aflau în centrul oraşului. Urcă scările din marmură ce duceau la intrarea imensă. Holul era cufundat în întuneric, dar distinse o scară monumentală.

— Bună seara, şefule!

Un paznic de noapte stătea la un birou care abia se zărea pe întuneric.

— Bună seara, răspunse el, căutând din priviri ascensorul indicat de fostul agent din DST.

— Cel care ajunge în turn e aici!

Zairezul se ridică şi îl conduse la altă intrare. Malko se nelinişti.

— De unde ştiţi că merg în turn?

Paznicul de noapte îi zâmbi arătându-şi gura ştirbă.

— Şefule, la ora asta, birourile sunt închise. Eu doar le păzesc şi-atât. Nu aveţi cumva o bere, e foarte cald…

Malko puse pe birou o sută de mii de zairi. A mai câştigat un prieten.

Ascensorul funcţiona, dar cu o încetineală de melc, ce-i drept. Făcu cinci minute până ajunse la etajul al optsprezecelea în nişte scrâşnete înfiorătoare… Liniştea era absolută, nicăieri nici o geană de lumină, numai zgomotul înăbuşit de pe bulevardul 30 Iunie. O scară exterioară ca de incendiu dădea spre faţadă. Jos, Malko distinse maşinile aliniate una lângă alta în faţă la Savanana.

Se întoarse spre palier şi ascultă. Clădirea părea pustie. Uşile din lemn închis la culoare şi ceasornicele de pe palier care nu mergeau îi dădeau senzaţia de loc periculos. Apoi zări o geană de lumină ce răzbătea pe sub o uşă şi, apropiindu-se, percepu o muzică în surdină. Lumină cu lanterna litera „C” scrisă pe zid. Dacă Deogracias Pongo îi spusese adevărul, se afla în faţa ascunzătorii colonelului Bolongo. Îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi decât muzica. Nici o voce. Îndepărtându-se puţin, bătu, după ce încercase soneria care nu funcţiona…

Subit, muzica se opri şi raza fină de lumină dispăru. Deci locatarul reacţiona… Malko mai aşteptă câteva secunde, apoi bătu din nou şi zise în şoaptă:

— Colonele Bolongo, sunt un prieten de-al lui Hughes Thomas.

Nu primi nici un răspuns. Bătu iarăşi. Întreg imobilul părea încremenit.

*

* *

Franz Smet îndesă în tubul unui M 79 o grenadă de patruzeci de milimetri. Fixat dedesubtul ţevii unui M 16, tubul lansatorului de grenade devenea o armă înspăimântătoare, deşi lovea o singură dată. Însă grenada unui M 79 omora toate persoanele dintr-o încăpere. Era exact ceea ce îi trebuia. Cu arma în mână, ieşi în grădină şi se alătură celor patru negri care îi aşteptau.

Se duseră la maşină în şir indian. Înainte de a se urca, le dădu fiecăruia în parte câte zece milioane de zairi. Era mai prudent aşa, căci erau nişte fiare sălbatice care trăiau de pe o zi pe alta. Ştiindu-şi viitorul apropiat asigurat, erau mai operaţionali. După nenorocirea din ajun, era prima oară când belgianul îşi recăpătase speranţa. Nu ştia încă ce s-a întâmplat, dar cum nimeni nu venise în ascunzătoarea lui, era totuşi un semn bun…

Îşi petrecuse ziua formând un fel de „comando” cu ajutorul unei liste cu militari din DSP furnizată de generalul Ileo Lopaka. Nu-i spusese de dispariţia celor trei oameni ai lui, fiindcă nu ştia ce să-i spună. Era sigur că Mamie fusese manipulată, dar de cine?

Răspunsul îi veni o dată cu un telefon primit pe celular. Cineva se prezentase drept un fost agent din DST, un anume Deogracias Pongo. Foarte precaut, Franz Smet spuse că se află în Brazzaville. Fostul poliţist îi spusese să-l caute pe colonelul Bolongo, ceea ce îl făcu, pe belgian să tresară. Şi el îl căuta ca să-l omoare, aşa cum îi ordonase generalul Lopaka. Bolongo făcea parte dintre aceia care, ca şi generalul Mahele, refuzase să îmbrăţişeze politica „pământului pârjolit”, în momentul prăbuşirii regimului lui Mobutu. De aceea se afla pe lista neagră a generalului Lopaka. Franz Smet promisese la noroc douăzeci de milioane de zairi, dacă Deogracias Pongo îl găsea, lucru ce părea puţin probabil.

Verificase dând câteva telefoane dacă exista într-adevăr un agent cu numele acesta în DST, care să fi rămas la Kinshasa. Dar nu se mai gândise la lucrul acesta până când avu minunata surpriză a ultimului telefon dat de Deogracias Pongo care susţinea că l-a localizat pe colonelul Bolongo…

Prudent, Franz Smet îl trimisese pe unul dintre oamenii lui la o întâlnire ca să culeagă informaţii şi să afle de ce un modest poliţai din DST îl căuta pe colonelul Bolongo. Răspunsul elucidase cazul Mamie: Deogracias Pongo se aşezase la masă şi povestise cum a fost contactat de un agent al CIA… Era clar că acesta o

manipulase pe Mamie, trase concluzia belgianul, care va prinde doi iepuri dintr-o dată: îl va lichida pe colonelul Bolongo, ceea ce îl va bucura nespus pe generalul Lopaka şi se va descotorosi de un agent al CIA care se interesa prea mult de persoana lui.

Amabil, Deogracias Pongo îi spusese chiar şi ora la care acesta se va duce la întâlnirea cu colonelul Bolongo.

După ce oamenii lui se instalară, înarmaţi cu AK 74 noi-nouţe, Franz Smet îi puse în gardă:

— Dacă vom nimeri într-o „gâtuire de trafic”, nu ne oprim.

*

* *

Ciulind urechile, Malko percepu dincolo de uşă o respiraţie greoaie. Locatarul garsonierei părea înnebunit. De câteva minute, pe palier domnea o linişte absolută. Malko îşi apropie din nou gura de uşă.

— Colonele Bolongo, trebuie să-mi deschideţi! Sunteţi în pericol!

Aşteptă câteva secunde ce îi părură fără sfârşit, apoi zăvorul fu tras cu zgomot. Uşa se întredeschise, iar Malko se strecură înăuntru. De-abia făcu un pas, că o lovitură neaşteptată îl proiectă în mijlocul încăperii. În spatele lui, o voce îi ordonă:

— Aruncaţi arma!

— Nu am armă, spuse el.

Cineva se apropie de el şi îl controlă din cap până în picioare.

— Întoarceţi-vă!

El ascultă. În faţa lui stătea un negru cu un pistol mare în mână. Ras în cap, cu nasul turtit şi buze groase, purta ochelari cu rame de baga şi era îmbrăcat într-un halat de casă.

Îl măsură îndelung pe Malko.

— Cine sunteţi?

— Lucrez pentru Irving Scott, zise el. Mă străduiesc să clarific misterul morţii lui Hughes Thomas. Ştiu că v-a găzduit după întâmplările din 17 mai. De fapt, acesta este şi motivul pentru care am vrut să vă întâlnesc.

Pistolul fu lăsat imperceptibil în jos.

— Cum aţi reuşit să mă găsiţi?

— Cu ajutorul unui fost agent din DST, Deogracias Pongo. A „negociat” cu *Company.*

— Deci, Deogracias Pongo ştie unde sunt, spuse colonelul Bolongo gânditor.

Acest lucru nu prea părea să-l liniştească. Puse arma la

centură şi îi făcu semn lui Malko să se aşeze într-un fotoliu de răchită. În garsonieră domnea o dezordine de nedescris. Geamurile fuseseră înlocuite cu cartoane, saltelele puse direct pe jos, hainele agăţate în cuie bătute în pereţi. O sticlă de Defender de cinci ani începută era aşezată pe o măsuţă joasă lângă un televizor mic. Zairezul umplu două pahare. Pe masă se puteau vedea resturile dintr-o pizza… Ofiţerul nu părea a fi în apele lui.

— Ce doriţi? îl întrebă el.

— Ce ştiţi despre asasinarea lui Hughes Thomas?

Colonelul Bolongo scutură încetişor din cap.

— Nimic. Doar ce s-a scris şi în ziare.

Văzând că Malko rămase surprins, adăugă:

— M-am ascuns la Hughes două zile, dar i-a fost teamă să mă ţină fără autorizarea şefilor lui, care, de altfel, nici nu i-au acordat-o. Eu nu voiam altceva decât să mai câştig puţin timp. După ce mi-a cerut să plec, am mai stat câteva zile la un văr din oraş, pe urmă, cu ajutorul surorii mele, am putut să pun mâna pe cheia acestei garsoniere. Este a unui prieten din Gecamine care locuieşte în prezent în Africa de Sud. Dar nu va dura prea mult, căci oamenii din Alianţă vor scotoci până la urmă clădirea. Ies cât pot de rar, când se lasă noaptea ca să-mi cumpăr de mâncare.

Malko era perplex. Colonelul Bolongo părea mai degrabă un om hăituit decât un complotist.

— Deţineţi un post foarte important, observă el. Cum de vă găsiţi în situaţia asta?

— A început pe 4 mai, explică Bolongo. Am fost să-l întâmpin pe mareşalul Mobutu la N'Jili, împreună cu alţi ofiţeri superiori din Statul Major. Ştiam cu toţii că rebelii lui Kabila se aflau doar la şaizeci de kilometri de Kinshasa. Cu o seară înainte, m-am întâlnit cu ambasadorul Statelor Unite care mi-a cerut să-l fac să înţeleagă pe mareşal că orice rezistenţă e inutilă… Îndată ce m-am aflat faţă în faţă cu el, i-am explicat că era puţin cam târziu. Pe generalul Nzimbi, care comanda DSP-ul, l-a apucat atunci o furie oarbă şi mi-a spus că sunt un trădător vândut americanilor. După aceea, mareşalul s-a dus să se odihnească. A doua zi de dimineaţă, am aflat că va părăsi Kinshasa şi Zairul înainte de prânz. Ceea ce însemna că orice rezistenţă era inutilă. În orice caz, Nzimbi şi prietenii lui au vândut angolezilor muniţiile cumpărate din străinătate ca să facă faţă cheltuielilor. Între Kabila şi noi nu mai era nimic.

— De ce nu aţi plecat împreună cu Mobutu? îl întrebă Malko.

Colonelul Bolongo zâmbi cu tristeţe.

— Pentru că nu mi-a cerut-o. A plecat ca un hoţ, însoţit doar de câteva persoane intime din anturajul lui. După-amiază, am fost chemat în tabăra de la Tshatshi, unde se aflau ultimele trupe ale DSP. M-am hotărât să mă duc, ca să evit o vărsare de sânge inutilă. Când eram în drum spre tabără, a sunat telefonul mobil. Era un prieten, şeful Serviciului militar de Informaţii. M-a anunţat că Kongolo, fiul mareşalului Mobutu, alcătuise o listă cu ofiţerii superiori pe care aveau să-i execute înaintea plecării definitive din Zair. În capul listei se aflau doi oameni: generalul Mahele şi cu mine. Motivele erau aceleaşi: trădare în favoarea americanilor.

— Este adevărat?

— Fireşte că nu! Eu voiam pur şi simplu să evit o luptă inutilă... Dar acel telefon mi-a salvat viaţa. În oraş era agitaţie. Nu am îndrăznit să mă duc acasă şi m-am refugiat la Hughes Thomas. Eram prieteni. Părea cam stânjenit, dar m-a lăsat să stau la el câteva zile. Chiar în acea noapte, Mahele, convocat şi el în tabăra de la Tshatshi, a fost asasinat în modul cel mai bestial...

— De cine?

— De Kongolo, fiul lui Mobutu.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

Colonelul Bolongo ridică din umeri.

— Nu mare lucru. Am încercat să supravieţuiesc. Hughes nu putea să mă găzduiască mult timp. Dacă oamenii din Alianţă m-ar fi găsit la el, acest lucru ar fi declanşat grave consecinţe la nivel diplomatic. Îndată ce Kabila a intrat în Kinshasa, m-am interesat. Eram pe lista neagră şi trebuia să fiu lichidat.

— De ce? Fiindcă aţi încercat să le uşuraţi intrarea în Kinshasa?

— Ei nu aveau de unde să ştie. În orice caz, eu sunt prea legat de Mobutu, căci sunt al treilea pe scară ierarhică în DSP şi-apoi am condus timp de şase luni SNIP.

— De ce nu aţi plecat din ţară?

— Nu mai am paşaport. Iar ca să mă refugiez la Brazzaville e prea periculos. Tipii „desperados” ai acestui regim se află cu toţii acolo. Înconjoară cu sârmă ghimpată toate căile de trecere. M-ar repera imediat, iar Nzimbi, care se află pe teritoriul primăriei din Brazzaville, ar pune ucigaşi pe urmele mele. Cum acest oraş a fost închis din cauza evenimentelor, nici nu am îndrăznit să mă

duc acolo, mai ales că nici aeroportul nu mai funcţionează. Mă ascund ca un şobolan şi aştept să fiu descoperit din clipă în clipă.

Malko observă trăsăturile obosite ale ofiţerului superior. Colonelul Bolongo nu era un îngeraş, însă şi în acţiunile criminale existau anumite trepte... După părerea lui Irving Scott, era un om relativ cinstit, un patriot care nu l-a urmat pe Mobutu chiar în toate rătăcirile lui. Mai ales că, la început, celebra DSP era o trupă de elită formată din francezi, nu dintr-o adunătură de hoţi.

— De ce nu le cereţi americanilor azil politic? îi sugeră Malko.

Zairezul scutură din cap.

— Washingtonul nu mi-l va acorda *niciodată*. Ordinele sunt clare. Mobutiştii nu sunt persoane dezirabile.

Se lăsă tăcerea, iar zairezul bău o înghiţitură de Defender fără gheaţă. Malko întorcea situaţia pe toate feţele. Nu se aşteptase să găsească un om hăituit, ci un complotist... Fără îndoială că Bolongo putea fi recuperat...

— Vă pun o întrebare care s-ar putea să vă şocheze. Credeţi că Hughes Thomas ar fi putut avea legături cu „revanşarzii" mobutişti?

Pe chipul colonelului Bolongo se citi o adevărată stupefacţie.

— Hughes? Nici să nu vă gândiţi! A fost un spion „inocent". Un om al dreptăţii. Îi detesta pe mobutişti pentru că îşi iubea ţara. Bietul meu Zair a fost supt de hoţi timp de treizeci de ani. Nici măcar nu au avut curajul să se apere. Erau atât de acaparatori, încât au vândut şi armele destinate înseşi protecţiei lor.

Se repeta istoria Daltonilor care se predau ca să câştige recompensa...

— Poate că mă veţi ajuta, reluă Malko. Cred ca am reuşit să elucidez moartea lui Hughes Thomas, dar îmi lipsesc totuşi mai multe elemente pe care dumneavoastră s-ar putea să le cunoaşteţi.

Malko începu să povestească ceea ce ştia despre moartea agentului CIA. Când pomeni prima oară despre „Scula electrică", colonelul Bolongo tresări.

— Dacă belgianul e băgat în această afacere, fiţi sigur că generalul Lopaka se află în spatele ei.

— De ce?

— Pentru că, de foarte multă vreme, Franz Smet era în preajma lui. Cred că a fost amestecat într-una din ultimele lui activităţi, un trafic imens de dolari falşi. Îi fabricau cu ajutorul vagabonzilor israelieni care ne-au invadat ţara. Bineînţeles că,

deşi avea o funcţie importantă în armată, nu se gândea decât cum să câştige mai mulţi bani.

— Unde e acum?

— Pe malul celălalt al fluviului, împreună cu Nzimbi, poate şi cu Kongolo Mobutu şi alţi câţiva. Au închiriat o vilă somptuoasă. Cum nu au reuşit încă să-şi rezolve cu plecarea în Europa, au rămas acolo. Şi pe ei i-a lăsat baltă Mobutu.

— Pentru ce motiv un om ca Franz Smet s-a întors la Kinshasa? îl întrebă Malko.

Colonelul Bolongo mai luă o înghiţitură de Defender, apoi îi răspunse:

— S-ar putea să aibă mai multe. Poate că a venit să-şi ia banii pe care i-a ascuns. Ca cetăţean belgian nu riscă aşa de mult ca unul zairez. Sau poate că l-a trimis „Terminatorul”.

— Ce să facă?

Colonelul zairez făcu un gest evaziv.

— Cinstit să fiu, nu ştiu absolut nimic. Poate tot ca să recupereze nişte bani. Sau poate pentru ceva mai complicat...

— Ce anume?

Zairezul îşi frecă bărbia nerasă.

— Cred că „Terminatorul” e bolnav de furie când îl vede pe Kabila la putere. Poate că i-a încolţit ideea să-şi ia revanşa şi să-l destabilizeze. Regimul lui este încă fragil. La Kinshasa, Kabila dispune doar de câteva mii de soldaţi echipaţi cu arme uşoare. În plus, sunt ruandezi sau ugandezi respinşi de populaţia Kinshasei. „Guvernul” lui este ca un teatru al umbrelor. A trebuit să facă apel la nişte oameni care au plecat din Zair cu mulţi ani în urmă, cum e fiica fostului preşedinte Kasavubu care trăieşte în Belgia de vreo douăzeci de ani, alungată de Mobutu... Şefii celor mai multe administraţii au fugit, ca de exemplu, cei din serviciile de securitate. Kabila nu are legături cu populaţia. Nici o mişcare politică nu e organizată de el. Alianţa e doar o cochilie goală. Adevărata putere este deţinută de membrii tuţi ruandezi sau ugandezi, care l-au finanţat şi l-au înarmat pe Kabila... E adevărat că acestui regim nu-i trebuie mult ca să se prăbuşească, mai ales că e nou şi nu prea consolidat. Mai cu seamă că, după euforia „eliberării”, s-a organizat un anumit grup opozant lui Kabila. A făcut o mare greşeală că nu l-a luat în guvernul său pe Etienne Tshisekedi. Fireşte că omul are şi defecte, însă e foarte popular, e antimobutist, iar prezenţa lui pe lângă Kabila i-ar fi dezarmat pe studenţi şi pe toţi aceia care se

temeau că dictaturii mobutiste îi va lua locul cea kabiliană...

Malko ascultase cu atenţie expunerea; era de acord cu analiza colonelului Bolongo.

— În cazul în care generalul Lopaka ar încerca vreo acţiune împotriva lui Kabila, insistă Malko, acesta ar face apel la un tip ca Franz Smet?

Colonelul Bolongo avu un surâs reţinut.

— Eu, personal, nu l-aş alege pe el... Dar oare Lopaka are de ales? Nici un ofiţer din DSP nu ar accepta să se întoarcă în Kinshasa. Franz Smet a fost mercenar, are formaţie militară, îi cunoaşte pe toţi soldaţii „dispăruţi" din DSP care se mai ascund încă în oraş. Are curajoşi, dacă a revenit pentru asta, înseamnă că „Terminatorul" i-a promis mai mult ca sigur o sumă frumuşică de bani...

Malko se hotărî să facă pe avocatul diavolului.

— Dacă există un complot, reluă el, care ar fi scopul acestuia? Să-l răstoarne pe Kabila şi să-l pună din nou pe Mobutu?

— Nu, acest lucru este imposibil, zise colonelul Bolongo zâmbind. Dar există două ipoteze. Sau Lopaka vrea numai să se răzbune declanşând acest haos, aşa cum fac membrii FAR hutu refugiaţi în Zair care vor să-şi atace fosta ţară. Sau, se mângâie cu speranţa că va pune şaua pe mobutiştii moderaţi, trăgând nişte sfori... Ori poate că nu există nici un complot, adăugă el.

Malko aruncă o privire la ceas. Trecuse aproape o oră de când stătea de vorbă cu colonelul Bolongo. Trebuia să încheie.

— Colonele, zise el, CIA vrea să aibă sufletul împăcat. Vrea să ştie dacă există vreun complot sau nu. Ajutaţi-mă în ancheta mea şi, în schimb, vă garantez plecarea din Zair şi stabilirea definitivă într-o ţară la alegerea dumneavoastră.

Zairezul îi aruncă o privire plină de scepticism.

— Cum aş putea să vă cred?

— Aveţi cuvântul meu. Dacă acceptaţi, vă instalez chiar în seara asta în casa lui Hughes Thomas, iar mâine dimineaţă vă veţi întâlni cu Irving Scott care vă va confirma oficial spusele mele.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi colonelul Bolongo se uită la Malko cu o privire obosită.

— Cum aş putea refuza? Mai concret, ce aşteptaţi de la mine?

— Să mă ajutaţi să dau de Franz Smet cu orice preţ. În acţiunea aceasta exista doar doi posibili suspecţi: el şi dumneavoastră. Fiindcă sunteţi în afară de orice bănuială, iar

Smet a venit doar pentru bani, cel puţin ne vom linişti.

— Mă voi strădui să-l găsesc, spuse colonelul Bolongo, dar va fi foarte greu. Cred că s-a organizat bine.

— E chiar aşa de periculos?

— Foarte. E un fost mercenar. Ştie să se bată, dar să şi comande. Iar dacă Lopaka este în spatele lui, ştie exact unde să găsească oamenii, armele şi toată logistica pentru a pregăti o lovitură de stat.

— Luaţi-vă lucrurile, îi zise Malko.

Colonelul Bolongo îndesă rapid tot ce avea într-o valiză, dar opri pistolul la el. Ieşiră din garsonieră. Palierul era întunecos ca un tunel. Malko observă o pată de lumină. Tabloul indica unde se găseşte cabina ascensorului. Acesta urca. Depăşise etajul al şaptelea. Bolongo încruntă sprâncenele.

— Ia te uită, ce ciudat! observă el. În clădire nu mai e nimeni în afară de mine, începând cu etajul al cincisprezecelea.

Se uitară amândoi cum se deplasa acul indicator: 14, 15, 16. Liftul continua să urce. Brusc, Malko se gândi la graba cu care plecase fostul agent din DST. Se întoarse spre colonelul zairez.

— Aveţi încredere în Deogracias Pongo?

Răspunsul colonelului veni tranşant:

— Nu!

Liftul se găsea între nivelul al şaptesprezecelea şi al optsprezecelea. Era etajul lor…

Capitolul XIV

Pulsul lui Malko se acceleră rapid. Această vizită neaşteptată nu îi prevestea nimic bun...

— Mai e şi alt mijloc să coborâm? îl întrebă el.

— Scara din exterior, cealaltă este blocată. Pe aici. Vă temeţi de ceva?

— Nu prea, dar nu am încredere în fostul agent din DST, spuse Malko în timp ce îl urma pe colonelul Bolongo. Ca să se „recompenseze" întru câtva, v-a dat foarte frumos pe mâna celor din AFDL.

Începură să coboare scara exterioară. Malko aruncă o privire în jos. Bulevardul 30 Iunie era foarte liniştit.

Se găseau între etajele al şaisprezecelea şi al şaptesprezece când auziră uşa liftului care se oprise la optsprezecelea, apoi zgomotul unor paşi, urmaţi de şuşoteli. O rafală de păcănituri seci îi îngheţă lui Malko sângele în vene. Nu era trasă dintr-un Kalaşnikov.

— Este un M 161 exclamă colonelul Bolongo. Nu sunt cei din Alianţă. Ei nu au Kalaşnikovuri!

Deci, erau „ceilalţi".

Singura persoană care putuse să-i anunţe era Deogracias Pongo... Malko şi colonelul coborau treptele câte patru odată. Deodată, de sus se auzi o voce:

— Au fugit pe aici!

Nu era accent zairez. Malko se gândi imediat la Franz Smet. O cavalcadă de paşi greoi făcea să vibreze scara din beton. Din fericire, aveau un avantaj de două etaje. Ajunseră jos înaintea urmăritorilor. Deodată, vocea colonelului care se auzi în spatele lui Malko avu efectul unui duş rece:

— Cred că la etajul cinci, unde se găsesc birourile, uşa e încuiată.

*

* *

Franz Smet cobora câte trei trepte odată, cu M 16 îmbunătăţit cu M 79 sub braţul drept. Avea dinţii încleştaţi şi stomacul făcut ghem din cauza furiei. Dacă nu ar fi fost tâmpitul ăla de paznic de la parter, ar fi ajuns la timp. Imbecilul voise să-l împiedice să

urce, crezând că e vorba de o spargere. A fost nevoit să-l ţintuiască de birou lovindu-l cu pumnalul, la început în mâini. După aceea îi tăiase gâtul, pierzând şi cu asta câteva secunde preţioase.

Auzea paşii celor pe care îi urmărea. Câştigase teren, la fel ca şi cei trei oameni care veneau în urma lui. Se grăbea să-i facă praf pe agentul de la CIA şi pe colonelul Bolongo cu aceeaşi grenadă. Deogracias Pongo îşi merita cu prisosinţă recompensa.

Urmărirea continuă câteva minute. Se apropiau de parter. Cu un ultim salt, Franz Smet ajunse pe palier şi se opri brusc. Scara era baricadată cu un grilaj de care nu se putea trece. Cu inima bătându-i cu putere, nevenindu-i să creadă, el îl cercetă frustrat; era imposibil să treacă de el.

Complicii lui ajunseră în sfârşit şi ei. Mai dură câteva secunde până să-şi dea seama. Obsedaţi de scară, nici nu se gândiseră că cei doi fugari puteau să se ducă din nou în turn, la oricare etaj, ca să ia liftul şi să scape.

Franz Smet se năpusti înăuntru şi se uită la afişajul ascensorului. Acesta cobora şi se apropia de parter. Belgianul înjură cu voce tare. Nu numai că îi scăpase, dar mai trebuia să aştepte ca liftul să urce pentru a scăpa din clădirea care devenise o capcană de moarte. Apăsând cu furie pe buton, rămase în întuneric măcinat de furie. Văzu acul oprindu-se la parter, apoi, în fine, liftul începu să urce…

*

* *

Malko, urmat de colonelul Bolongo, se năpusti ca un nebun în localul *Savanana.* Din cauza semiîntunericului, dură mai mult de un minut până îl reperă pe Phocas, în ringul de dans, înlănţuit de o „tânără”. El îi întrerupse flirtul.

— Trebuie să sunăm la sediul Alianţei, zise el. Cred că Franz Smet este în turnul clădirii Gecamine.

În timp ce Phocas se grăbea să ia celularul din Cherokee, Malko ieşi să supravegheze intrarea în Gecamine. Nu trebui să aştepte prea mult. Patru oameni înarmaţi cu puşti de asalt ţâşniră şi parcurseră în goană peronul spre un 4x4 staţionat puţin mai departe. Era prea întuneric ca să poată distinge culoarea pielii, însă colonelul Bolongo, care veni după el, îi zise:

— S-ar părea că tipul masiv din frunte e Franz Smet.

Phocas veni în fugă cu celularul la ureche.

— Sosesc! Dar vin de la Preşedinţie.

— Prea târziu, făcu Malko, trebuie să-i urmărim.

Cei trei oameni se grăbiră spre Cherokee. Celălalt vehicul, un 4x4 de culoare deschisă, demarase deja şi se îndepărta pe bulevardul 30 Iunie.

Malko trecu la volan. Phocas continua să urle în swahili în telemobil. Îl îndepărtă de ureche şi îi spuse lui Malko:

— Este o patrulă a Alianţei în apropiere de bulevardul Kasavubu. Le va bara drumul. E de ajuns să rămânem în spate.

Bulevardul Kasavubu se intersecta cu 30 Iunie la un kilometru mai departe. Camioneta deschisă la culoare rula cu toată viteza pe şoseaua pustie. Colonelul Bolongo se foia în spate prost dispus.

— Dacă oamenii din Alianţă mă reperează…

— Iată-i! strigă deodată Phocas.

O camionetă cu platformă şi cabină dublă apăru din stânga şi, traversând rondul cu iarbă care despărţea cele două sensuri ale bulevardului 30 Iunie, era gata să-i taie calea Jeepului în care se aflau fugarii. Malko încetini. Zări deodată un bărbat care se aplecă în afară şi aţinti o puşcă spre vehiculul celor din Alianţă. Se auzi o explozie surdă, ţâşni o flacără portocalie şi camioneta explodă lovită în plin de o rachetă sau de o grenadă.

Jeepul pe care îl urmăreau îşi continua drumul, apoi viră brusc la stânga. Malko fu cât pe ce să lovească vehiculul în flăcări. Opri şi sări jos. Era prea periculos să-i urmărească pe ceilalţi. Un soldat grav rănit spânzura afară din maşină. Ajutat de Phocas reuşi să-l ducă mai departe de foc, dar soldatul muri aproape imediat. Colonelul Bolongo îl trase pe Malko de mânecă.

— Trebuie să sosească, nu pot să mai rămân aici, zise el cu sfială.

— Bine, vă conduc acasă, îi spuse Malko. Phocas, rămâi tu aici ca să povesteşti ce s-a întâmplat. Mă voi întoarce.

Din fericire, casa răposatului Hughes Thomas se găsea numai la cinci sute de metri de acolo. Poarta cu grilaj fu deschisă la primul claxonat, iar Malko avu timp să-l instaleze pe colonelul Bolongo în camera de oaspeţi, apoi plecă. Era nedumerit. Pe cine avuseseră de gând să omoare? Pe Bolongo, ori pe el?

Când ajunse la locul atentatului, vreo douăzeci de soldaţi irascibili din Alianţă deviau circulaţia. Phocas, în mijlocul unui grup căruia i se alătură şi Malko, discuta.

— Au fugit! zise burundezul. Nu mai era nici un vehicul care să-i urmărească. Sunt trei morţi. Şi-au trimis oamenii să

răscolească prin Gecamine, dar nu au găsit nimic. Soldaţii din Alianţă sunt foarte nervoşi. Spun că ar trebui să reinstaleze interdicţia de circulaţie în Kinshasa.

O maşină de pompieri cu sirenele urlând ajunse în fine să stingă focul şi scoaseră din camionetă două cadavre carbonizate. Soldaţii îşi priveau cu tristeţe camarazii reduşi la stadiul de cărbuni. Pentru prima dată după „eliberare”, erau atacaţi în felul acesta. Malko se apropie de Phocas.

— Ce spun?

— Cred că hoţii au făcut asta, oamenii din FAZ care au venit din oraş să dea o spargere aici unde sunt mulţi bani. Dar cei cărora le-am telefonat eu îşi vor da seama de adevăr.

Malko turba de furie în sinea lui. Încă o dată, Franz Smet – era absolut sigur că belgianul era în joc – îi scăpase printre degete. Ferocitatea cu care s-a comportat îi întărea convingerea că pregătea o lovitură de stat. Povestea cu cele trei sute cincizeci de mii de dolari, deşi de la ea a pornit totul, era depăşită. În prezent i-a rămas să joace numai pe o carte.

— Aţi putea găsi locuinţa lui Deogracias Pongo? îl întrebă el pe Phocas.

— Da, dar nu e prea bine să mergem noaptea în cartierul acela, răspunse burundezul fără entuziasm.

— Puţin îmi pasă! i-o tăie Malko. Numai el ştia unde să mă găsească în seara asta…

*

* *

Franz Smet se descotorosi de cartuşieră şi îşi turnă o porţie zdravănă de Defender vechi de cinci ani pe care o bău dintr-o dată. Bătăile puternice ale inimii începură să se mai domolească. Dacă nu aveau M 79, acum ar fi fost terminaţi, înainte să ajungă la ascunzătoare, petrecuse o jumătate de oră rătăcind pe străzile pustii din Kinshasa ca să scape de eventualii urmăritori. Vehiculul 4x4 se găsea de-acum în garajul încuiat cu cheia de la casă. Cei trei complici ai lui dormeau alături, într-o magazie. Era prea periculos să-i trimită noaptea prin oraş.

Se aşeză pe canapea, îşi aprinse o ţigară şi reflectă puţin. Deogracias Pongo nu îl minţise. Ratase cu puţin o dublă lovitură. O ratase totuşi.

Luă celularul şi îl sună pe generalul Lopaka. Deşi era târziu, acesta răspunse imediat. Era vocea gravă şi uşor ameţită a „Terminatorului”. Brazzaville şi Kinshasa, fiind gemene, acelaşi

satelit deservea cele două oraşe.

— Ei, ai făcut-o? întrebă generalul zairez.

— Era cât pe ce.

„Terminatorul” simţi că se sufocă de furie.

— Cum adică era cât pe ce? Zici de o femeie că câte „cât pe ce” însărcinată? Au murit?

— Nu, fu nevoit să recunoască belgianul.

— Imbecilule! Ce s-a întâmplat?

Franz Smet îi spuse tărăşenia. Dar nu îl minţi. *Ştia* că „Terminatorul” presărase peste tot celulare ca să comunice cu gradaţii din DSP care îi rămăseseră devotaţi. Putea foarte bine să le ordone să-l lichideze pe Franz Smet. Tipii de genul lor nu gândeau, ci se supuneau. Singura legătură cu viaţa era şeful lor şi speranţa ca va reveni. Altminteri, îi aştepta „colierul morţii”, un cauciuc aprins pus în jurul gâtului.

— După toată povestea, zise în continuare Franz Smet, ar trebui să oprim totul cât timp trec dincolo de fluviu. Americanii şi oamenii din Alianţă sunt foarte atenţi. Aş putea să mă întorc după aceea.

— Acum ai să rămâi! îi zise răspicat generalul Lopaka. Mâine dimineaţă începi a doua fază a operaţiunii „Cobra”. Apoi, după patru zile, cum am stabilit, dai lovitura. Numai după aceea, vei putea să te întorci.

— Bine, şefule, zise belgianul mai calm.

„Terminatorul” închisese deja. Franz Smet îşi mai turnă o porţie mare de Defender. Îi cerea să se bage direct în gura lupului. După tot ce s-a petrecut, dacă oamenii din Alianţă ar pune mâna pe el, l-ar tăia de viu în bucăţele. Dacă ar traversa fluviul, la fel ar face şi generalul Lopaka. Înfuriat la culme, îşi spuse că nu avea decât o singură ieşire: să reuşească.

După ce terminase cu cariera de mercenar, ar fi trebuit să plece din Africa şi să-şi cumpere un restaurant în Belgia. Acum era prea târziu. Era prins în cursă la Kinshasa ca o muscă într-o pânză de păianjen.

*

* *

Aleea întunecoasă şi plină cu noroi cobora la vale. Nu era nici ţipenie de om. Acolo îl duseseră pe Deogracias Pongo în ziua în care îl recuperaseră de sub manghierii de pe bulevardul Justiţiei.

La ora aceasta târzie din noapte, oraşul dormea. Malko încuie maşina cu cheia şi îl urmă pe Phocas până la „parcela” fostului

poliţist din DST. Totul părea adormit. Phocas bătu la uşă. Malko aştepta puţin mai departe.

Nimic. Burundezul bătu din nou, începu să zguduie uşa şi să strige.

— Deogracias! Am venit după tine.

În sfârşit, după vreo cinci minute, în casă se aprinse o lumină gălbuie, iar în prag apăru poliţistul înfăşurat într-o pânză şi cu o lampă cu petrol în mână. Când îi văzu pe cei doi bărbaţi, vru să le închidă uşa în nas, dar Malko o împinse şi intră în casă.

— Îmbrăcaţi-vă şi veniţi cu noi! se răsti el.

— Unde? E foarte târziu! gemu Deogracias Pongo. Ce vreţi de la mine?

— Mergem la Alianţă, îl anunţă Malko, le veţi explica de ce l-aţi dat pe colonelul Bolongo pe mâna lui Franz Smet.

Când auzi cuvântul „Alianţă”, Deogracias Pongo se făcu livid, privirea i se întunecă şi scutură din cap ca un metronom stricat.

— Şefule! Nu mergem la Alianţă! zise el cu glas rugător. Or să-mi tragă un glonţ în cap. Nici nu ştiţi ce repede ucid acei tuţi.

O formă se mişcă prin întuneric şi o voce de femeie îl strigă în lingala. Malko plimbă fasciculul lanternei prin încăpere. O femeie cu doi copii stăteau culcaţi. Văzu lângă pat o tolbă aşa cum au ofiţerii. O luă de jos şi o deschise. Înăuntru găsi nişte acte şi un carnet gros.

— Sunt ale mele, spuse fostul poliţist din DST.

Malko îi puse lanterna în ochi.

— Veniţi cu noi! îi ordonă el cu un ton ce nu admitea replică.

Înfrânt, Deogracias Pongo se îmbrăcă în linişte, dându-i nevesti-sii câteva explicaţii sumare în lingala. Nu mai spuse nimic până când ajunse la maşină, stând cu umerii încovoiaţi şi capul plecat. Phocas se urcă la volan, Malko deschise carnetul plin cu numere de telefon şi căută numele lui Franz Smet. Dar în zadar. Era acolo numărul celularului pe care i-i dăduse Mamie, dar nimic altceva. Prinzând puţin curaj din cauză că Malko tăcea, Deogracias Pongo protestă smiorcăindu-se:

— Şefule, nu mai înţeleg nimic. De ce sunteţi furios? Nu l-aţi găsit acolo pe colonelul Bolongo? Şi eu care credeam că v-am dat o informaţie trăsnet! Nu face nimic, vă voi da banii înapoi…

Mai, mai că îi venea să-l creadă… Malko îl sfredeli cu o privire de gheaţă.

— Colonelul Bolongo *era* acolo, confirmă el. Şi Franz Smet, care a venit să ne omoare pe amândoi. Să fie oare o coincidenţă?

În privirea lui Deogracias Pongo citi că răspunsul ar fi „da”, însă o fărâmă de prudenţă îl făcu să-şi schimbe hotărârea. Se mulţumi să bâiguie:

— Şefule, nu înţeleg, nu ştiu.

— Eu ştiu, i-o tăie Malko. Aţi supt de la două oi. De la mine şi de la Franz Smet. Sau mai lucraţi încă pentru Mobutu.

Fostul poliţist tresări.

— Nu, şefule, nu e adevărat. L-am sunat pe domnul Franz dintr-o cabină de telefon ca să-l întreb dacă ştie unde se află colonelul Bolongo. Dar nu ştia. Mi-a spus că şi el îl caută ca să-l ajute să treacă în partea cealaltă şi că îmi va da un *matabiche*[29] dacă îl găsesc. Mai târziu, după ce am aflat unde e colonelul Bolongo, cu ajutorul surorii lui, l-am sunat din nou pe domnul Franz. Dar jur pe Sfânta Fecioară, Maica Domnului, că nu credeam că voia să vă facă rău. Asta e adevărul, şefule.

Deşi temperatura era moderată, curgea apa pe el de transpiraţie... Malko ghici că e doar o părticică din adevăr. În Africa se întâmpla rar ca lucrurile să fie ori albe, ori negre.

— Foarte bine, aprobă el cu un zâmbet rece. Acum vom merge să-l vedem pe domnul Franz. Ca să ne explice cinstit.

Deogracias Pongo privi în pământ.

— Şefule, ştiţi unde este?

— Nu, dar dumneata ştii.

Fostul poliţist din DST izbucni într-un râs supărător şi fals.

— Nu, şefule, eu nu ştiu. Nu m-am întâlnit cu el. Doar am vorbit la telefonul portabil.

— Şi recompensa v-a dat-o tot prin telefonul portabil?

— Ah, asta nu! A trimis-o prin cineva. Tot un „fost” din DSP, la staţia service Fina din Piaţa Mandela. Vă jur că nu ştiam ce vrea.

— Deci, conchise Malko, nu ştiţi nimic în legătură cu Franz Smet.

Fostul poliţist clătină energic din cap gata să şi-l desprindă.

— Nu, şefule, nu!

— Bine, zise Malko, poate că oamenii din Alianţă vor fi mai şireţi decât mine şi vă vor face să spuneţi adevărul... Phocas, mergem într-acolo.

Şoferul porni, dar Deogracias Pongo slobozi un mârâit sfâşietor.

— Nu, şefule, nu mergem la Alianţă!

Malko nu-i răspunse. Se îndreptau către centru. După cele

[29] Recompensă (n.a.).

văzute în bulevardul Justiţiei la numărul 17, nu-i făcea plăcere să-l dea pe fostul poliţist pe mâna soldaţilor tuţi, cu toate că îl detesta din tot sufletul căci, pentru o sută de dolari, îl trimisese la moarte.

Străbătură doi kilometri într-o tăcere apăsătoare, apoi Malko reveni la subiect:

— Deogracias, mai aveţi o singură şansă să vă salvaţi viaţa, îl avertiză el. Duceţi-mă acum la Franz Smet.

Fostul poliţist se prinse de el cu ambele mâini, ca un înecat care se ducea la fund, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Şefule, nu ştiu unde este. Pe Sfânta Fecioară, ce, nu v-aş spune? Nu vreau să mor!

E adevărat că nu semăna chiar a trădare, dar mai era loc şi pentru câteva minciunele... Phocas ajunsese şi el la aceeaşi concluzie. Se întoarse şi spuse calm:

— Şefule, nu ştie. După cum a procedat, ar fi mai bine să-l omorâţi.

Vorbea despre poliţist ca despre un gândac. În Africa, viaţa unui om nu era la mare preţ. În afară de asta, soldaţii tuţi detestau populaţia bantu...

Deogracias Pongo se agăţă şi mai tare de Malko.

— Şefule, vă jur, mă duc să-l caut. Voi întreba pe toată lumea şi vă voi spune. Dar nu mă duceţi acolo...

Malko nu avea chef să urmeze sfatul dezinteresat al lui Phocas, dar nici să-l dea pe poliţist pe mâna ferocilor soldaţi tuţi din Alianţă. Fără să-şi facă prea multe iluzii, îi zise lui Phocas:

— Opreşte!

Deogracias Pongo se descompuse de groază. Locul era absolut pustiu, numai bun pentru o execuţie. Malko deschise portiera.

— Vă dau o ultimă şansă. Vă aştept mâine seară acasă la Hughes Thomas, la ora şase.

— Mulţumesc, şefule, mulţumesc! O să-l găsesc pe domnul Franz, vă jur!

Ar fi fost în stare să-i pupe şi mâinile. Sări din Cherokee şi dispăru fugind în întuneric. Phocas clătină din cap cu reproş.

— Şefule, sunteţi prea bun. Se va ascunde la el în sat.

Lui Malko îi veni să-i zică vreo două despre ferocitate, dar nu se coborî la nivelul lui.

*

* *

Generalul Ileo Lopaka închină cupa de şampanie Taittinger

Comptes şi îi spuse musafirului său:

— Luna viitoare vom fi la Kinshasa!

Politicos, Richard Matthews rosti aceeaşi urare şi îşi înmuie buzele în lichidul sifonat. În vila aceasta înstărită situată în sud-vestul oraşului Brazzaville, explozia mortierelor părea îndepărtată şi ireală. Cu picioarele lungi şi talia subţire, businessmanul forma împreună cu zairezul un cuplu ciudat. Un fel de Stan şi Bran. Făcuse abstracţie de războiul civil din Brazzaville şi venise să susţină material proiectele generalului Lopaka. Pe hârtie, acesta avea tot ce îşi dorea: bani – gârlă – arme, oameni devotaţi încă şi, mai cu seamă, o cumplită voinţă de răzbunare…

Or, Richard Matthews făcea parte dintre oamenii care regretau amarnic plecarea lui Mobutu. Fireşte, nu din sentimentalism. Societatea petrolieră la care lucra americanul avea de mulţi ani acorduri secrete foarte speciale cu Mobutu. Dacă succesorul lui care se află acum în fruntea ţării, Laurent-Desire Kabila, ar pune problema acestor acorduri, ar putea să-l coste câteva milioane de dolari. Când generalul Lopaka a luat legătura cu el la Pointe-Noire ca să-i spună în câteva vorbe despre planurile lui de recucerire, Richard Matthews a plătit zece mii de dolari pentru un avion charter, proprietatea unui libanez, care l-a lăsat la capătul pistei din Brazzaville. De acolo a luat un taxi şi s-a oprit direct la reşedinţa generalului zairez. Acesta l-a primit cu toată consideraţia. Pentru el, prezenţa acestui om de afaceri competent îi dovedea seriozitatea proiectelor sale. Într-un fel, era consacrarea lui pe plan extern. Richard Matthews puse pe masă cupa de şampanie şi îl întrebă cu un ton detaşat:

— Să presupunem – după cum doresc şi eu – că prima parte a planului „Cobra” funcţionează… Mi se pare că membrii FAZ nu sunt în măsură să…

Volubil, generalul Lopaka îl întrerupse:

— Bineînţeles, dar am semnat unele acorduri cu prietenul nostru, Jonas Savimbi, şeful Unita. Are în subordine mii de oameni foarte bine echipaţi în nord-estul Angolei. Noi le-am vândut armamentul. Îndată ce situaţia o va cere, vor organiza mişcări mai întâi la Matadi, apoi la Kinshasa. În acest timp, noi ne reorganizăm.

— Da, într-adevăr, mi se parte perfect, recunoscu Richard Matthews cu voce egală.

Jonas Savimbi fusese dintotdeauna aliatul lui Mobutu. E

adevărat că o mare parte din proviziile pentru Unita trecea prin Zair de când Africa de Sud a rupt relaţiile cu Savimbi. Acesta furase cu ajutorul lui Mobutu şi trimisese trupe ca să încerce să taie drumul Kicwick-Kinshasa coloanelor lui Kabila. Dar acestea au ajuns prea târziu şi nu au mai putut să le oprească înaintarea. Pentru Jonas Savimbi, venirea la putere a lui Kabila, aliat cu cel mai aprig duşman al său, Dos Santos, preşedintele marxist al Angolei, era un dezastru. Risca să i se taie toate legăturile. Chiar şi sprijinul pe care se pregătea să i-l acorde generalului Lopaka părea perfect verosimil. Aflând ce dorea de la el, Richard Matthews căscă ostentativ.

— Mâine dimineaţă trebuie să plec devreme, zise el în timp ce se ridica.

Generalul Lopaka îi aruncă o privire veselă.

— Am o fată foarte frumoasă pentru dumneavoastră. Vă aşteaptă.

— Nu, mersi, îl refuză omul de afaceri, sunt puţin cam obosit.

Cu cât aflau mai puţine persoane de această vizită, cu atât era mai bine. Dacă planul „Cobra” reuşea, culegea mai repede roadele acestei vizite. În caz contrar, era mai bine ca Laurent-Desire Kabila să nu afle de scurta sa trecere prin Brazzaville. După ce strânse mâna musafirului său, Lopaka se duse în camera lui rugându-se ca în câteva zile Kinshasa să treacă prin foc şi sabie. Moartea câtorva zairezi acolo merita din plin câteva sute de milioane de dolari.

Capitolul XV

Colonelul Bolongo fuma gânditor o Gauloise blonde, rotind în mână un pahar de coniac. Malko găsise în barul lui Hughes Thomas o sticlă de Gaston de Lagrange XO. Ofiţerul zairez merita cu prisosinţă puţină îmbărbătare după emoţiile din seara asta.

Primise vestea trădării lui Deogracias Pongo fără să fie surprins. Fostul poliţist din DST era în stare să facă orice ca să supravieţuiască. Colonelul Bolongo parcurse carnetul lui cu adrese fără să descopere vreun indiciu interesant. Sigur că erau acolo o grămadă de numere care trebuiau verificate, dar asta cerea o muncă titanică. Malko aruncă o privire ceasului său Breitling *Crosswind:* era două dimineaţa.

— Franz Smet este doar un executant, conchise colonelul zairez, nu s-a băgat în politică. Dar e destul de viclean ca să organizeze ceva la ordinele „Terminatorului”. Acesta nu va risca să vină aici. Trebuie neapărat să-l găsim pe belgian.

— Cum?

— Mă gândesc. Cu siguranţă că se ascunde la mobutişti sau la simpatizanţii acestora. Ne poate lua mult timp... Dar aş vrea să mă asigur de un lucru.

— Care anume?

— Că *într-adevăr* lucrează pentru generalul Ileo Lopaka. În această privinţă, nu dispuneţi decât de mărturia lui Justine Bazamou...

Mamie! Malko realiză subit că o „uitase” la *Savanana.* O lăsase acolo ca să se ducă după colonelul Bolongo şi, pe urmă, a uitat complet de ea. Nu putea s-o lase acolo, mai cu seamă că era ameninţată. Îi spuse ofiţerului zairez:

— Aveţi vreun mijloc prin care puteţi verifica legătura dintre Franz Smet şi generalul Lopaka?

Colonelul Bolongo îşi îngădui să termine paharul cu coniac acordându-i cuvenitul respect, apoi zise:

— Probabil. Cele trei sute cincizeci de mii de dolari, în bancnote noi-nouţe, furate de Justine Bazamou de la Franz Smet ar putea constitui o pistă, Ileo Lopaka a falsificat mulţi dolari. Sunt uşor de recunoscut. Iar dacă hârtiile găsite în cantităţi mari la Franz Smet fac parte dintre cele false, aceasta va fi proba

palpabilă a implicării „Terminatorului” în activităţile belgianului.

— Dar Mamie a folosit deja bancnotele acelea. Printre altele, a cumpărat ceasul Breitling *Lady J* din galeria de la *Intercontinental.*

Colonelul Bolongo zâmbi cu indulgenţă.

— Nu-şi fac probleme în privinţa asta. Mâine dimineaţă trebuie să vă duceţi să vorbiţi cu „mămicile-care-schimbă”. Ele recunosc banii falşi cu ochii închişi…

Malko îl conduse pe colonel în camera unde aerul condiţionat nu prea funcţiona, îşi luă la revedere, apoi îl căută pe Phocas. Burundezul dormea dus pe patul de campanie din bucătărie şi nu prea avea chef să se scoale. Ca să se ducă s-o recupereze pe Mamie, nu avea nevoie de gardă de corp.

*

* *

Nici urmă de Mamie!

La *Savanana* era încă multă lume, dar tânăra femeie nu se vedea nicăieri. Îl întrebă pe barman, iar acesta îşi amintea că o văzuse în cursul serii, dar nimic mai mult. Malko ieşi să inspecteze terasa, chiar şi trotuarul unde fetele stăteau de vorbă la aşa-zisul aer curat. Dar nici aici nu era.

Intră în bar, neliniştit. Îndrăzneala lui Franz Smet nu avea limite. Şi dacă a necăjit-o încă o dată pe biata femeie? Malko se hotărî să mai stea o jumătate de oră. Pe urmă se va duce să-l trezească pe Phocas. Comandă o votcă la bar, refuzând roiul de fete care veniseră să-l asalteze. Alcoolul rece îi făcu bine şi mai comandă încă una. După stresul din seara asta, simţea nevoia să se destindă. Când ajunse în faţa grilajului ce bara palierul de la etajul cinci din clădirea Gecamine, i se păru că vede moartea cu ochii…

O fată cu perucă blondă veni şi îşi legănă languros coapsele în faţa lui, dar el se gândi iarăşi la Mamie. Cu fizicul ei şi lipsa de scrupule, ar fi cunoscut, într-o ţară civilizată, o ascensiune socială fulminantă… Tristeţii i se adăugă frustrarea. Aprecia această destindere animalică după emoţiile pe care le trăise în seara asta. Şi pe urmă, gustase prea puţin din lucrurile excepţionale pe care i le oferise Justine Bazamou…

*

* *

Leontine, una dintre „perlele” de la *Savanana,* coborî scara ce ducea la subsol, dădu la o parte draperia cămăruţei de care se

foloseau fetele pentru partidele rapide de amor şi zise dintr-o suflare:

— Mamie, a venit albul după tine!

Trecură câteva clipe până când informaţia ajunse la creierul înceţoşat al tinerei. Cât timp l-a aşteptat pe Malko, a băut, a dansat, apoi iar a băut Caipirinha după Caipirinha şi a dansat şi mai mult. Ştiind că Malko va plăti, barmanul îi preparase în final o clondiraş turnând o porţie serioasă de Cointreau peste jumătăţi de lămâie verde strivite cu pisălogul. Mamie începuse să se simtă în al nouălea cer. În clipa aceea apăru Willy Van Duys, fostul amant al surorii ei, Gisele. Cum Malko nu mai venea, barmanul începu să se neliniştească, iar Willy, galanton, plăti consumaţia. De aceea, Mamie se revanşă imediat pe ringul de dans cu balansul şoldurilor de îl adusese pe belgian în pragul ejaculării. Atunci Mamie se făcuse nevăzută ca să nu provoace o erupţie necontrolată. Dar, înfierbântat bine, Willy Van Duys se dusese după ea în subsol.

Cât ai clipi, ea se pomenise înghesuită în cămăruţă de cele o sută de kilograme de cărniţă roz flamandă, cu o limbă ce îi ajungea la omuşor şi cu mâinile mari prinse de fese. Se întreba dacă îi va ceda sau nu... Membrul rigid ce se strivea de abdomenul ei nu o lăsase indiferentă. În alte împrejurări, nu ar fi pregetat. Dar un singur lucru o împiedica: acum era o femeie bogată. Nu mai era nevoită să se vândă pentru câţiva dolari. Cu toate acestea, alcoolul o făcu să nu reziste când Willy începu să-i desfacă febril cureaua pantalonilor din lastex.

Chemarea prietenei sale Leontine îi produse o serioasă descărcare de adrenalină în artere. Dacă albul ei o găsea acolo, nu va mai vedea în veci cele trei sute cincizeci de mii de dolari! La gândul acesta, deveni instantaneu virtuoasă. Îl împinse pe belgian cu ambele mâini, ca să se desprindă, apoi îi zise:

— Trebuie să plec!

Având un temperament sangvin, Willy Van Duys explodă. Luându-i mâna lui Mamie, o puse pe membru şi mârâi:

— Ticăloasă mică! Doar n-o să mă laşi în starea asta!

— Ah, nu, făcu Mamie, n-o să fie bine!

Willy nu văzu de unde vine lovitura. Cu perversitate ascunsă, Mamie începu să-şi frece pubisul de membrul în erecţie al partenerului ei. Acesta era gata să termine. În câteva clipe, simţi jetul urcând din rărunchi, înjură ca un birjar şi se îndepărtă cu vioiciune de Mamie.

Prea târziu. Orgasmul îl zgudui ca o descărcare electrică, lăsându-l stană de piatră, cu picioarele înmuiate. Luându-şi avânt, Mamie ţâşni din cămăruţă, îşi aranja pantalonii şi începu să urce scara, senină, cu conştiinţa datoriei împlinite.

*

* *

Malko o văzu pe Mamie apărând din fundul sălii. Îşi făcea loc prin mulţime ca să ajungă la el, străduindu-se să aibă pe chipul de copil o expresie plină de furie, care o făcea aproape comică. Îl certă strigând ca să acopere muzica:

— Vasăzică nu eşti deloc politicos. Ai plecat de trei ore. Pe unde ai umblat?

Agasat şi bănuitor, Malko o măsură din cap până-n picioare.

— Dar tu?

— Eu mi-am aranjat părul.

Era o propoziţie pe care o auzise într-un film la televizor din gura unei femei care îşi înşela soţul prin toalete. Numai că femeia aceea nu purta perucă.

— Îţi baţi joc de mine! făcu Malko. Erai jos şi tocmai…

Mamie îşi dădu seama că a greşit şi îi pecetlui gura cu un sărut, apoi se frecă de el cu toată senzualitatea de care era în stare.

— Îţi jur că nu am făcut pe *n'dumba*[30]! Doar am dansat cu un prieten. Uite-l!

Malko întoarse capul. Ruşinat şi furios, Willy Van Duys tocmai străbătea mulţimea de târfe îndreptându-se spre subsol. Zărind-o pe Mamie în compania lui Malko, se întoarse şi se apropie de ei.

— Cu siguranţă că mi-e dat să nu scap de voi, zise el mai în glumă, mai în serios. Nu ştiam că Mamie e cu dumneavoastră… în orice caz, e fidelă. Nici măcar nu a vrut să-mi dea şi mie „o pipă”…

Ce ţi-e şi cu delicateţea flamandă… Malko tocmai voia să-l trimită la plimbare, când îi veni o idee.

— Haide să bem ceva, le propuse el.

Mirat, belgianul acceptă. Ultima oară când îl văzuse pe Malko a fost când a venit la el să „percheziţioneze”, căutându-l pe colonelul Bolongo. După ce comandă un Defender vechi de cinci ani fără apă şi fără gheaţă, el întrebă:

— Aţi găsit ce căutaţi?

— Da, răspunse Malko. Dar acum caut pe altcineva. Îl

[30] Târfa (n.a.).

cunoaşteţi pe Franz Smet?

Belgianul pufni.

— Pe „Sculă electrică”? Cine nu-l cunoaşte? Vinde cele mai bune casete porno şi face rost de fete bine făcute şi uneori virgine. Adio, SIDA! Păcat că a plecat. Dar ce vreţi de la el?

— A venit înapoi la Kinshasa, preciză Malko. Aş vrea să-l găsesc.

Willy Van Duys îi aruncă o privire plină de surprindere.

— El! Nu e adevărat. Şi-a lăsat maşina la mine ca să nu i-o şterpelească. Ar fi venit s-o ceară. Şi ce să mai facă aici? S-a terminat cu filmele! Toată clientela lui a emigrat. Pe urmă, a avut prea multe aventuri cu „fete tinere”. Acum că nu se mai află sub protecţie, familiile lor vor să se răzbune.

— De ce?

Belgianul îi adresă un zâmbet de canalie.

— Câteodată, Franz Smet mergea cam prea departe cu scula lui electrică... Este bolnav. Pe urmă, le făcea să dispară. Am impresia că atunci când ţipau prea tare, le cam strângea de gât... aşa, chiţ! Înţelegeţi ce vreau să zic. Fata era găsită în fluviu sau în grămada de gunoi. Nu prea era tandru Franz ăla. Dar nimeni nu îndrăznea să-i zică nimic. Sunt cartiere în care nu are nici un interes să se arate acum. Era prietenul dumneavoastră?

— Nu chiar, îl corectă Malko. Aş vrea să-l găsesc...

— Ah, bine, zise belgianul în timp ce dădea pe gât băutura. Trebuie să-mi găsesc o fetiţă, Mamie a dumneavoastră m-a cam înfierbântat. Ticăloasa mică. Ei, ce zici, Mamie?

Pudică, tânăra lăsă ochii în pământ, nedezlipindu-se de Malko, în semn de supunere sexuală.

— Sunt gata să ofer douăzeci de mii de dolari celui care îl va găsi pe Franz Smet, strigă Malko să acopere vacarmul pe care îl făcea muzica.

Willy Van Duys îl ţintui cir o privire piezişă.

— Într-adevăr, cred că vă datorează mulţi biştari! rânji el. Voi încerca să mă interesez. Dar au plecat atâţia oameni. Cum pot să dau de dumneavoastră?

— Prin telemobil, zise Malko. 43888.

Belgianul îşi notă, clătină din cap şi încolăci cu mâna talia unei fete la fel de înaltă ca şi el, care era prin apropiere.

— Mă voi gândi, promise el, dar acum am treabă...

Malko se uită cum se îndepărtează cu fata spre ringul de dans. Trebuia să încerce orice. Cum să găsească pe cineva într-un oraş

cu şase milioane de locuitori, plin de case părăsite? Mamie îl trase de mână.

— Vino, zise ea. Nu trebuie să mă mai laşi singură.

Se făcuse ora patru şi zece dimineaţa. Cu tâmplele zvâcnind, Malko o privea cu coada ochiului pe Mamie care se pregătea să facă un număr de striptease. Îşi scosese puloverul de culoarea canarului şi colanţii din lastex, păstrându-şi doar pantofii şi peruca şi se învârtea acum în lumina difuză a becurilor cu halogen. Când îi admiră profilul, Malko simţi furnicături până în vârful degetelor. Crupa ei era într-adevăr prodigioasă. Pierduse încă o noapte, apucându-l zorii zilei care tocmai începea şi asta îi dădea un puternic imbold sexual, închise ochii şi se gândi la Alexandra. Tresări.

Gura lui Mamie se închise în jurul sexului, afundându-l treptat. Ridică mâinile şi simţi pielea mătăsoasă a crupei. Se întoarse şi îşi frecă sfârcurile de abdomenul lui. Se parfumase ca o hetairă şi mirosea a sex. Ea se opri şi îi spuse:

— Destinde-te!

Era un vampir. Cu cât o mângâia mai mult, cu atât îi creştea pofta să se afunde în crupa ei de vis. Gura ei îl părăsi. Îi simţi degetele abile alergând pe membrul rigid şi învelindu-l în plastic. Apoi, se sui călare pe el şi se lăsă încet deasupra lui. Vârând-o până la rădăcină, de data asta stătea cu faţa la el. Chiar şi prin stratul subţire de protecţie, Malko simţea căldura din interiorul ei. Urca şi cobora încântată, cu un zâmbet calm pe buzele groase. Se aplecă peste el şi îi şopti:

— Nu mă vrei pe la spate? Toţi albii mă vor aşa.

Fără să aştepte vreun răspuns, ea îl părăsi şi se întinse pe burtă, cu fesele cambrate, fără nici un pic de pudoare. Malko simţi cum se întăreşte şi mai mult. Era prea tentant. Alcoolul îl făcea să plutească pe un norişor rozaliu. Ca un somnambul, se lungi peste Mamie, plasându-şi membrul rigid între fese. Căldura lor îi ascuţi şi mai tare simţurile. Ea îşi ondulă şoldurile şi îi ceru:

— La început, vreau mai încet. Am dansat toată noaptea şi sunt excitată.

Ea îndepărtă coapsele ca el să poată îngenunchea între ele şi îi ridică uşor bazinul. În această poziţie, se afundă drept pe orizontală în cuptorul încins. Cu o serie de suspine, Mamie îi arătă că apreciază asaltul…

Alcoolul şi senzaţia pe care i-o oferea crupa fermă sub mângâierile lui îi dădeau lui Malko impresia că în vene îi curge

plumb topit în loc de sânge. Când se retrase, Mamie zise cu glas stins:

— Ah, o vreau pe toată!

Nu era cazul să-şi dea silinţa să-l excite pe Malko. Îndată ce membrul lui atinse deschiderea dintre fese care palpita, nu mai avu decât un gând: să pătrundă în această crupă nemaipomenită ca vânătorul care are în bătaia puştii un cerb de şapte ani. Cu mâinile încleştate pe pulpele elastice, forţa inelul sfincterului cu mişcări stăpânite, profitând de fiecare milimetru şi privind cum membrul se afundă treptat în crupa primitoare. Mamie suspina uşor, îşi ondula coapsele ca să sporească plăcerea lui Malko. Acesta îşi ţinea răsuflarea când o pătrundea adânc. Apoi făcu o scurtă pauză, bucurându-se să simtă pereţii secreţi palpitând în jurul lui. Pe urmă, Mamie. Începu un dans, ondulându-se ca un şarpe înnebunit. El încercă să-şi coordoneze mişcările cu ale ei, dar pierdu ritmul şi Mamie slobozi un ţipăt de deznădejde. Se avântă din nou în ea dintr-un singur elan. Formele ferme ale crupei pe care o viola se loveau de el.

Simţea o plăcere divină... Era atât de bine, încât el o ridică puţin ca s-o posede mai bine cu mişcări ample. Deodată, Mamie începu să ţipe:

— Ah, da! Simt cum mă învăluie dragostea!

Malko termină cavalcada agăţându-se de sânii tari, explodând în final. Vocea timidă a lui Mamie punctă ultimele zvâcniri de plăcere:

— *Eko sala elenga, hmm!*[31]

*

* *

Donatien Liforo, mâna dreaptă a fostului prim-ministru Etienne Tshisekedi, avea întâlnire în piaţa din centru, la ora opt. Văzu venind spre el un bărbat pe care îl cunoştea de mult timp, un entuziast partizan al lui Mobutu şi unul dintre ofiţerii sinistrei DSP. Acesta nu coborî din maşină şi îi făcu semn să se apropie. Pe jos zăcea o pungă din plastic. Opriră puţin mai departe, iar bărbatul din DSP spuse:

— Aici sunt zece pachete a câte o mie de dolari, în bancnote de o sută. Le schimbi şi apoi le repartizezi. Câte o sută de dolari pentru fiecare grup. Dacă furi ceva...

Nu-şi termină bine fraza, că Donatien Liforo ţinu să-l asigure de cinstea lui pe cât de profundă, pe atât de nealterată,

[31] Hmm, ce bine e! (n.a.).

ascunzându-şi cât putea mirarea. Era pentru prima oară când partizanii lui Mobutu îi dădeau bani. Astăzi însă, duşmanul comun se numea Laurent-Desire Kabila. Cu banii aceştia, va „sensibiliza” populaţia din Kinshasa arătând importanţa în plan politic a lui Etienne Tshisekedi…

Donatien Liforo luă sacoşa cu dolari, coborî din maşină şi se urcă imediat într-un maxi-taxi ca să ajungă în Limete. Dacă vecinii ar şti ce transportă, i-ar tăia gâtul.

*

* *

Mamie se pusese la patru ace ca să se ducă la seif. Malko se hotărâse să verifice mai întâi ipoteza colonelului Bolongo. Dacă era adevărată, confirma implicarea generalului Ileo Lopaka… îi ceru lui Phocas să oprească lângă „mămicile-care-schimbau”. Aşezate în şir ca de obicei, ţineau strâns teancurile de zairi legate cu elastic, aşteptându-şi clienţii în faţa Ambasadei americane.

Îndată ce Malko şi Phocas se apropiară, fură asaltaţi numaidecât de parcă erau la bursă. Toate le propuneau acelaşi curs, înconjurându-i ca să nu le scape. Malko extrase o bancnotă de o sută de dolari şi i-o întinse femeii din apropiere.

— Mai întâi pe asta, pe urmă, mai am şi altele, zise el.

„Mămicuţa-care-schimbă” luă bancnota şi o examină cu grijă, mai întâi în lumină, apoi scuipă pe ea şi o frecă de mânecă. Totul se petrecea într-o linişte mormântală.

— Asta nu e bună, spuse ea. Este un „Terminator”. Cu toate astea, eu o „înfulec[32]”. Pot să-ţi dau pe ea două milioane de zairi.

Adică cincisprezece la sută din valoarea nominală. Deci, era vorba despre bancnotele fabricate de generalul Lopaka.

— Este falsă? întrebă Malko.

— Da, e falsă.

— Şi cu toate astea mi-o cumperi?

„Mămica” izbucni în râs.

— Aici „înfulecăm” totul. Chiar şi „Metastazele”. Dolarul tău valorează ceva. Dolarul e dolar…

Ce ţară frumoasă! Aici chiar şi banii falşi se vindeau la un curs… Mamie se schimbase la faţă. Ea o întrebă pe femeie în lingala, apoi cele două „mămici” discutară aprins. Mamie izbucni în plâns şi se întoarse spre Malko nebună de furie.

— Nemernicul ăla de „Sculă electrică” m-a furat!

[32] În original: „o mănânc”, adică o iau (n a.).

Frumoasa ei avere se ducea pe apa sâmbetei… întinzându-i lui Malko un teanc de bani, „mama care schimbă” spuse:

— De câteva zile am „înfulecat” o grămadă de „Terminatori” din ăştia… De dimineaţă până acum, am schimbat mai mult de o mie de dolari. Cred că i-au avut îngropaţi pe undeva.

Vorbele femeii aprinseră beculeţul în mintea lui Malko. Totuşi, era o coincidenţă ciudată.

— Cine vi-i aduce? Sunt cumva *mundeles?*

„Mămica” râse cu poftă.

— Nu, tăticule, nişte chegues. Cred că i-au furat.

Cum de aveau „Terminatori” micuţii derbedei din Kinshasa? Cine le dăduse dolarii falşi şi de ce?

Capitolul XVI

Un BMW cu farurile încă aprinse ardea în faţa zidurilor albe ale Institutului Georges-Simenon de pe bulevardul 30 Iunie. Nepăsători, trecătorii îi priveau pe cei patru oameni care ardeau de vii înăuntru, reduşi acum la stadiul de marionete înnegrite. Stând pe vine, câţiva târâie-brâu aşteptau ca flăcările să se domolească şi să poată şterpeli ce se mai putea.

— Cine a dat foc acestei maşini? îl întrebă Malko pe Phocas.

— Mă duc să aflu, zise burundezul.

Opri maşina şi se duse să-i întrebe pe cei care căscau gura pe acolo.

— Sunt partizanii lui Tshisekedi care manifestau, spuse el după ce se întoarse. Cei din maşină i-au insultat şi atunci le-au dat foc.

Kinshasa începea să se mişte. Fireşte că Laurent-Desire Kabila nu risca prea mult, fiindcă stătea adăpostit în reşedinţa lui de lângă Ambasada Elveţiei, în vestul oraşului, păzit de trupele de elită tuţi. Însă, în oraş, atmosfera devenea din ce în ce mai apăsătoare. Câteva magazine îşi trăseseră obloanele din fier. Grupuri de copii aruncau cu pietre în maşinile străine. Studenţii defilau pe toate străzile, purtând pancarte prin care îi cereau lui Kabila să plece.

În faţa Ambasadei americane, stăteau de strajă patru puşcaşi marini cu caschete pe cap, instalaţi într-un vehicul 4x4. Malko îl găsi pe Irving Scott, şeful Centralei CIA, vizibil îngrijorat.

— Au aruncat cu o piatră în parbriz azi-dimineaţă, îi spuse americanul. Mi se întâmplă pentru prima oară de când sunt la Kinshasa…

— De ce?

— Partizanii lui Tshisekedi ne acuză că îl susţinem pe Kabila… Zvonul ăsta circulă peste tot în oraş, printre manifestanţi şi printre oamenii care defilează. Studenţii sunt foarte agitaţi. Situaţia asta mă nelinişteşte. Peste trei zile are loc înmormântarea generalului Mahele. Sper să nu fie un prilej pentru o izbucnire generală. Soldaţii tuţi nici nu mai îndrăznesc să vină prin oraş. Este un semn rău. Ce s-a mai întâmplat de aseară?

Americanul nu era la curent cu recuperarea colonelului Bolongo, nici cu incidentele care au urmat... Malko îi povesti pe scurt despre ultimele evenimente, plus ce descoperise pe piaţa valutară. Irving Scott tresări când află că i-a acordat azil politic colonelului Bolongo.

— Vă daţi seama de consecinţe, dacă, în urma unui denunţ, autorităţile din această ţară vor descoperi că omul căutat se ascunde într-o casă ce aparţine Ambasadei americane? E un lucru foarte grav.

— Poate, recunoscu Malko, dar sunt sigur că Franz Smet este capul răutăţilor. Deţin puţine piste ca să-l găsesc: Deogracias Pongo, fostul poliţist din DST, dar e departe de a fi de încredere... Apoi, i-am cerut-o şi unui belgian, Willy Van Duys, care are legături cu oamenii din regimul trecut, promiţându-i o recompensă. Toată maşinaţia poate să meargă, dar am mai multă încredere în colonelul Bolongo, un profesionist în materie de informaţii, care, în fond, cunoaşte tot mecanismul mobutist. Se ajută de carnetul pe care l-am „confiscat” de la Pongo. Dacă am putea descoperi la timp ce se urzeşte, ar merita să ne asumăm nişte riscuri la adăpost diplomatic.

— Bine, aveţi dreptate, recunoscu şeful centralei. Instalaţi-l în casa lui Hughes.

— Asta nu e tot, continuă Malko. Ca să caute casa în care se ascunde Franz Smet, are nevoie de o maşină şi de un şofer, îi este frică să circule singur prin Kinshasa.

Irving Scott reflectă câteva clipe.

— Am ce vă trebuie, zise el. Sam Strudwick foloseşte adesea o Toyota 4x4 cu numărul ambasadei şi cu sigla USDS pe portiere. Cu asta, nimeni nu-l opreşte. Mă duc să-i spun că-l pun la dispoziţia colonelului Bolongo exact din dimineaţa asta. Să se ducă să-l ia de la vila lui Hughes.

— Este perfect, acceptă Malko.

De pe 17 mai, Kinshasa era un oraş rămas aproape fără legislatură, asemănându-se întru câtva cu Franţa anului 1945. Cele două tabere îşi reglau conturile într-o debandadă totală şi încă nu s-au pus bazele nici unui fel de stat de drept. Domnea legea junglei. Lăsând în urmă viitorul, foştii mobutişti puteau fi tentaţi de orice nebunie, oricât de sângeroasă ar părea.

— Sper să aveţi dreptate, oftă şeful Centralei CIA.

Cineva îi spuse că e căutat la telefon. Ascultă şi închise după câteva clipe, devenind şi mai îngrijorat.

— S-a petrecut încă un incident grav la Limete, zise el. Nişte soldaţi din Alianţă au tras în partizanii tineri ai lui Tshisekedi care azvârleau cu pietre în ei. Nu mai înţeleg ce se întâmplă…

— Poate că am găsit eu explicaţia, îndrăzni Malko.

Irving Scott ascultă în tăcere istoria banilor falşi ai „Terminatorului" şi informaţia furnizată de „mama-care-schimbă". Nişte derbedei s-au trezit dintr-o dată plini de bani.

— E adevărat, dolarii falşi, recunoscu el. Încă de pe vremea lui Mobutu, FBI-ul se plângea că există bani falşi. Ideea de a recruta nişte agitatori oferindu-le bani falşi nu era chiar idioată. Problema era cum să ajungă la sursa lor?

— Nu cred că voi aştepta până diseară ca să mă duc la Deogracias Pongo, zise Malko. Trebuie să aibă el nişte iscoade prin cartierele mărginaşe.

Nu-i făcea plăcere să-l solicite din nou pe fostul poliţist din DST, personaj destul de respingător, trădător verificat, mincinos de profesie, care, pe deasupra, l-a mai trimis şi la moarte. Din păcate, nu întotdeauna îţi alegi, aliaţii. Iar Deogracias Pongo avea din ajun o mare datorie faţă de el… Acum ar fi trebuit să fie în pivniţele de pe bulevardul Justiţiei, la numărul 17.

Plouase de dimineaţă devreme, iar drumul care permitea accesul la „parcela" lui Deogracias Pongo era o adevărată baltă murdară. Malko era cât pe ce să cadă de mai multe ori. Fostul agent din DST era în faţa casei, gol până la brâu, tăind nişte lemne. Zărindu-l pe musafir, lăsă jos toporişca, iar Malko se întrebă dacă nu avea să alunece… Zairezul apucă să-şi reia mimica normală şi veni în întâmpinarea lui Malko.

— Şefule, încă n-am găsit nimic, dar mai caut! zise el dintr-o dată.

— Nu aici o să găsiţi, zise cu severitate Malko, fără să-şi facă vreo iluzie. Am altă treabă pentru dumneata. Ceva mult mai uşor…

Îi spuse tărăşenia cu derbedeii cu dolari falşi, iar privirea lui Deogracias Pongo se aprinse imediat.

— Şefule, e uşor, zise el. Când eram în serviciu, angajam o grămadă de derbedei. Numai să le dai câteva mii de zairi, că vin cu o groază de informaţii.

— Atunci, grăbiţi-vă!

Fostul poliţist din DST, simţind că i-a venit apa la moară, zise pe un ton plângăreţ:

— Nu mai am bani, şefu', nici măcar pentru taxi. Aş avea

nevoie de cel puţin două milioane.

Galant, Malko îi întinse un teanc de un milion de zairi.

— De data asta, zise el, vreau să văd rezultatele. Altminteri…

— Bine, şefule. Ne întâlnim la galeria Leopold, la ora şapte.

Malko veni lângă Phocas şi plecară înspre centru, uitându-se întruna în oglinda retrovizoare. Franz Smet îi voia pielea şi pentru asta dispunea de oameni curajoşi. Nici un colţişor din Kinshasa nu mai era sigur. Se întoarseră la vila răposatului Hughes Thomas, unde Malko îi lăsase pe Mamie şi pe colonelul Bolongo.

*

* *

Protejat de nişte ochelari de soare, Franz Smet conducea prudent pe drumul spre N'Jili, îndreptându-se către sud. În timpul zilei nu-i plăcea să se aventureze în oraş, dar era obligat să trateze el însuşi anumite probleme. Renunţase să ia nişte soldaţi din FAZ cu el. Un alb conducând un vehicul 4x4 risca mai puţin să fie oprit. De îndată ce vedeau un negru la volan, soldaţii tuţi îi cereau „permisul roz" al maşinii, ca s-o poată confisca, dacă ceva nu era în regulă.

Ajuns în Limete, o luă pe o alee secundară din stânga, mergând şi mai încet ca să observe cu atenţie împrejurimile. Reperă Strada a Noua, apoi pe a Douăsprezecea. Fu obligat să întrebe ca să-şi dea seama că Strada a Zecea nu ajungea direct în aleea paralelă cu cea principală. O ulicioară fără număr era despărţită în două artere. Ajunse la intrarea în Strada a Zecea. Un vehicul 4x4 bej nou-nouţ era staţiona într-o parte cu portierele deschise.

În el erau trei soldaţi cu berete roşii. Cel de la volan vorbea la un telefon portabil, ceilalţi doi priveau prosteşte în gol, cu Kalaşnikovurile pe genunchi.

Franz Smet coborî în stradă. La patru case mai încolo, pe partea dreaptă, vreo doisprezece oameni stăteau pe scaune şi pe bănci în faţa unei vile dichisite. Erau „gărzile de corp" ale lui Etienne Tshisekedi, care îşi avea aici reşedinţa şi biroul politic permanent. Aceştia îl priviră curioşi. Mulţi ziarişti străini veneau în vizită la fostul prim-ministru, care primea destul de rar. Nici unul dintre oamenii lui nu era înarmat; erau militanţi pentru pace, mai degrabă însărcinaţi cu controlul vizitatorilor… Belgianul îşi continuă drumul, apoi se întoarse la intersecţie şi reveni pe acelaşi drum. Încetini când ajunse în faţa vilei lui Etienne Tshisekedi, dar, imediat, unul dintre oameni se ridică şi

se apropie de maşină.

— Premierul este acasă? îl întrebă belgianul.

— Da, dar acum se odihneşte. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Un ziarist, minţi Franz Smet. O să revin. Soldaţii tuţi de acolo vă păzesc?

Figura zairezului se posomorî.

— Stau aici tot timpul. Vor să vadă cine vine la premier. Îi împiedică pe oameni să vină să facă manifestaţie şi nu vor să mai plece. E o ruşine.

— Bine, la revedere, făcu belgianul şi porni din nou.

Aflase ceea ce voia să ştie. Soldaţii nu îi dăduseră nici atenţie când trecu iar prin faţa lor, ocupaţi fiind cu tânăra femeie învăluită în eşarfă care înainta legănându-şi formele. Alta încerca să le vândă omizi vii şi sticle cu vin de palmier.

Se îndreptă din nou spre centru. Ajuns în apropiere de Ambasada Chinei, merse încet pe bulevardul Păcii, până când găsi ceea ce căuta. O „mamă-care-schimbă" îmbrăcată într-o tunică africană portocalie, mai degrabă sexy. Se opri şi o claxonă scurt. Ea veni în fugă spre el.

— Domnule Franz! Credeam că ai plecat.

— Sunt plecat, zise belgianul zâmbind. Poţi să-mi faci un serviciu?

— Bineînţeles.

— Du-te şi adu-o pe Josephine de la *free-shop.* L-am văzut maşina în faţă, dar nu pot să mă duc acolo.

Aşteptă cu motorul mergând. După cinci minute, o văzu pe patroana restaurantului *New Jeans* ieşind din magazin. Era ora la care îşi făcea aprovizionarea pentru local. Ea veni în goană la el, se urcă în maşină şi îl îmbrăţişă. Belgianul îşi plimbă mâinile mari pe sâni, apoi pe coapse, pe sex. Josephine nu mai putea. Franz fusese „amantul" ei, dacă se poate spune aşa. Gândul că acelaşi bărbat putea s-o posede cu mai multe sexe diferite o excita. Pe de altă parte, Franz Smet era partenerul ei secret de afaceri. Când a avut nevoie de bani ca să-şi deschidă un restaurant, el a împrumutat-o. După ce îi trecu emoţia revederii, ea îl întrebă:

— Ai venit definitiv?

— Nu am venit, o corectă belgianul. Nimeni nu ştie că sunt în Kinshasa.

— Frumos din partea ta că ai venit să mă vezi…

— Vreau să-ţi cer un serviciu.

Ea îi zâmbi, consimţind deja.

— Fac tot ce îmi ceri.

— Putem merge la tine? Suntem în siguranţă?

— Mergem cu maşina mea, am parcat-o în faţa magazinului. Mă duc s-o iau.

Franz Smet aşteptă s-o parcheze alături de a lui, apoi se urcă şi cu o sacoşă ce conţinea „trusa lui de prim ajutor”.

Josephine locuia într-un apartament dintr-o vilă, pe bulevardul Colonel-Lukusa, la numărul 16. Ea claxonă când ajunse în faţa porţii care fu deschisă imediat de un servitor ce de-abia aruncă o privire în maşină. După el, toţi albii erau la fel.

Vila se găsea în fundul unei grădini imense. Josephine opri în faţă şi urcară amândoi la etajul al doilea. Puse în funcţiune aerul condiţionat şi zise:

— Mă duc să aduc de băut.

Când se întoarse purtând pe un platou o sticlă de Cointreau, una cu rom alb Saint James, suc de lămâie şi o sticlă de Defender Success, Franz Smet era deja gol, întins pe pat, înhămat cu un instrument din fildeş care măsura mai bine de douăzeci şi cinci de centimetri, cu baterii şi vibrator.

Înmuindu-i-se genunchii, Josephine veni şi se frecă de amantul ei. Simţea o plăcere stranie când era pătrunsă de un sex artificial, atârnat de un bărbat în carne şi oase. Franz Smet întinse mâna şi îi ridică fusta, cotrobăind între coapse. Josephine dădea din picioare de fericire. Când simţi că este foarte excitată, Franz se sui peste ea, îndepărtându-i cu brutalitate coapsele ca să înfigă dintr-o dată instrumentul de fildeş cât mai adânc în sex. Josephine tresări tare de tot şi slobozi un ţipăt ascuţit, mascat rapid de o scuză umilă:

— Iartă-mă, a trecut mult timp. M-am dezobişnuit…

Fără să spună ceva, începu să muncească lent, cu toată greutatea celor nouăzeci şi cinci de kilograme care manevrau sexul artificial. Treptat, treptat, trăsăturile Josephinei se destinseră şi începu să-şi rotească bazinul. Încolăci cu braţele torsul puternic al belgianului, chiţăind de fericire. Franz o poseda de zor cu icnete de ţapinar, simţind instrumentul lovindu-se de pereţii intimi. Respiraţia Josephinei deveni mai sacadată, dintre buze ieşi un şuierat, apoi trase un ţipăt ascuţit, iar tot trupul fu zguduit de spasme. Franz o lăsă să profite din plin de orgasm, apoi se retrase.

— Acum să bem ceva, îi propuse el.

Tânăra se ridică, îşi trase rochia în jos, îi turnă lui o porţie

dublă de Defender, iar ei îşi prepară cocteilul preferat, „Between the sheets”, amestecând Cointreau, rom alb şi suc de lămâie. Apoi veni şi se ghemui lângă pat plină de recunoştinţă. Era singurul bărbat care îi provoca orgasmul, sau poate chiar din pricină că nu era tocmai un bărbat…

— Ce doreşti? îl întrebă ea privindu-l în ochi.

El îi zâmbi. Uneori, ochii lui spălăciţi aveau o expresie umană. O iubea mult pe Josephine pentru că îi era întotdeauna devotată şi disponibilă din punct de vedere sexual. De fapt, era singura femeie care se culca cu el de plăcere şi nu din interes. Ea îl venera ca pe un zeu.

— Am nevoie de o fată, începu el.

Josephine îl întrerupse râzând.

— Asta nu e greu, tu…

— Nu, o corectă belgianul, nu e ca de obicei. Am nevoie pentru ceva special.

Josephine îl ascultă fără să-l întrerupă. Când termină, Franz scoase din sacoşă un teanc de bancnote de o sută de dolari şi un săculeţ din pânză, de mărimea unui ou, legat la gură cu un şnur. Îi dădu ei totul.

— Sunt nişte „Terminatori”, preciză el zâmbind, de asta sunt aşa de mulţi.

Josephine îi restitui bancnotele cu un surâs.

— N-am nevoie.

Belgianul o privi surprins.

— Cum aşa? Tu…

— Eu o s-o fac, preciză ea zâmbindu-i întruna. În soiul ăsta de treburi, nu am încredere în altcineva. Fetele vorbesc mult. Şi la urma urmei, mă distrează. O să plec chiar mâine dimineaţă.

Uluit, Franz Smet clătină din cap.

— Eşti sigură?

— Fireşte. Tu nu vrei?

— Ba da, ba da.

Ea îi arătă săculeţul.

— Şi cu asta? Când o fac?

— Te sun eu la celularul tău. Nu ţi-ai schimbat numărul?

— Nu.

— O să-ţi spun doar atât: „Astăzi”.

El se ridică şi se îmbrăcă. Fericită, Josephine îl privea, domolită din punct de vedere sexual şi totodată flatată că i-a cerut ei să-l ajute. Asta dovedea că, pentru el, însemna şi altceva decât un

obiect sexual.

*

* *

Mamie era lungită pe burtă pe o canapea, cu crupa peste măsură de cambrată şi cu privirea aţintită pe ecranul televizorului, năucă de fericire. Alături de ea, colonelul Bolongo era aplecat deasupra unui plan al oraşului Kinshasa. Mamie se ridică vioaie când îl văzu pe Malko şi se duse să se frece de el ca o pisică.

— Unde ai fost?

Parfumată, machiată, cu peruca aranjată, se vedea cât de colo că dorinţa ei cea mai fierbinte era ca Malko să se năpustească asupra ei. Din păcate, se aşezase lângă colonelul Bolongo.

— Aţi găsit ceva interesant? îl întrebă Malko.

— Încă nu, răspunse ofiţerul zairez, dar m-am gândit. Dacă a revenit la Kinshasa, un om ca Franz Smet nu poate să locuiască oriunde. La hotel este exclus. Nu stă nici la *Memling*, nici la *Intercontinental.* Este de necrezut că se ascunde în oraş, la un fost membru FAZ. Un alb este imediat reperat.

— Atunci, unde? Doar nu doarme afară.

— Sunt două posibilităţi. Sau rămâne pe malul celălalt al fluviului şi vine numai când are treburi pe-aici, deşi nu cred, căci trebuie să treacă în pirogă şi, dacă e drum lung, riscă să fie observat, sau, ultima ipoteză, se ascunde într-una din casele părăsite de conducătorii mobutuşti. Între La Gombe şi cartierul Montfleury, sunt sute de astfel de locuinţe.

— Bine, dar nu dau târcoale pe acolo militarii din Alianţă? obiectă Malko.

— Nu prea. Nu uitaţi că ei nu cunosc bine Kinshasa şi îi ajută foarte puţini oameni. Au trecut numai pe la casele oamenilor foarte cunoscuţi, cum sunt fiul lui Mobutu, generalul Lopaka sau Nzimbi. Ori pe la locuinţele oamenilor legaţi foarte puternic de regim. Adesea, soldaţii din Alianţă au reperat casele numai atunci când au fost jefuite. Ştiind că sunt părăsite, vecinii s-au grăbit să ia tot ce au putut, lăsându-le apoi vraişte. Dar mai există încă zeci de vile care nu au fost prădate şi nici descoperite. În cea mai mare parte a timpului sunt păzite. Acolo trebuie să căutăm.

— Dar va fi o muncă titanică! observă Malko.

Colonelul Bolongo zâmbi.

— Nu şi pentru mine. Eu îi cunosc pe mulţi dintre ei... Iar în

carnetul lui Deogracias Pongo, am găsit nume la care nici nu m-aş fi gândit. Numai în două zile, aş reuşi să alcătuiesc lista cu casele în care s-ar putea adăposti Franz Smet. Pe urmă, ar trebui să verific întrebându-i pe vecini. Treaba asta se petrece într-o zonă relativ restrânsă. Numai că trebuie să găsesc un mijloc de transport. Nu am maşină şi-apoi, singur, mi-e frică să nu fiu oprit la vreun baraj.

— Veţi primi ajutor şi o maşină chiar în dimineaţa asta, îi promise Malko, dar nu îşi făcea prea mari speranţe.

Era ca şi cum ai căuta acul în carul cu fân. Toate acele vile elegante erau apărate de ziduri înalte, greu de escaladat. Iar paznicii puteau să le spună orice. Se uită la ceas; era şapte fără douăzeci şi cinci. Se întâlnea cu Deogracias Pongo.

— Phocas, ne întoarcem în oraş, zise el.

— Vin şi eu? întrebă Mamie.

— Nu, răspunse Malko.

— Nu mă lăsa singură prea mult, se alintă ea.

Din nou fură obligaţi să ocolească, pentru că bulevardul 30 Iunie era blocat de manifestaţi şi de coloane de fum negru ce se ridicau la cer, semnalând incendiile. Străzile erau pustii, tensiunea crescândă. Ca să ajungă în centru, făcură vreo patruzeci de minute.

Galeria Leopold semăna mai mult cu un loc plin de pericole, decât cu un centru comercial. Mărginită de magazinaşe prăfuite, demodate, galeria părea abandonată. Prin aer plutea un miros de praf, de grăsime, de carne arsă. Majoritatea vitrinelor erau acoperite cu scânduri, după ultimele răzmeriţe.

Malko îl descoperi pe fostul agent din DST lângă un vânzător ambulant, ronţăind un porumb fiert. Era însoţit de un puşti ras în cap care înota într-un tricou roşu cu trei numere mai mare şi cu un şort scămoşat şi decolorat.

Văzându-l pe Malko, Deogracias Pongo se apropie cu un zâmbet radios pe buze.

— Şefu’, vi-l prezint pe Bambolo, trâmbiţă el. Are lucruri interesante să vă spună.

Capitolul XVII

Micuţul Bambolo lăsă capul în jos fără un cuvânt. Deogracias Pongo îl apucă de braţ şi îl zgudui un pic.

— Repetă acestui *mundele* ce mi-ai spus mie, se răsti el.

Puştiul ridică spre Malko o privire vicleană, vie şi neîncrezătoare şi zise în silă într-o franceză stricată:

— Mi-au dat un „Terminator” ca să manifestez. Trebuie să cer ca „Tshi-Tshi” să fie prim-ministru. Şi mâine o să fac acelaşi lucru.

Fostul poliţist din DST reluă:

— Bambolo este unul dintre cei mai de seamă derbedei din cartierul Matangue. Este şeful unei bande de douăzeci de băieţi. Trăiesc furând accesorii pentru maşini. A lucrat mult timp pentru mine pe vremea „celorlalţi”. Ştie tot ce se petrece în cartier.

Fermecătorul copilaş se încruntă puţin, plecă privirea în jos, la auzul acestor cuvinte măgulitoare şi, stând ca un cocostârc într-un picior, se scărpină la genunchi cu o unghie neagră şi foarte lungă de la degetul mare de la picior.

— Cine i-a dat banii? întrebă Malko.

— Un „fost” din DSP.

Deci, un partizan al lui Mobutu. Începea să se apropie, dar Malko era neîncrezător.

— Cum l-a cunoscut?

— Înainte, „fostul” din DSP venea deseori la fetele din Piaţa Victoriei. Bambolo îi lustruia pantofii şi, câteodată, îi aducea fetişcane abia sosite în oraş.

La doisprezece ani, era deja proxenet, denunţător, hoţ. Iată unul căruia viitorul îi surâdea în orice regim. Teoria lui Malko era verificată. Regimul lui Kabila era obiectul unei încercări de destabilizare. Tulburările din ultimele zile nu izbucniseră în mod spontan. Erau manipulate. Dar întrebarea era de ce mobutiştii cheltuiau sume exorbitante ca să-l propulseze pe Etienne Tshisekedi, duşmanul declarat al mareşalului, la putere? Cu siguranţă că era altceva la mijloc.

— Cum a intrat fostul membru din DSP în legătură cu Bambolo acum? întrebă Malko.

— A venit prin cartier îmbrăcat în civil. Bambolo l-a

recunoscut. Tocmai voia să se ducă la Alianţă ca să-l denunţe pentru recompensă, când acesta i-a adus nişte bani. Atunci nu a mai făcut nimic.

— Când se întâlneşte din nou cu el?

— Nu ştiu, şefu', răspunse puştiul nervos sărind de pe un picior pe celălalt.

— Ştii cum îl cheamă?

— Nu.

— Ştii unde locuieşte?

— În tabăra de la Tshatshi…

Asta fusese în trecut. Acum nu mai putea scoate nimic de la Bambolo.

— Era vreun alb cu el? îl întrebă Malko.

Bambolo scutură din cap în semn că nu. Malko schimbă o privire cu Deogracias Pongo. Se vedea cât de colo că derbedeul le mai ascundea ceva. Ar fi trebuit supravegheat în permanenţă ca să dea de fostul membru al DSP. În ţara asta unde în aproape jumătate din teritoriu nu existau telefoane, nu puteau să-i ceară să-i anunţe când se întâlnea cu mobutistul. Pista se oprea în acest loc. Malko scoase din buzunar patru bancnote de cincizeci de mii de zairi şi le dădu puştiului.

— Mersi, îi zise el, poţi să pleci.

De îndată ce Bambolo se îndepărtă, Malko îi zise fostului poliţist din DST:

— De mâine dimineaţă, o să-l supravegheaţi ca să-l vedeţi pe cel ce îi dă „Terminatorii". Probabil că se va întoarce. Pe urmă, va trebuie să-l urmăriţi…

Deogracias Pongo nu primi sarcina cu entuziasm.

— N-am maşină, şefule. Aş avea nevoie de un taxi, imediat, dar telefonul nu funcţionează…

La Kinshasa, nimic nu era uşor. Cu toate acestea, aveau o pistă solidă. Soldatul din DSP făcea cu siguranţă parte din reţeaua lui Franz Smet. Malko scoase un teanc de dolari – adevăraţi, căci nu voia ca fostul poliţist din DST să afle că are şi el „Terminatori". Numără cinci hârtii a câte zece dolari. Pentru un zairez, era o sumă imensă.

— Deogracias, zise el, mă îndoiesc că „fostul" din DSP se deplasează cu maşina. Merge pe jos sau cu maxi-taxi. Nu vă cunoaşte, deci puteţi să-l urmăriţi fără nici un risc.

— Da, şefule, bâigui fostul poliţist cu voce nesigură.

— Am multe lucruri pe care trebuie să vi le iert, sublinie Malko.

Mă bazez pe bunăvoinţa dumneavoastră, altminteri, vă trebui să daţi nişte explicaţii oamenilor din Alianţă.

Când auzi cuvântul „Alianţă”, se schimbă la faţă.

— Nu, şefule, vă jur că nu am ştiut de colonelul Bolongo. Fac tot ce îmi spuneţi.

— Bambolo a plecat, zise Malko neîncrezător.

— Ştiu unde este, îl linişti Deogracias Pongo. Cerşeşte în faţa farmaciei şi a Ambasadei Franţei.

— Foarte bine, zise Malko, duceţi-vă, nu mai staţi! Dacă „fostul” din DSP se întoarce, nu faceţi nimic. Doar îl urmăriţi, apoi mă anunţaţi la vila domnului Hughes Thomas.

*

* *

Posomorât, Bambolo scoase o hârtie de cincizeci de mii de zairi din tricou şi i-o întinse lui Deogracias Pongo. Acesta o băgă în buzunar şi întinse mâna din nou.

— Nu mai am nimic, pretinse Bambolo cu un ton plângăreţ.

Îi trase o scatoalcă să-i sară creierii din cap. Nici nu apucă să zbiere. Deogracias Pongo îi strivi laba piciorului. Nu trebuia să-şi piardă respectul.

— Ar trebui să te mulţumeşti cu-atât, secătură mică! urlă el. Diseară o să mănânci pe săturate.

Bambolo îi aruncă o privire neagră, plină de răutate.

— De ce nu i-ai dat albului ăluia numele tipului din DSP? Eu ţi l-am spus.

Se feri la timp de a doua scatoalcă. Deogracias îi arătă pumnul.

— Maimuţă împuţită! O să-ţi smulg eu ouăle!

Puştiul o luă la fugă râzând. Ştia el bine de ce fostul poliţist nu spusese totul. Trebuia să mai păstreze şi pentru mâine. Rămas singur, Deogracias Pongo îşi aprinse o ţigară cu o superbă brichetă Zippo, din seria nouă „Formula 1”, „recuperată” în cursul unei percheziţii la un demnitar mobutist. Nu ştia ce să facă: să se ducă la „biroul al doilea”, sau să încerce să găsească o fetiţă cu banii primiţi de la Malko? Nu avea nici cea mai mică intenţie să-l caute pe furnizorul de „Terminatori” a lui Bambolo. Nu merita să-şi asume atâtea riscuri.

*

* *

Willy Van Duys coborî cele câteva trepte de pe culoarul îngust ce adăpostea barul *Domino,* unul dintre localurile cele mai

sordide din Kinshasa, situat pe aleea paralelă cu bulevardul 30 Iunie. Trecu prin faţa jocurilor video din prima sală şi ajunse la bar, salutându-l pe patron din mers. Acesta, cu şapca îndesată pe cap, îi adresă un surâs plictisit. Avea chipul ridat din cauza celor patruzeci de ani petrecuţi în Africa şi a altor vicisitudini prost înţelese chiar de unii dintre cei mai buni prieteni ai lui.

— Merge? îl întrebă el.

— La cursul zilei?[33] răspunse belgianul rânjind. Îmi dai şi mie un cocteil?

Trei barmaniţe, mai experte în felaţii decât în prepararea cocteilurilor, se lăfăiau cocoţate pe bar. Un grup de târfe provocatoare se vânzoleau pe culoarul îngust, în aşteptare de clienţi. Când îl zăriră pe Willy, cunoscut pentru largheţea şi gusturile sale speciale, se adunară imediat în jurul lui. Una dintre ele, mai corpolentă, cu o rochie fluorescentă pe ea, se apropie de el zâmbindu-i cu toată gura şi cu vagi sclipiri în ochii de văcuţă.

— Merge, şefu'?

Willy Van Duys îi aruncă o privire nu prea blândă, scoase un pachet de Gauloises blondes şi aprinse una şi îi suflă fumul în faţă.

— O să-mi meargă şi mai bine când o să te cari de-aici, sluto!

Prostituata se retrase, iar Willy reuşi să se concentreze asupra barmaniţei care turna cu zgârcenie într-un pahar mare Gaston de Lagrange XO. Belgianul adăugă singur sifonul şi îşi înmuie buzele în băutură.

Trebuia cu orice preţ să facă rost de bani. Altfel, va fi nevoit să se întoarcă la meseria de vânzător de bere... Toate activităţile sale legate de mişcarea mobutistă erau în cădere liberă. Se uită în jurul lui. Barul *Domino* era cartierul general al „albilor mărunţi", mereu în căutarea unei lovituri, cu un trecut glorios, dar cu un viitor incert. De când a căzut regimul lui Mobutu, se învârteau între hotelul *Memling,* barul *Domino* şi restaurantul *Savanana,* ca nişte coioţi ameţiţi. Majoritatea celor cu care erau combinaţi s-au evaporat o dată cu Mobutu. Cu paharul în mână, Willy îi zâmbi patronului.

— Merg afacerile?

— Aşa şi-aşa. Am închiriat nişte pirogi la podul de pe Râul Negru. În fiecare duminică mă duc după măcriş. Aici, cu restaurantul nu iese cine ştie ce...

Willy clătină din cap compătimitor, apoi se aplecă spre patron.

[33] Glumă referitoare la fluctuaţia monedei (n.a.).

— Zici că eşti prieten cu „Sculă electrică”?

— Mm… da.

Evident, era unul dintre furnizorii atraşi de fetişcanele pe care le căuta prin sate.

— Se pare că a apărut în oraş.

— Tot ce se poate, făcu celălalt fără să se dea de gol.

— Vreau să-i propun o afacere grasă, dar trebuie acţionat rapid.

Privirea barmanului se aprinse.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Trebuie să se ducă după nişte tipi care s-au ascuns într-o mină de aur din nord-est. Trebuie scoşi de-acolo. Eu nu am oameni pentru treaba asta. Au vreo douăzeci de kilograme de aur şi sunt gata să-l împartă. Tipii care îi păzesc sunt doar trei sau patru. Cunosc un libanez care are un avion micuţ. Plecăm din N’Dolo.

Sprijinit de zid, barmanul îl asculta cu ochii întredeschişi. Toţi tipii ăştia erau nişte secături înfiorătoare, însă cuvântul „aur” le îndepărta numaidecât spiritul bătăios. El ştia că Franz Smet s-a întors la Kinshasa pentru că îl sunase. Dar nu ştia unde se află.

— Poate mă voi întâlni cu el, făcu el. Mai treci mâine seară pe aici. Sau mai bine te sun la celular.

Grupul de târfe se apropie din nou de el. Willy îşi termină băutura. Numai ce ieşi din bar, că fata pe care o trimisese la plimbare se aplecă la urechea patronului:

— Ia spune-mi, Willy lucrează acum pentru americani?

Bătrânul belgian o privi mirat.

— Pentru americani?

— Ei da, l-am văzut aseară la *Savanana.* Era cu doi tipi. Un *mundele* şi altcineva. Acel altcineva lucrează pentru americani. Este şoferul celui ucis.

Patronul ridică din umeri.

— Ah, da? Puţin îmi pasă!

Aşteptă puţin, apoi se duse direct în cămăruţa ce îi servea drept birou. După ce încuie uşa cu cheia, formă numărul celularului lui Franz Smet. Folosi codul convenit de ei: îl lasă să sune de două ori, apoi de trei şi la urmă, o dată. Franz Smet răspunse. Patronul barului *Domino* îl puse la curent cu propunerea lui Willy Van Duys, dar Franz îl întrerupse:

— N-am timp să mă ocup de porcării din astea. Îmi fac treaba şi mă car.

— Bine, făcu barmanul dezamăgit. Păcat, s-ar putea să fie o lovitură serioasă. Se pare că Willy lucrează acum cu americanii…

Imediat, simţi că Franz Smet deveni interesat. Îl bombardă cu atâtea întrebări, încât patronul barului îi propuse:

— Mâine seară îmi sărbătoresc împlinirea celor şaizeci de ani la restaurantul *La Ciboulette.* Aş putea să-l invit. Şi tu, dacă vrei…

— O să văd! îl întrerupse cu brutalitate Franz Smet, dar spune-i să vină totuşi. Ai dreptate, s-ar putea să fie o lovitură bună.

— Vezi, zise barmanul triumfător. Aurul e întotdeauna bun la ceva…

— Bine, i-o tăie Franz Smet, te sun eu mai târziu. *Ciao!*

*

* *

Franz Smet aprinse o Gauloise blonde cu bricheta Zippo care îi salvase viaţa în Angola cu câţiva ani în urmă, oprind un glonţ, pe vremea când era mercenar. Suflă fumul afară, înfrânându-şi furia.

Îşi dăduse rapid seama că povestea cu aurul era o capcană întinsă nu de patronul barului *Domino*, ci de Willy Van Duys. Era totuşi un prieten. Dar şi el avea nevoie de bani. Kinshasa devenise o cloacă de colportori gata să facă orice ca să supravieţuiască prăbuşirii regimului Mobutu, inclusiv să-şi trădeze prietenii. Franz Smet nu-şi făcea nici o iluzie. CIA şi agentul ei – acela pe care îl ratase de două ori – se aflau în spatele capcanei. Nu va risca să-l atace încă o dată, dar voia să-i dea o lecţie nemernicului de Willy Van Duys. Dacă nu va proceda astfel, nimeni nu-l va mai respecta.

*

* *

Mamie gătise, lucru neobişnuit pentru ea! Dezgheţă langustele care făcuseră o călătorie foarte lungă şi pregăti sosul de pili-pili[34], capabil să omoare toţi microbii milenari şi lăsă cartofii prăjiţi în grija bucătarului…

Telefonul celular al lui Malko sună în clipa în care se atingea de prima langustă. Era vocea nerăbdătoare a lui Willy Van Duys.

— Cred din toată inima că voi câştiga zece mii de dolari, zise el triumfător.

Malko îl asculta cu atenţie. Povestea lui era credibilă. Ceru să-i

[34] Ardei roşu foarte iute din Africa (n.t.).

explice unde se află La Ciboulette.

— Mă duc să cer dispoziţiile de rigoare, îi promise el. Dacă va veni într-adevăr, veţi primi zece mii de dolari.

— O să-l împuşcaţi? îl întrebă Willy plin de speranţă.

Când îi faci cuiva o porcărie, e mai bine să scapi de el.

— Nu prea cred, zise Malko autoritar, dar nu vă priveşte pe dumneavoastră.

Mamie auzise cuvântul „ciboulette[35]".

— Mâine cinăm la restaurantul *La Ciboulette?* întrebă ea cu o lucire în priviri. E atât de bine!

Malko făcu un calcul rapid. Poate că era cea mai bună soluţie. Într-un loc public, aşa cum este un restaurant, nu risca nimic... Iar Franz Smet va avea surpriza să-l vadă. Până la urmă, important era să negocieze. Un om ca Smet putea foarte bine să fie convins. Trebuia doar să existe motivaţia.

— E o idee bună! aprobă el.

Mamie ocoli masa şi veni să-l sărute. Colonelul Bolongo se posomorî. El nu putea să meargă la *La Ciboulette.*

— Am ales vreo douăzeci de case în care s-ar putea ascunde Franz Smet, zise el. Mâine dimineaţă voi începe să le verific pe rând.

Malko primi ideea cu căldură. Tulburările de stradă au continuat toată ziua şi puteau să se transforme în răscoală. Dacă situaţia scăpa de sub control, Kabila nu dispunea de atâtea trupe ca să ţină în frâu un oraş cu şase milioane de locuitori. Cu atât mai mult dacă foştii membri din FAZ şi din DSP îşi reluau vechile funcţii.

*

* *

O tânără ascuţită la faţă, dar cu forme apetisante strânse într-o tunică verde, se apropie de vehicul şi întrebă în lingala:

— Vrei puţin vin de palmier? Cinci mii de zairi.

Soldatul tuţi nu îi răspunse, căci vorbea numai swahili. Ea repetă întrebarea în franceză.

— Nu am bani, mărturisi soldatul.

De când plecase din Goma, nu primise nici un ban. Şapte luni de mărşăluit neîntrerupt, cu cizme de cauciuc, hrănindu-se numai cu lăcuste şi manioc. Kinshasa i se părea un paradis, cu berea, cu luminile şi mai ales cu fetele ei... Nici aceasta nu era prea rea, deşi avea ochii puţin cam bulbucaţi... Ea îşi intersectă

[35] Arpagic în limba franceză (n.t.).

privirea cu cea plină de dorinţă a soldatului şi zise:

— Uite, azi am avut vânzare bună, pe asta ţi-o dau ţie!

Pe soldat îl mişcă gestul ei. De când sosise la Kinshasa, pentru prima dată era tratat cu blândeţe. Apucă sticla cu vin de palmier, îi scoase frunza care îi ţinea loc de dop şi o goli dintr-o dată, sub privirile pline de invidie ale celor doi prieteni. Văzându-le figurile, negustoreasa le dădu lor ultimele două sticle.

— Haideţi, în seara asta nu am chef de lucru. La urma urmei, mă duc să dansez.

Îndată ce terminară de băut, ea luă sticlele înapoi.

— Cum te cheamă? o întrebă soldatul de la volan.

— Leontine, dar pe tine?

— Mwana şi sunt din Goma.

— Stai aici în fiecare seară?

— Da, în fiecare seară, ne aduc de mâncare din tabăra de pe stadionul Kamanyola.

Odată „recuperat”, vehiculul 4x4 împreună cu cele trei Berete roşii staţiona la colţul Străzii a Zecea, nu departe de locuinţa lui Etienne Tshisekedi.

— Dar tu ce faci?

— Păzesc casa de colo, în caz că sunt manifestaţii. Eu împrăştii oamenii.

Leontine izbucni în râs.

— Dar noaptea nu sunt manifestaţii!

Soldatul nu îi răspunse. Chiar şi el se întreba ce făcea acolo… El fixa sânii negustoresei care făceau ca pânza tunicii să stea întinsă. Nu mai avusese o femeie de luni de zile. Cu platoul în mână, negustoreasa îl privea într-un fel provocator, ştrengăresc.

— E frumoasă maşinuţa voastră. Pot să mă uit?

Fără să aştepte, ea se strecură înăuntru şi se instală pe scaunul de lângă şofer. La radio se auzea o melodie sincopată, iar ea începu să se fâţâie pe loc. Sânii săltau, şoldurile se balansau, iar privirea soldatului rămase pironită. Când fata se linişti, el întinse mâna cu sfială şi o puse pe coapsă. Ea nu se clinti. Cei doi soldaţi din spate rămaseră încremeniţi, nevenindu-le să creadă.

După cinci minute, soldatul tuţi cotrobăia pe sub tunica negustoresei de vin care se lăsa pipăită râzând. În final, profitând de întuneric, el se dezlănţui, o atrase spre el şi o încălecă precum un apucat.

Apoi, fata se duse în spate. Cei doi soldaţi se năpustiră asupra

ei. Cu tunica ridicată pe pulpe, Leontine îi masturba râzând ca o nebună. După ce îi satisfăcu pe toţi trei, ea se aranjă şi sări din maşină.

— Trebuie să mă întorc acasă, zise ea. Mai sunteţi şi mâine aici?

— Da, spuseră ei într-un glas.

— Atunci, poate că o să ne revedem.

Ea se îndepărtă bucuroasă. Prima parte a misiunii încredinţate de Franz Smet a fost îndeplinită cu uşurinţă. Era excitant să-i satisfacă pe cei trei tineri dornici să facă sex. Era o plăcere care o fortifica.

Josephine ajunse la maşină pe care o lăsase mai departe şi se urcă la volan. Se va schimba şi se va duce la *Savanana* să vadă ce mai e pe acolo.

Capitolul XVIII

Malko se trezi în vacarmul strigătelor, al imprecaţiilor şi al cântecelor care veneau din bulevardul Bataliba, chiar sub zidurile hotelului Intercontinental. Se ridică din pat şi se duse pe terasă. Abia după câteva momente se dezmetici şi realiză ce se întâmplă. Hotelul era înconjurat de o gloată neobişnuită. Se adunaseră acolo sute de infirmi. Unii erau în cărucioare, alţii se sprijineau în cârje sau se târau chiar pe propriile cioate ca nişte crabi. Parcă era la Curtea Miracolelor. Cei mai în putere purtau banderole şi pancarte pe care scria: „TSHISEKEDI LA PUTERE”, „JOS LAURENT-D… SIR… KABILA”, „PUTEREA ÎN MÂINILE POPORULUI”.

Strigau aceste slogane cât îi ţinea gura în timp forţau intrarea în hotel. Cei câţiva soldaţi tuţi care păzeau barierele încercau din răsputeri să-i respingă. Descumpănit, unul dintre ei trase în aer ca să îndepărteze un olog ce se strecura pe sub barieră. Nişte derbedei împingeau scaunele cu rotile ale infirmilor, folosindu-le drept berbeci.

Phocas aştepta la cincizeci de metri mai departe de turnul hotelului, fiind blocat de manifestaţia infirmilor. Ei agitau întruna pancartele, îndreptându-se acum spre reşedinţa lui Kabila. Malko se pregătea să se urce în Cherokee când, deodată, îl zări pe Bambolo, derbedeul cu care îi făcuse ieri cunoştinţă Deogracias Pongo. Împingea căruciorul unui infirm cu membrele răsucite şi cu figura schimonosită de nenumărate ticuri. Malko se grăbi să ajungă la el, dar puştiul îl văzuse deja. Răsucind căruciorul, el îl împinse cu putere în direcţia lui Malko şi se năpusti în mijlocul infirmilor urlând ca o sirenă. Nefericitul care stătea ţintuit în scaun, înnebunit, îl prinse pe Malko de mână ca să se oprească, înfigându-i ghearele în braţ. Malko încercă să scape, dar fu imediat înconjurat de gloata de infirmi care vociferau. Adăpostit în mijlocul lor, Bambolo ţipa întruna în lingala. Phocas alergă în ajutorul lui şi se postă între gloată şi Malko.

— Spune că aţi vrut să-l zdrobiţi pe infirm! îi traduse el.

Malko primi o lovitură de cârjă în stomac. Un olog care se târa pe jos îl prinse de gleznă şi îl înţepa cu asiduitate. În jurul lui, ceilalţi infirmi se dezlănţuiau ameninţând şi înjurând. Era cu

neputinţă să iasă din acest cerc fără să recurgă la violenţă.

Deodată, Phocas începu să strige în swahili, chemându-i în ajutor pe soldaţii ce păzeau hotelul. Doi dintre ei încercară să-şi croiască drum printre infirmi, lovindu-i cu patul armei. Începea să semene a oroare... Dând cu piciorul, unul dintre soldaţi îndepărtă „chestia" care stătea agăţată de glezna lui Malko.

Însă libertatea acestuia nu dură prea mult, căci ceilalţi se apropiară formând un cerc gălăgios şi de netrecut. Unii dintre ei agitau cuţite sau bastoane. Membrele sănătoase se dezvoltaseră normal, căpătând o forţă de necrezut, fiind apte de luptă. Luaţi prin surprindere, cei doi soldaţi tuţi aţintiră înnebuniţi Kalaşnikovurile asupra gloatei de infirmi. Erau pregătiţi să tragă în ei...

Imediat, începură să vocifereze în cor: *„Tokokenda te, Tokolala awa boboma bise ya Kabila ayoka!"* Urlau de să-şi spargă gâtul, din ce în ce mai ameninţători.

— Ce strigă? întrebă Malko.

— „Nu ne mişcăm de-aici, împuşcaţi-ne ca să afle şi Kabila!", îi traduse Phocas.

Rafala lungă trasă din Kalaşnikov îl făcu să tresară. Unul dintre soldaţi trăgea pe deasupra capetelor infirmilor. Dar nu prea sus. Îşi descărcă tot încărcătorul cu o ploaie de cartuşe fierbinţi, apoi îl schimbă liniştit şi îi ameninţă cu arma, de data asta îndreptată spre ei.

Sloganele încetară pe dată. Infirmii se dădură înapoi în dezordine, iar Malko, urmat de Phocas, reuşi în sfârşit să alerge spre Cherokee. Porniră cu spatele, ajungând în locuri mai liniştite. Bineînţeles că drăgălaşul de Bambolo se făcuse nevăzut.

— Unde este colonelul Bolongo? întrebă Malko.

— A plecat cu domnul Sam în maşinuţa USDS-ului.

— Bine, să mergem la ambasadă, zise Malko.

Prezenţa lui Bambolo îl făcu să înţeleagă că manifestaţia a fost „teleghidată" de Franz Smet, deci de „Terminator", cu scopul de a-l îndepărta pe Kabila şi, probabil, să-l aducă la putere pe Etienne Tshisekedi. Se prea poate ca între mobutişti şi fostul premier să existe un acord secret. Acest lucru ar putea aduce Kinshasa în pragul unei revoluţii. Dar adevărata revoluţie cerea lacrimi şi sânge.

*

* *

— Infirmii dumneavoastră au devastat toate magazinele de pe

bulevardul 30 Iunie, îi spuse cu tristeţe Irving Scott. Au fost cu sutele. Doi au murit, fiindcă un negustor s-a apărat cu maceta. Aveţi dreptate, sunt manipulaţi. Zeci de derbedei le-au împins cărucioarele. Or, aceştia nu prea au veleităţi de asistente sociale. De regulă, se distrează aruncându-i în fluviu…

— E semn rău, conchise Malko. Sunt pe urmele lui Franz Smet, dar până în prezent, nimic nu este sigur. Colonelul Bolongo cercetează casele unde s-ar putea ascunde şi, după părerea lui, va afla foarte repede unde este. Dar nu avem nimic sigur.

— E adevărat, nu avem încă… oftă americanul.

— Poate că există o cale care merită încercată, îi sugeră Malko. Haideţi să mergem la Tshisekedi.

Şeful centralei nu-şi ascunse surprinderea.

— Ce să facem la el?

— Să-l informăm că noi ştim de manevra cu manifestaţiile şi că trebuie să înceteze. Sunt sigur că aveţi un cuvânt de spus în faţa lui.

Irving Scott se strâmbă.

— Sper. E un tip cam ciudat, greu de descifrat. Putem să încercăm, dar n-o putem face decât pe cale oficială. Ambasadorul nu se va lăsa înduplecat cu una, cu două. Iar dacă cer acest lucru la Langley, nu am certitudinea că voi primi undă verde.

Malko oftă plictisit.

— Când va lua foc Kinshasa, atunci va fi prea târziu.

*

* *

În cartierul Limete, domnea un calm neobişnuit. Şeful Centralei CIA luase pentru orice eventualitate doi puşcaşi marini în civil, înarmaţi până în dinţi. Cei trei soldaţi tuţi postaţi la colţul Străzii a Zecea se uitau prosteşte în gol. Îndată ce Cherokee opri în faţa casei fostului prim-ministru, un chelios cu figură serioasă se apropie de ei.

— Aţi venit la primul-ministru?

— Da.

— Cine sunteţi?

— Sunt consilierul cu probleme politice de la Ambasada americană, zise Irving Scott în timp ce îi întindea cartea de vizită oficială.

Cheliosul dispăru în vilă şi reveni peste câteva minute şi mai bosumflat.

— Premierul se odihneşte până pe la trei.
— Bine, atunci venim după ora trei.
— După trei, se apucă de lucru.
— Când poate să ne primească?
— Trebuie să-i scrieţi.

Era distractivă treaba într-o ţară în care o scrisoare ajungea în trei sau patru ani la destinaţie… Văzând că vizitatorii s-au înfuriat de-a binelea, zairezul zise:

— Puteţi să vorbiţi cu „mama-politiciană”. Lucrează cu premierul.

Atunci, hai la „mama-politiciană”! Au ocolit toată vila şi le spuse să se aşeze pe o bancă sub o boltă de verdeaţă plantată în mijlocul grădinii, între un Mercedes şi un Range Rover. Aşteptară douăzeci de minute, timp în care nu se întâmplă nimic, apoi din vilă ieşi o tânără superbă cu o pânză înnodată pe şoldurile apetisante. Demnă şi cu privirea stinsă, ea se apropie de Malko şi de american.

— Primul-ministru este obosit, zise ea, dar dacă vreţi să-i transmiteţi vreun mesaj, eu sunt doamna Hukendela, şefa de cabinet…

Dacă te uitai la ochii ei, îţi dădeai seama că nu era numai atât. Nu era de mirare că Tshisekedi era obosit cu o asemenea femeie lângă el care îi ruina sănătatea…

— În oraş se petrec lucruri grave, începu Irving Scott. Avem motive să credem că domnul Tshisekedi are un rol în…

El îi spuse motivul vizitei lor. „Mama-politiciană” se uita în pământ. La sfârşit se ridică.

— Mă duc să-i spun acest lucru premierului. Aşteptaţi.

Ea intră înăuntru cu un mers care evoca mai degrabă creatura decât animalul politic; se întoarse după zece minute.

— Premierul nu a cerut nimănui să organizeze manifestaţii, îi anunţă ea. Sunt partizanii lui care o fac în mod spontan. Premierul este extrem de popular. Peste câteva zile, va ţine o conferinţă de presă. Vă vom anunţa şi pe dumneavoastră…

— Eu nu am spus că domnul Etienne Tshisekedi a organizat aceste manifestaţii, o corectă Irving Scott, ci că s-ar putea ca în spatele ei să se afle mobutiştii. Nu deţinem informaţii în acest sens.

„Mama-politiciană” îl privi ca pe o râmă care tocmai ieşea din pământ.

— Este absolut imposibil. Premierul a fost cel mai aprig

duşman al lui Mobutu.

Ea se ridică, punând astfel capăt întrevederii. Malko şi Irving Scott plecară furioşi foc.

— Este un mincinos! A făcut un pact cu „Terminatorul” care îl va manevra după bunul plac, izbucni americanul.

După ce se urcară în Cherokee, scoase bricheta şi îşi aprinse o ţigară. Era atât de furios, încât fumă ţigara până la jumătate, apoi o aruncă pe jos.

— Mai avem posibilitatea să-l strângem cu uşa pe Franz Smet chiar în seara asta, cu ajutorul lui Willy Van Duys, îi zise Malko. Trebuie să întindem o cursă în jurul restaurantului *La Ciboulette.*

— Vom mai vedea! mormăi şeful, centralei cu scepticism.

De-abia păşiră în birou, că Jeffrey Lord, specialistul în cifruri, băgă capul prin crăpătura uşii.

— Domnule, am ceva important pentru dumneavoastră.

— Ia spune!

— Am interceptat nişte mesaje pe celular.

— Între cine şi cine?

— N-am reuşit să-i identificăm pe cei ce dialogau. După voce, se pare că erau un alb şi un african…

— Ce spuneau?

— Vorbeau despre o acţiune ce ar avea loc poimâine. Au pomenit ceva de „cobra”…

Neştiind despre ce era vorba, Irving Scott îi spuse să plece. După ce plecă specialistul în cifruri, el clătină din cap.

— Cu porcăriile astea de celulare nu e deloc uşor. Am plasat o staţie de ascultare modernă PX, dar nu reuşim să interceptăm chiar totul. Scanăm întruna, dar şi tuţi fac la fel.

— Nu vă neliniştеşte deloc vestea asta?

Irving Scott îşi frecă furios urechea din plastic.

— Ba mă îngrijorează, pentru Dumnezeu! Dar ce vreţi să fac? Tshisekedi pluteşte în nori. Nu putem ajunge la el. N-o să reuşim să punem mâna nici măcar pe „Sculă electrică”. Cât despre generalul Lopaka, nici nu poate fi vorba, e tocmai la Brazzaville.

În timp ce îl asculta, Malko răsfoia *Potenţial.* Deodată, privirile se opriră pe un anunţ ce ocupa o jumătate de pagină.

— Poimâine îl înmormântează pe generalul Mahele! zise el. Oare să fie vreo legătură?

Irving Scott înţepeni.

— Oh, Dumnezeule! Toţi studenţii vor fi acolo! A fost eroul tineretului. În Africa, înmormântările îi afectează pe oameni.

Dacă studenţii vor fi puţin „încălziţi”, situaţia poate degenera. Mai cu seamă că ceremonia va avea loc în centrul oraşului, la catedrala de pe bulevardul Bokassa, iar ministrul de interne trebuie să asiste neapărat.

— Trebuie să-l anunţăm pe Kabila, îl sfătui Malko.

Americanul îi aruncă o privire întunecată.

— De ce? Ca să interzică ceremonia? Va fi şi mai rău. Atunci să vezi revoluţie…

— În cazul ăsta, ce facem?

— Fie ce-o fi, trebuie neapărat să-l găsim pe belgian.

*

* *

Chircit, Franz Smet încerca să reziste durerii. Avea senzaţia că a înghiţit sticlă pisată. Se privi în oglindă: era pământiu, avea ochii injectaţi, parcă simţea un crocodil ce îi devora măruntaiele. Furibund, smulse celularul şi formă numărul omului care îl trimisese la Kinshasa. Făcu numărul de vreo zece ori la rând. În final, auzi vocea tărăgănată a generalului Ileo Lopaka.

— Cine este?

— Eu sunt, Franz. Nu mă simt bine. Doar nu mi-aţi făcut o porcărie…

Generalul Lopaka izbucni în râs.

— Ba nu, eşti prea nervos, atâta tot… Merge bine?

Franz Smet l-ar fi omorât pe loc. În mai multe rânduri, „Terminatorul” se lăudase că a eliminat tineri cu ajutorul unei „otrăvi cu efect întârziat” furnizate de vrăjitoare pigmee ce o preparau din plante care omorau fără să lase urme…

— Da, merge, admise el morocănos.

— Perfect, aprobă generalul Lopaka. Nu mai fi aşa nervos.

Ca să-şi mai ridice moralul, Franz Smet se duse şi îşi turnă o porţie zdravănă de coniac. După ce bău jumătate din paharul cu Gaston de Lagrange XO, încercă să-şi concentreze atenţia asupra orelor următoare ca să uite de durere. Îi mai rămăseseră patruzeci şi opt de ceasuri de încordare. Chiar şi în ultima secundă putea să se năruie totul.

Făcu un duş şi se îmbrăcă. După aceea, coborî în pivniţă, unde depozitase „materialul”. Cutiile cu dolari falşi începeau să se golească. Din punctul ăsta de vedere, lucrurile mergeau strună. Dar aceasta era doar partea cea mai uşoară a misiunii.

Pentru expediţia lui, Franz Smet alese un pistol 22 LR cu amortizor. Era o armă de provenienţă britanică, din care DSP a

cumpărat mai demult un lot întreg. Verifică încărcătorul, trase chiulasa de mai multe ori ca să se asigure că nu are nici o defecţiune. Expediţia lui din seara asta era un fel de cochetărie. Willy Van Duys nu ştia unde să-l găsească. Dar pe Franz Smet îl amuza să-l sfideze pe acela care îl hăituia de când Hughes Thomas fusese asasinat, adică pe agentul CIA de care nu reuşise să scape. Poate, cine ştie, acum împuşca doi iepuri dintr-o dată…

Din cauza manifestaţiilor, străzile se goliseră mai devreme ca de obicei, iar acest lucru nu-l favoriza pe Franz Smet. Numai câţiva întârziaţi mai stăteau prin staţiile de maxi-taxi. Trecu o dată prin faţa restaurantului *La Ciboulette,* scuturat ca un prun de vehiculul 4x4. Asfaltul se dusese de multă vreme de pe şosea… Ocoli de mai multe ori pâlcul de case, stând la pândă, dar nu i se păru nimic suspect.

Cu toate acestea, era musai să fie o capcană! Altminteri ar fi fost prea frumos. Dar Willy Van Duys era aşa de prostănac, încât ar fi fost capabil să nu spună nimănui nimic. Opri aproape de intrarea în restaurant şi stinse farurile. După zece minute, era sigur că nu se afla nimeni în maşinile care staţionau. Aşadar, pericolul se putea ivi din altă parte.

Aştepta cu pistolul pe genunchi şi ochii întredeschişi. Durerea îi trecuse şi se simţea minunat. Începu din nou să viseze la viitorul care îi surâdea. Bineînţeles, asta petrecându-se într-un Zair plin de negri, fără picior de alb care ar putea ocupa vreun post oficial.. Dar s-ar mulţumi şi cu ceva mai discret şi mai profitabil. Lopaka îl convinsese. Mobutismul avea încă zile frumoase la orizont, cu condiţia să mai facă unele adaptări pe ici, pe colo…

Se uită la ceasul său Breitling *Premier* din oţel, care nu se stricase niciodată în cincisprezece ani de şedere în Africa. Era o amintire de pe vremea când fusese paraşutist în armata belgiană. Iar brăţara rezistase la fel de bine ca şi mecanismul. Se făcuse nouă şi un sfert. În curând, va veni momentul.

Capitolul XIX

Malko se instală la o masă în fundul restaurantului *La Ciboulette,* cu faţa la bar şi la intrare. După o îndelungată chibzuinţă, se hotărâse să nu pună nici un fel de pază afară, pentru că nu se putea folosi decât de puşcaşii marini, iar acest lucru atrăgea atenţia. Dacă Franz Smet venea la întâlnirea cu Willy Van Duys – lucru de care se cam îndoia – ar fi nevoit să facă o incursiune şi prin restaurant.

În schimb, plasase doi puşcaşi marini „dădăciţi” cum se cuvine la o masă din faţa barului, într-o nişă. De la intrare, nu puteau fi zăriţi. Ca să ajungă la masa patronului barului *Domino,* tipul trebuia să treacă pe lângă masa „americanilor”. Franz Smet va fi prins între două focuri.

Malko era atent la masa zgomotoasă unde se aşezase Willy Van Duys, în faţa invitatului său. Erau doisprezece inşi, iar masa era pe terminate. Din când în când, belgianul se întorcea spre Malko şi îi făcea cu ochiul în semn de încurajare. Deodată, lumina se stinse.

Pulsul lui Malko ajunse la o sută cincizeci, apoi îşi dădu seama că e vorba de o aniversare. Degetele slăbiră puţin mânerul pistolului. Întunericul era absolut. Râsetele şi conversaţiile zgomotoase se auzeau în continuare. Siluetele chelnerilor se puteau ghici încercând de bine de rău să-şi facă datoria. În fine, după un timp destul de lung, una dintre chelneriţe apăru de la bucătărie cu un tort cu lumânările aprinse.

— La mulţi ani! strigară în cor invitaţii.

Fericitul sărbătorit se aplecă şi suflă în lumânări. Au urmat aplauzele. Luminile s-au aprins din nou. Malko împinse Beretta 92 sub şervet.

Strigătul ascuţit al unei femei, urmat de o tăcere mormântală, îl înmărmuri. Se uită spre masa la care se sărbătorea aniversarea. Cei unsprezece meseni se uitau fix, cu stupefacţie şi oroare la cel de-al doisprezecelea invitat. Willy Van Duys era aplecat peste masă, cu faţa în farfurie, ca şi cum ar fi adormit subit.

Malko se îndreptă în grabă spre ei, în timp ce vecinii belgianului încercau să-l ridice. Faţa era galbenă ca ceara, iar

ochii sticloşi. Parcă fusese fulgerat de embolie. Malko zări pe gulerul cămăşii o pată care se întindea cu repeziciune. Se aplecă şi distinse două găuri apropiate cu câte un cerculeţ negricios împrejur. Pe acolo intraseră gloanţele de calibru mic care s-au oprit în cutia craniană.

— Dumnezeule! Trebuie să chemăm un doctor! strigă vecina lui.

Malko se năpusti spre ieşirea din restaurant. Belgianul murise şi nici cel mai bun medic din lume nu mai avea ce să-i facă decât să-i închidă ochii.

În faţa restaurantului strada era pustie. Cineva intrase cât fusese lumina stinsă şi îi trăsese lui Willy două gloanţe în cap cu o armă cu amortizor. Zgomotul discuţiilor acoperise detonaţiile slabe. Nu putea să fie decât Franz Smet. Ori se interesase, ori fusese anunţat. Încă o pistă care se întrerupea.

Dacă discuţia ascultată de americani se adeverea, atunci lui Malko îi mai rămăseseră doar douăzeci şi patru de ore să descopere ascunzătoarea belgianului. Nu trebuia să se mai încreadă nici în derbedeul de Bambolo, nici în Deogracias Pongo. Mai avea doar urmărirea sistematică a colonelului Bolongo, adică mai mult de douăzeci de vile pe zi. Mai bine spus, avea o şansă dintr-o mie ca să-i dea de capăt.

*

* *

Pe bulevardul 30 Iunie nu era deschis nici un magazin. Operaţiunea „oraş mort” trebuia să se desfăşoare până la prânz. Era surprinzător. Încă nu se putuse afla cine manipulează în mod direct această acţiune, dar existau bănuieli că sunt aceleaşi persoane. Acum maşinaţia era clară ca lumina zilei: trebuia ca, până a doua zi când avea loc înmormântarea lui Mahele, tensiunea să ajungă la paroxism şi să marcheze apogeul campaniei de destabilizare.

Malko era sigur de un lucru: pentru astăzi, fusese ţesut un plan deosebit. Dar care? Toate elementele fuseseră adunate: mulţimea, emoţia, un mare număr de militari care îl apărau pe ministrul de interne al lui Kabila. De unde va ţâşni scânteia?

Se auzi claxonul unei maşini. Vehiculul trimis de ambasadă se afla în faţa porţii cu grilaj. Phocas împreună cu colonelul Bolongo plecaseră foarte devreme ca să examineze toate vilele suspecte. Impresionată de crima de la restaurantul *La Ciboulette,* Mamie mai dormea încă. Văzând îndrăzneala lui Franz Smet, Malko

preferase să n-o lase să doarmă singură singurică în vila răposatului Hughes Thomas.

Era 11 iunie. Înmormântarea generalului Mahele avea loc a doua zi.

*

* *

Camioneta cu cele cinci Berete roşii mergea ca în fiecare dimineaţă pe bulevardul 21 Noiembrie. Vehiculul plecase din tabăra de la Tshatshi pe la ora opt şi făcuse un lung ocol prin cartierul Binza, pe la sud, apoi reveni prin Binza-Campagne. Ajungând în dreptul cimitirului Kitembo, puşcaşii marini zăriră o maşină care ardea pe un drum lăturalnic, la vreo sută de metri de bulevard. Şoferul o luă în direcţia aceea. Incidente de acest fel erau semnul unui jaf comis de „foştii" din FAZ. Mai mulţi gură-cască se uitau la maşina în flăcări.

Ajunşi la câţiva metri de catastrofă, soldaţii care stăteau pe platforma camionetei săriră jos cu armele pe umăr şi se îndreptară spre incendiu. Şoferul care rămăsese în maşină văzu apropiindu-se un alb înalt şi zâmbitor care îi deschise portiera.

— A luat foc o maşină. Aveţi un extinctor?

Soldatul tuţi se aplecă în dreapta. Cât ai clipi, interlocutorul acestuia scoase un pumnal de comando şi îl împlântă până la mâner între coaste. Soldatul se prăbuşi fără să scoată un sunet. Imediat, albul trânti portiera cu piciorul şi fluieră. În mâinile celor care căscau gura apărură pe dată pistoale 22 LR cu amortizor. Ce s-a întâmplat după aceea, a fost un masacru.

Luaţi prin surprindere şi împuşcaţi direct în cap, soldaţii tuţi se prăbuşiră pe cărare. Albul trecu pe lângă fiecare în parte şi le mai trase câte un glonţ după ureche, în timp ce complicii lui aruncau trupurile pe platforma camionetei.

După cinci minute, camioneta Alianţei pleca, ducând trupurile lungite pe platformă şi acoperite cu prelată. Unul dintre negri, un „fost" din DSP, conducea urmat îndeaproape de maşina lui Franz Smet. Acum belgianul nu mai putea da înapoi. Numărătoarea inversă începuse. După o jumătate de oră, intrau pe poarta vilei. Nimeni nu putea să recunoască vehiculul care nu avea nici o marcă distinctivă, deoarece fusese „rechiziţionat".

— Dezbrăcaţi-i! zise belgianul.

Îi supraveghea pe oamenii care îşi făceau de lucru în jurul cadavrelor, despuindu-le de uniforme şi de berete şi punând armele alături.

Pe măsură ce cadavrele erau dezbrăcate, le aruncau într-o piscină goală, în care mai rămăsese pe fund destulă apă clocită cât să le acopere. În douăzeci de minute, treaba fu terminată. Trupurile celor şase soldaţi tuţi nu se vedeau din apa murdară, iar uniformele lor erau pregătite să fie folosite.

Franz Smet se simţea mai bine. Această parte din program fusese cea mai riscantă. Dacă un singur soldat tuţi l-ar fi urmărit, totul se năruia. Dar ei nu-şi făcuseră nici o grijă, mai cu seamă că era ziua în amiaza mare şi că acţionau în grup. Era suficient să toarne o canistră de benzină peste o vechitură de maşină ca să-i ademenească într-o cursă.

Franz Smet îşi făcuse bine treaba. Avea nevoie de uniforme şi de cizme de cauciuc pe care nu şi le putea procura din Kinshasa. De asemenea, armele şi muniţia aferentă. Dacă s-ar deschise vreo anchetă, ar avea cu ce să dovedească foarte bine că trăseseră soldaţii tuţi. Când va veni ziua, îi vor îngropa sau îi vor arunca în râu, ca să nu mai existe absolut nici o probă. Şi beretele roşii erau la fel de importante, căci numai soldaţii tuţi le purtau.

Mulţumit, belgianul se hotărî să-şi facă siesta. Sezonul ploilor nu se terminase încă şi atmosfera era apăsătoare.

*

* *

Colonelul Bolongo părea fericit. Pregătit să mai dea o raită împreună cu Sam Strudwick, spuse:

— Am făcu progrese. Au mai rămas doar zece case în care s-ar putea ascunde Franz Smet. Încep să le verific pe rând…

— Numai de nu v-aţi înşela! îi replică Malko. Mai avem douăzeci şi patru de ore.

La Ambasada americană era vânzoleală mare. Anunţat de CIA, ambasadorul ceruse întăriri cu puşcaşi marini în caz că vor avea loc tulburări grave. Oraşul era străbătut de manifestaţiile obişnuite, iar soldaţii tuţi, din ce în ce mai nervoşi, trăgeau în aer pentru te miri ce.

În timp ce Malko punea lucrurile la punct cu Irving Scott, secretara îi făcu acestuia o legătură telefonică. Americanul astupă receptorul cu mâna şi zise:

— Este corespondentul meu din Statul Major al lui Kabila.

Acum asculta. Malko îl auzi aprobând şi promiţând că va face tot ce îi va sta în putinţă, apoi închise cu o figură întunecată.

— O patrulă de soldaţi tuţi a dispărut. Trebuia să se întoarcă în

tabăra de la Tshatshi la ora zece, dar nu a mai sosit.

— S-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? întrebă Malko.

— Niciodată. Au fost ucişi câţiva soldaţi tuţi, dar adesea din cauza unor aventuri cu fetele. Unul a fost gâtuit în apropierea taberei, dar o patrulă *înarmată,* deci vigilentă, n-am mai auzit…

— Trebuie să fi căzut într-o cursă, presupuse Malko. Urmează calea aceleiaşi strategii. Îi asmut pe unii împotriva celorlalţi. Mă refer la oamenii aflaţi în solda lui Franz Smet…

Americanul clătină din cap.

— Soldaţii sunt foarte iritaţi. Cred că le-au asasinat camarazii. Mâine, la cea mai mică agitaţie, vor trage în mulţime…

Urziseră un plan mârşav, bine pus la punct, care trebuia să reuşească. Telefonul sună din nou. De data asta, era un american, dar şeful centralei nu se înveseli din atâta lucru.

— Este Bob Spencer, zise el. Unul dintre membrii misiunii Richardson. M-a anunţat că Laurent-Desire Kabila tocmai a plecat în mare taină la Lumumbashi…

— De ce?

— Îi e teamă, zise americanul, nu s-a simţit niciodată în siguranţă la Kinshasa. Uite aşa, dacă vor fi răzmeriţe, va spune că nu el a dat ordin soldaţilor ruandezi să tragă în populaţie. Dacă se termină rău, nu se va mai întoarce niciodată aici.

În Africa, era mai bine să nu pleci de pe meleagurile tale, mai ales în perioade de criză.

— Ce putem face în situaţia asta? întrebă Malko.

— Să ne rugăm ca prietenul dumneavoastră Bolongo să găsească ascunzătoarea afurisitului ăluia de belgian.

*

* *

Ziua se scurse încet. Cu mintea golită, Malko se uita la CNN. Mamie se învârtea ca o muscă în jurul lui, miorlăind şi fâţâindu-se. Voia să meargă să danseze la *Savanana…* Auzi zgomotul motorului vehiculului 4x4 care se întorcea. Epuizat, colonelul Bolongo se trânti lângă Malko.

— Au mai rămas doar trei! Dar a trebuit să mă opresc fiindcă s-a înnoptat. Mâine dimineaţă o luăm de la capăt.

Era ziua înmormântării generalului Mahele. Nu aveau nici o marjă pentru această manevră. Obosit să se războiască atât, consimţi să meargă la Savanana. Cel puţin asta îl mai smulgea din gândurile negre.

Acolo găsi aceeaşi ambianţă. Mamie se duse pe ringul de dans

şi îşi etală crupa mulată în pantalonii din lastex argintiu. Mohorât, Malko rămase la bar cu Phocas. După o jumătate de oră, Mamie apăru cu o fată pe care o târa de mână:

— Ea l-a văzut pe „Sculă electrică”, zise triumfătoare.

Pulsul lui Malko se acceleră.

— Când şi unde?

— Acum trei sau patru zile, în faţa unui *free-shop.* Vorbea cu mama Josephine, patroana localului *New Jeans.* Pe urmă s-a urcat într-o maşină albă, una japoneză, trăsnet.

Josephine! Asta mai lipsea!

— Phocas, mergem la *New Jeans,* îi ordonă Malko.

Când ajunseră la restaurant, nu era nici o lumină. Barmanul le-a spus că patroana s-a dus să se culce. Malko reveni la *Savanana,* apoi inspectă *Seguin,* hotărându-se în fine, sfătuit de Phocas, să meargă acasă la tânăra femeie. Paznicul de noapte de la vilă le spuse că Josephine nu era acolo. De multe ori nu dormea acasă.

Malko o găsi pe Mamie tot la *Savanana* şi o supuse pe cealaltă fată unui adevărat interogatoriu. Dar nu avu succes. Franz Smet le aluneca încă o dată printre degete.

Mamie era în călduri. Malko fu nevoit să danseze, dar se gândea în altă parte. Se hotărâră să se întoarcă acasă. Dar acolo, dezastru! Beată moartă, Mamie îşi cerea porţia de amor. Ar trebui să fie din fier ca să reziste. Malko se pomeni afundat în crupa ei de vis, muncind din răsputeri ca o brută. Mamie urla de plăcere.

*

* *

Cei trei soldaţi care stăteau de pază în capul Străzii a Zecea din Limete se treziseră o dată cu primele raze ale soarelui. Aseară, „cantiniera” lor a venit să le aducă vinul de palmier şi farmecele ei. De acum înainte se ştia: rămânea o oră în maşină, oferindu-i fiecăruia ce dorea, apoi dispărea. Venea din nou a doua zi dimineaţă să le aducă vinul de palmier şi omizile prăjite.

— Iat-o, zise un soldat.

Ea înainta pe aleea paralelă cu bulevardul Lumumba cu platoul pe cap şi mersul legănat. Se apropie de vehicul, puse platoul pe capotă şi le întinse trei sticle cu vin de palmier. Soldaţii îl dădură imediat pe gât, căci ea lua sticlele goale. Fata se uita la ei cum beau, înşfăcă sticlele goale, apoi plecă zâmbind.

Bucuroşi, soldaţii erau pregătiţi să mai petreacă încă o zi

plictisitoare. Trecuse puţin de ora opt.

*

* *

Franz Smet controlă cu atenţie uniformele celor şase foşti membri din DSP deghizaţi în soldaţi tuţi. Totul era minunat. Scoaseră camioneta din garaj şi se aşezară ca înainte de ambuscadă, ca să iasă pe aleile liniştite din La Gombe.

Belgianul aruncă o privire la ceasul său Breitling Premier. Era opt şi jumătate. Înmormântarea avea 10c la prânz. Detaliile erau puse la punct într-o ordine cronologică perfectă.

— Pornim! zise el.

Capitolul XX

Mamie îi întinse lui Malko celularul care suna de un minut. Fiind sub duş, nu îl auzise. Vocea plină de emoţie a colonelului Bolongo îi acceleră bătăile inimii.

— L-am găsit!

Pulsul lui Malko se acceleră vertiginos.

— Unde e? În care vilă?

— În cea a lui Moise Ebona! Dar tocmai a plecat. E într-un vehicul alb coreean, un 4x4, dar este escortat de mai mulţi soldaţi din Alianţă într-o camionetă.

Malko avu senzaţia că nu aude bine.

— De soldaţi din Alianţă! Imposibil!

— Ba da, au ieşit împreună cu el din vilă exact când eu ajungeam acolo, în cartierul Montfleury. Acum ne îndreptăm spre bulevardul 24 Noiembrie.

Brusc, Malko avu o inspiraţie. Se înşelase. Maşinaţia belgianului era mai înspăimântătoare decât îşi închipuise el. Nu era vorba ca soldaţii tuţi să se dezlănţuie şi să ucidă mai mulţi camarazi de-ai lor, ci să treacă drept tuţi ca să instige la provocări! Iar toate astea să cadă în cârca lui Kabila.

— *Himmel Herr Gott!* izbucni el Nu-i scăpaţi *o clipă* din ochi!

— Sper să nu mă repereze, zise colonelul neliniştit.

— Vă sun eu peste cinci minute, îi promise Malko.

Numai ce închise că îi şi telefonă lui Irving Scott care se afla deja în birou.

— L-am găsit pe Franz Smet. Se pare că se duce să comită un atentat. Trebuie oprit.

Îi explică rapid americanului ce se întâmplase de fapt.

— Îl anunţ pe ministrul de interne, spuse imediat şeful Centralei CIA. Trebuie să-i oprească…

Malko înjură.

— Până să-şi dea seama soldaţii tuţi, va fi prea târziu. Nu ştim încotro se duc şi ce vor să facă. Anunţaţi-l, dar acţionăm numai noi singuri.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Aveţi puşcaşi marini la ambasadă. Luaţi câţiva şi încercuiţi-i!

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere mormântală.

— Nu vreţi? strigă Malko.

— Nu vă daţi seama puţin! Mi-aţi spus că sunt falşi soldaţi din Alianţă, dar dacă vă înşelaţi?

— O să facem în aşa fel încât să eliminăm erorile de genul acesta, pledă Malko. Dacă sunt soldaţi adevăraţi, nu ne vor face nimic când ne vor vedea. Dar, în caz că am dreptate... După spusele lui Bolongo, sunt numai şase şi au arme Kalaşnikov. Trebuie să vă hotărâţi, Bolongo e cu Sam care are doar un pistol, ceea ce e foarte puţin.

Americanul acceptă.

— Bine. Iau patru oameni şi maşina blindată a ambasadorului.

— Trebuie să acţionaţi cât mai repede, insistă Malko, fiindcă nu ştim când vor da lovitura... Acum merg pe bulevardul 24 Noiembrie.

— Deci vor să ajungă pe bulevardul 30 Iunie, conchise americanul. Ne întâlnim peste şase minute la intersecţia bulevardelor Bokassa cu 30 Iunie. Sunt într-un Cadillac negru blindat.

*

* *

— O iau pe bulevardul Kabinda, îl anunţă colonelul Bolongo. S-ar părea că se îndreaptă spre Matangue.

— Bine, sosim şi noi, zise Malko.

Stând împreună cu Phocas la colţul bulevardului Bokassa, Malko zări Cadillac-ul negru al ambasadorului american, condus de un puşcaş marin, care înainta pe bulevardul 30 Iunie. În spate, stăteau ceilalţi trei militari. Aveau cu toţii M 16 echipate cu M 79 şi erau în civil. Lăsându-l pe Phocas în Cherokee, Malko se sui în faţă în Cadillac.

— Coboară pe bulevardul Bokassa! îi ordonă Malko. Să le cădem din spate.

— Dar e cu sens unic, domnule, protestă îngrozit puşcaşul marin de la volan.

— Dă-i drumul! aprobă Irving Scott.

Militarul se angajă pe bulevardul cu sens unic, lăsând farurile aprinse. Dacă s-ar fi aflat în oricare altă ţară, nu ar fi apucat să meargă o sută de metri. Pe când aici, dacă se suiau un pic pe ceea ce se chema trotuar, oamenii se dădeau imediat la o parte. Aceasta era latura bună a Africii. Malko îl sună din nou pe colonelul Bolongo.

— Unde sunteţi acum?

— Suntem pe bulevardul Sendwe şi ne îndreptăm spre bulevardul Lumumba, către Limete.

— Noi suntem în spatele vostru, zise Malko. Ar trebui să ne întâlnim peste vreo zece minute.

Cu fălcile încleştate, puşcaşul marin făcea slalom printre diferite obstacole. În maşină era o tăcere apăsătoare. Subit, Malko îşi dădu seama ce pregătea Franz Smet. Se întoarse spre Irving Scott:

— Etienne Tshisekedi locuieşte în cartierul Limete? Acolo unde am fost noi?

— Exact.

— O să-l asasineze! strigă Malko. Iată de ce aveau nevoie de uniforme ca să de deghizeze în Berete roşii. Vor arunca asasinatul în cârca soldaţilor din Alianţă, fapt ce va declanşa reacţii violente din partea populaţiei; trebuie să-i prindem cu tot dinadinsul.

Americanul nu prea părea convins.

— Sunt deja soldaţi din Alianţă în faţa casei lui Tshisekedi, mai mult ca sigur că vor interveni…

— Ascultaţi, zise Malko, eu nu ştiu ce e în mintea lui Franz Smet. Este o simplă ipoteză. S-ar putea să mă înşel. Numai că nu prea cred, iar ei îl vor asasina pe Etienne Tshisekedi, dacă nu intervenim…

Irving Scott păli.

— *For Christ's sake!* Oraşul va trece prin foc şi sabie. Tocmai astăzi.

Puşcaşul marin de la volan oftă de uşurare când ajunse pe bulevardul Sendwe, pe sensul cel bun. Acceleră imediat, atât cât îi permitea greutatea maşinii. Bulevardul Lumumba era foarte circulat şi deseori erau nevoiţi să meargă pe acostamentul destinat pietonilor. Malko scoase un ţipăt de bucurie.

— Uitaţi-l pe Bolongo!

Tocmai zărise vehiculul ce aparţinea USDS condus de Sam Strudwick. Se apropiară şi îl depăşiră, ajungând în spatele unei camionete cu cinci Berete roşii. Aparent, soldaţii tuţi care stăteau pe platformă cu armele Kalaşnikov între picioare erau destul de liniştiţi. Unul dintre ei avea un celular în mână. Puşcaşul marin porni în spatele lor cam la vreo douăzeci de metri distanţă.

Inima lui Malko începu să bată cu putere. Aveau să verifice rapid dacă ipoteza lui era justă… Se apropiau de Strada a Zecea.

Camioneta îşi vedea de drum.

— V-aţi înşelat, zise americanul uşurat. Din fericire!

Dar nu termină bine vorba, că vehiculul viră la dreapta. La două străzi mai încolo, exista o trecere care permitea să ajungi pe o alee laterală şi, dacă te întorceai pe unde ai venit, intrai pe Strada a Zecea.

— Depăşeşte! strigă Malko.

Militarul îl ascultă şi, trecând prin stânga camionetei, ajunse în spatele acesteia. Intrară primii pe trecerea dintre drumul principal şi aleea paralelă. Mergând drept, Cadillac-ul blindat ajunse la colţul Străzii a Zecea. Un vehicul 4x4 cu una dintre portiere deschisă era staţionat pe refugiul cu iarbă. Malko zări bereta roşie. Deci erau soldaţii din Alianţă. Sări din maşină şi alergă spre vehiculul oprit. Dar rămase trăsnit: la bord erau doar trei soldaţi care păreau cufundaţi într-un somn profund. Malko se întoarse în goană la Cadillac.

— Se petrece un lucru necurat, zise el. Soldaţii ăia parcă ar fi drogaţi. Acum sunt sigur că vor să-l omoare pe Tshisekedi. Blocaţi strada!

În momentul în care militarul făcea manevra, camioneta se ivi din alee şi fu nevoită să se oprească. Vehiculul 4x4 era chiar în spatele ei. După câteva clipe, Beretă roşie sări din camionetă şi deschise focul asupra Cadillac-ului.

*

* *

Proiectilele ce ţâşneau din Kalaşnikov se loveau cu zgomot surd de caroseria blindată. Parbrizul se transformă în mii de steluţe. Un alt soldat veni lângă primul şi trase o ploaie de gloanţe în Cadillac-ul solid. Dacă nu ar fi fost blindat, toţi pasagerii ar fi fost scoşi din luptă până acum. Acum nu mai încăpea nici o îndoială.

— Foc! Foc! urlă Irving Scott.

Doi puşcaşi marini săriră la pământ în partea opusă camionetei şi deschiseră focul, stând la adăpostul vehiculului blindat. Se auzi o bufnitură. Atinsă de o grenadă M 79, camioneta se transformă într-o minge de foc. Soldatul de la volan se aruncă la pământ cuprins de flăcări. Arzând ca o torţă vie, alergă şi se rostogoli într-un şanţ.

Trecătorii se refugiau în toate părţile, iar oamenii care se aflau în faţa vilei lui Etienne Tshisekedi se culcaseră în şanţ sau se adăpostiră înăuntru. Totul se termină în mai puţin de un minut.

Cele cinci Berete roşii zăceau pe jos, ucişi sau răniţi, iar cel de al şaselea arsese de tot. Cei trei soldaţi din Alianţă nu se treziseră nici acum... Malko zări vehiculul 4x4 alb care însoţise camioneta dând înapoi. La volan era un alb. Nu putea fi decât Franz Smet.

— Trebuie să-l prindem! strigă Malko.

Cei doi puşcaşi marini nici nu apucară să se urce. Cadillac-ul porni brusc, trecând chiar şi peste trupul unui soldat întins pe caldarâm. Vehiculul 4x4 alb se îndrepta spre nord. Dar nu mergea chiar atât de repede încât să scape de Cadillac. Viră pe bulevardul Sendwe, apoi o luă din nou spre sud, prin Bienguesa, cu speranţa să scape de urmăritori...

Dar din nefericire, la cinci sute de metri mai departe, bulevardul era barat, chiar în dreptul Pieţei Victoria, de grupuri de studenţi care rechiziţionau nişte maşini pentru marşul lor în memoria generalului Mahele.

— O să-i încolţim, se bucură Malko.

*

* *

— *Godferdom!*

Franz Smet zări grupul compact de tineri care ocupau Piaţa Victoriei. Nu avea pe unde să treacă. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări Cadillac-ul negru la o sută de metri în spatele lui. Nu găsi nici măcar un singur drum lateral. Trebuia să-şi facă loc prin mulţime. Încuie bine portierele şi porni în viteză, însă un zid alcătuit din oameni îl opri imediat. Fu înconjurat de studenţii furioşi, puşi pe harţă şi agresivi, care băteau cu pumnii în geamurile închise. Se căzni să-şi continue drumul, dar studenţii se agăţară de bara de protecţie, se suiră pe capotă, dădeau cu picioarele în parbriz, în vreme ce alţii forţau portierele.

Nebun de furie, fu obligat să se oprească. Ploua cu lovituri în caroserie. Nu putea să discute cu mulţimea. Ştia că pe jos, era de-a dreptul pierdut, căci urmăritorii l-ar găsi fără greutate în acest cartier... Era furios şi nu mai înţelegea nimic. Cum de au reuşit să dea de el adversarii săi? Acum urmărea un singur ţel: să ajungă la fluviu şi să găsească o pirogă.

Un miros de ars îi veni la nas. Un tânăr se dusese să ia puţină benzină de la staţia Shell din apropiere şi se apropie de el cu o cârpă arzând. Voiau să dea foc maşinii. Au aruncat cârpa dedesubtul vehiculului, iar flăcările cuprinseră toată caroseria, împrăştiind un miros de ulei încins... Va arde de viu! Nebun de furie şi de spaimă, Franz Smet deschise portiera şi sări jos, dar fu

imediat înconjurat de gloata care urla şi îl ameninţa. Cu pumnii şi cu picioarele îşi croi drum spre staţia de benzină Shell, în speranţa că va găsi o maşină.

Aproape că ajunsese când simţi o durere groaznică în coaste. Un derbedeu îl înjunghiase! Ca un automat, Franz Smet scoase şi el pumnalul şi vru să-l lovească pe puşti. Dar, în busculada care s-a creat, rată ţinta. Lama cuţitului nimeri gâtul unei femei prinsă în mulţime, care vindea clătite cu platoul deasupra capului. Sângele ţâşni din carotide, platoul se răsturnă, iar ea se prăbuşi. Franz Smet îi supravieţui doar câteva secunde…

Mulţimea înverşunată îl trânti mai întâi la pământ, cărându-i lovituri şi aruncând cu pietroaie în el. În curând nu mai putu rezista, fiind omorât din bătaie, cu membrele zdrobite. Dar mai avu răgaz să zărească un om ce venea spre el cu un pneu uzat, pe care îl aruncă peste el şi îi dădu foc…

Atunci când Malko şi puşcaşii marini ajunseră la benzinărie, din Franz Smet mai rămăsese un cadavru carbonizat şi un miros oribil de cauciuc ars. Ucigaşii îl priveau liniştiţi. Şi maşina lui arsese toată. Nepăsători, studenţii se întoarseră în Piaţa Victoriei, căutând să rechiziţioneze alte vehicule.

*

* *

Mamie stătea ţeapănă, aproape decentă, într-o rochie a cărei lungime se oprea la jumătatea coapsei şi care îi venea ca turnată. Dar nu purta nici perucă, nici cercei. Se simţea stânjenită că fusese invitată la dineul din vila luxoasă a lui Irving Scott. Pe ferestrele care dădeau spre malul celălalt al fluviului Zair, se puteau zări trasoarele şi exploziile mortierelor din Brazzaville. Colonelul Bolongo stătea în faţa lui Phocas, părând şi el fâstâcit.

Un majordom în vestă albă făcu solemn turul mesei, umplând paharele înalte cu şampanie Taittinger Comtes din 1986.

Irving Scott ridică paharul cu lichidul sifonat şi zise:

— Beau în cinstea perspicacităţii dumitale, dragă Malko. Aţi preîntâmpinat o mare catastrofă ce se putea abate asupra acestei nefericite ţări.

Închinară cu toţii. Mamie goli paharul pe nerăsuflate. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Chiar din această dimineaţă, era fericita posesoare a dolarilor „Terminatorului”, iar viitorul îi surâdea. Malko îl arătă pe colonelul zairez.

— Fără colonelul Bolongo, nu aş fi reuşit…

Urmă alt toast. Fu golită şi cea de-a doua sticlă de şampanie. Exploziile din Brazzaville se vedeau vizavi ca un foc de artificii. S-au scurs două zile de la moartea lui Franz Smet şi de la atentatul nereuşit împotriva lui Etienne Tshisekedi. Ziua de 12 iunie nu a fost prea liniştită. Mai întâi, crezând că Beretele roşii au venit să le omoare liderul, oamenii din cartier i-au strâns de gât pe cei trei soldaţi din Alianţă adormiţi din cauza drogurilor puternice…

Irving Scott a fost nevoit să intervină personal pe lângă ministrul de interne pentru ca soldaţii tuţi să fie opriţi să se răzbune. Din fericire, cei şase morţi din camionetă au fost identificaţi. Toţi erau foşti membri în DSP. Apoi au reuşit să reconstituie povestea pusă la punct în mod diabolic. Tshisekedi asasinat de aşa-zisele Berete roşii, ca să-şi răzbune liderul, populaţia din Kinshasa ar fi declanşat o insurecţie împotriva lui Kabila ce s-ar fi soldat cu consecinţe incalculabile. Le-au luat două zile de discuţii interminabile ca să-i lămurească pe soldaţii tuţi ce s-a petrecut în realitate. Descoperirea cadavrelor camarazilor lor din piscină i-a ajutat enorm. Prin Kinshasa circulau zvonuri înspăimântătoare „Terminatorul” a venit în persoană să-l ucidă pe Tshisekedi. Soldaţii tuţi s-au omorât între ei… Ziua în amiaza mare, un student a fost omorât imediat după înmormântarea generalului Mahele. Mulţi morţi într-o singură zi, însă calmul s-a aşternut din nou şi nu a fost organizată nici o altă manifestaţie.

— Acum am aflat o veste interesantă, zise Irving Scott. Generalul Lopaka a plecat din Brazzaville. S-a descurcat şi a ajuns la aeroport, unde îl aştepta un avion micuţ cu care s-a dus la Pointe-Noire.

Racii cu sos pili-pili erau delicioşi. Carnea adusă din Africa de Sud se topea în gură… Mamie începea să se plictisească. Privirea-i îndrăgostită nu-l mai slăbea nici o clipă pe Malko. Micuţa târfă de la *Savanana* se afla acum la dineul unor *mundeles* împreună cu amantul său. Lucrul acesta o măgulea într-atât, încât se descălţă şi îşi strecură piciorul pe sub masă până când îl întâlni pe Malko! El simţi degetele agile care îl masau… în acest timp, discuţiile continuau.

— Problema colonelului Bolongo e rezolvată? întrebă el.

— Absolut, răspunse cel în cauză. M-a primit ministrul de interne care mi-a aprobat să mă întorc acasă. Mi-au restituit chiar şi Mercedesul. Doar hainele s-au rătăcit. Cel care mi-a adus maşina purta unul dintre costumele mele. L-am atras atenţia, dar

el mi-a spus: „Aşa e! Am noroc că ne potrivim!”

Toată lumea râse în afară de Mamie, care era gata să-l poarte pe Malko pe cele mai înalte culmi ale plăcerii.

*

* *

— Priveşte!

Apetisantă foc, legănându-şi şoldurile, Mamie îi arătă lui Malko patul plin cu bancnotele false de o sută de dolari.

— Mâine o să-i schimb, zise ea, dar, în seara asta, vreau să profităm de ei.

Amândoi erau veseli după ce goliră mai multe sticle de şampanie de la gheaţă. Malko mângâia pieptul negresei care scăpă de rochie imediat, învârtindu-se ca s-o poată admira mai bine. Crupa ei era ca un magnet. O cuprinse cu mâinile în timp ce ea sfârşi ce începuse pe sub masă. Apoi, se aruncă pe burtă peste bancnotele false de o sută de dolari.

Malko o contemplă un timp, savurând dinainte clipele ce vor urma. Se lungi peste ea şi o pătrunse dintr-un singur elan. Mamie suspină, se trase ridicând pulpele ca să fie posedată cât mai profund. Malko nu mai putea de fericire şi îşi petrecu noaptea pătrunzând din toate poziţiile crupa asta care îl înnebunea. Mamie nu se sătura niciodată. La sfârşit, ea îl întinse pe Malko pe spate. După ce îi aplică o felaţie savantă, se vârî în el, dreaptă ca un par şi începu să se legene înainte şi înapoi cântând o veche melopee de la ţară, până când acest contact îi declanşă un orgasm nemaipomenit care îl antrenă şi pe Malko pentru ultima oară...

Apoi se întinseră peste bancnotele şifonate. Malko se simţea bine. Îl răzbunase pe Hughes Thomas, pe care nu-l cunoscuse niciodată şi împiedicase o catastrofă într-o ţară care a trecut deja prin multe. A doua zi, îl aştepta cursa companiei Swissair care îl ducea la Zurich, apoi la Viena. Mamie se aplecă la ureche, mândră nevoie mare.

— Ştii, Bolongo mi-a spus că mă va angaja ca „al doilea birou”. Se va ocupa şi de bani. O să cumpăr o „parcelă” pentru familia mea şi pe urmă un magazin. De fiecare dată când mă voi duce la *Savanana* să dansez, mă voi gândi la tine.

Pe malul celălalt al fluviului, o serie de explozii de mortiere îi aminti lui Malko de moartea care dădea târcoale neîncetat. Scăpase şi de data aceasta. Dar oare până când?

Mamie se întoarse pe partea cealaltă. Avea obiceiul să doarmă

pe burtă. Malko urmă încetişor cu degetele curbura extraordinară a mijlocului ei. Dacă nasul Cleopatrei a schimbat faţa lumii, formele lui Mamie salvaseră, poate, Zairul de un nou avatar.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....21

Capitolul III.....32

Capitolul IV.....43

Capitolul V.....50

Capitolul VI.....58

Capitolul VII.....67

Capitolul VIII.....77

Capitolul IX.....87

Capitolul X.....97

Capitolul XI.....107

Capitolul XII.....119

Capitolul XIII.....128

Capitolul XIV.....141

Capitolul XV.....151

Capitolul XVI.....160

Capitolul XVII.....169

Capitolul XVIII.....178

Capitolul XIX.....185

Capitolul XX.....192

Cuprins.....200

Soldații tuți erau nervoși. Ei îl zăriră pe „prizonier" ghemuit în Cherokee și îl scoaseră afară, examinându-l pe toate părțile.

Pe neașteptate, unul dintre soldați îl lovi în față cu patul armei, tăindu-i obrazul până la os. Malko vru să intervină, dar se trezi cu țeava Kalașnikovului în burtă.

Culasa era trasă, încărcătorul plin iar el se găsea la un pas de eternitate.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech
- Manipulare la Zagreb
- Afacerea Irangate revine !
- Răzbunare la Beirut
- El Coyote și cartelul drogurilor

PREȚ 6 000

ISBN 973-9138-30-6